

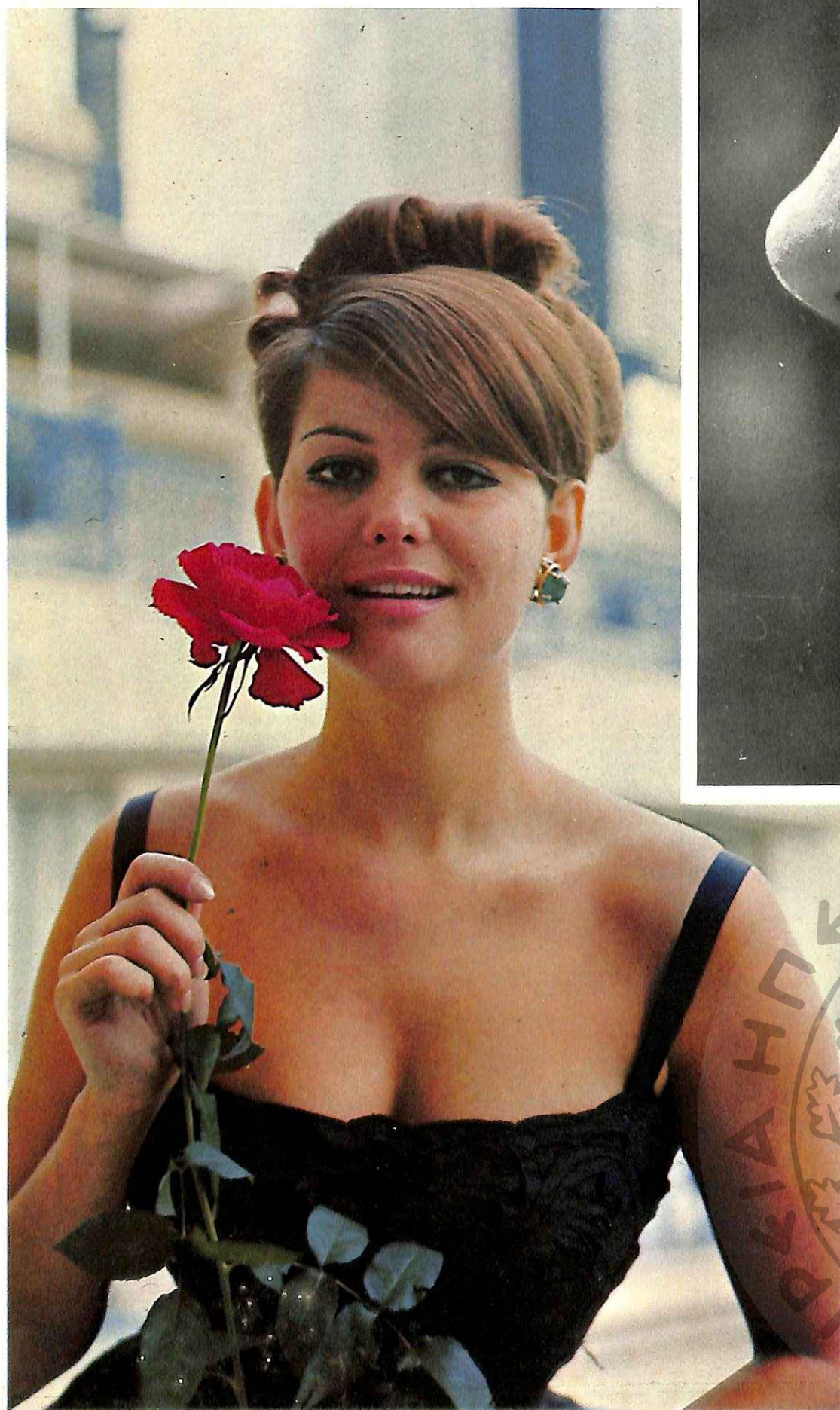
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 599 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967 ΔΡΧ. 5

Ἡ ὀμορφιά...

...Ἡ ὀμορφιά καὶ ἡ τέχνη

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΛΙΖ ΝΙΚΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Η ΔΙΑΣΗΜΗ ΑΠΟ ΤΑ 12 ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑ
ΗΘΟΠΙΟΣ, ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΕ ΠΡΟΧΘΕΣ
ΤΟ ΟΣΚΑΡ, ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ Η ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚ-
ΠΛΗΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ —
ΜΙΑΝ ΑΝΟΔΟ ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑ ΠΤΩΣΗ
— ΚΑΤ' ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ «ΕΙ-
ΚΟΝΩΝ» ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

KOYNTOS & OLYMPIC

TISSOT

ποιότητας, όμορφιά, τιμή.

Τρεις σπουδαίοι λόγοι, για τους οποίους θά διαλέξετε ένα TISSOT!

Η TISSOT σάς προσφέρει σε τιμές ασύγκριτες, την ποιότητα και την ωραιότητα μιας γοητευτικής συλλογής, η οποία προξενεί το θαυμασμό των ανθρώπων καλού γούστου σ' όλοκληρο τον Κόσμο.

Μιά ματιά στις βιτρίνες των κοσμηματοπωλείων θά σάς δώσει την ευκαιρία να διαπιστώσετε και σεις, πόσο κομψά είναι και σε πόσο λογικές τιμές προσφέρονται τα ωρολόγια TISSOT. Συγκρίνοντας ποιότητα, όμορφιά και τιμή, θά συμφωνήσετε και σεις ότι σάς ταιριάζει ένα TISSOT.

Ημειώσατε ότι τα ωρολόγια TISSOT κατέχουν πρώτη θέση στις πωλήσεις και αυτήν την Έλβετία, τη χώρα της ωρολογιοποιίας.

Αριθμός ταυτότητας, που είναι σκαλισμένος σε κάθε TISSOT, πιστοποιεί την γνησιότητα και τον έλεγχο του από τα εργοστάσιά μας στην Έλβετία. Κάθε ωρολόγιο TISSOT συνοδεύεται με έγγραφο δώδεκα μηνών.

1 Τσέπης χρωμέ δρχ. 1.100, plaque or	δρχ. 1.300
2 Υπεραδιάβροχο, αυτόμ. ημερομηνία από ανοξείδωτο χάλυβα	» 2.400
3 Αδιάβροχο, αυτόμ. ημερομηνία από ανοξείδωτο χάλυβα	» 2.200
4 PLAQUE OR	» 1.500
5 Γυαλί σάφειρος, plaque or	» 1.650
6 Χρυσό μπραςελέ 18 καρατ. από	» 3.600
7 Αδιάβροχο από ανοξείδ. χάλυβα	» 1.450
8 SEASTAR SEVEN, αδιάβροχο ημερομην. από ανοξείδωτο χάλυβα	» 1.500
Υπάρχουν και άλλα μοντέλα TISSOT από	» 900

TISSOT

Ν Τ Ι Π Ρ Ο Σ Ω Π Ο Ι Σ ' Ο Λ Ε Σ Τ Ι Σ Π Ο Λ Ε Ι Σ Τ Η Σ Ε Λ Λ Α Δ Ο Σ

Οι αναγνώστες χράζουν οις

EΙΚΟΝΕΣ

Περί δόου Κένεντυ

Διάβασα την επιστολή του κ. Ν. Π. στο τεύχος 591, και του κ. Κ. Σ. Ζακόπουλου στο τεύχος 594, για το ίδιο ζήτημα.

Γράφει ο κ. Ν. Π. ότι, ενώ όλος ο κόσμος έτιμησε τον Κένεντυ, διότι περί αυτόν πρόκειται, ο δήμος 'Αθηναίων δεν έκαμε τίποτε το σχετικό, και προεξοφλεί το αίτημά του ως πανελλήνιο. 'Απαντώ, λοιπόν, και στους δύο και πρώτα στον κ. Ν. Π. Πρώτον: το αίτημα δεν είναι πανελλήνιο, αλλά ατομικό του. Και δεύτερον: δεν πρέπει να δίνουμε σαν 'Ελληνες την εντύπωση στους άλλους, διότι δυστυχώς αυτό θγαίνει από την πρότασή του, όπως είναι διατυπωμένη, ότι δεν είμαστε τίποτε άλλο, εκτός από μιμητάι και ούραγοι.

Και τώρα ή απάντηση στον κ. Κ. Σ. Ζακόπουλο.

Γράφει ότι είναι Ιατρός, αλλά φίλος της Ιστορίας μας δεν είναι. Και δεν είναι φίλος της, μιά και έκαμε ναυαρχο τον Κάνιγγ. Πάντως, μόλις το διάβασα, ανέτρεξα στο λεξικό της 'Ελπίδας, το μόνο που έχω εδώ στην 'Αθήνα, όπου παρεπιδημώ, και, ιδέτε τί θρήκα σχετικώς για το όνομα των δύο Κάνιγγ, διότι δεν είναι ένας.

Ιος. (Κάνιγγ Γεώργιος 1770-1827). 'Αγγλος πολιτικός διατελέσας επί μακρόν ύπουργός των 'Εξωτερικών, τώ δέ 1827 προδύπλωσε. 'Η φήμη του ως πολιτικού στηρίζεται εις την ακολουθηθείσαν υπ' αυτού εξωτερικήν πολιτικήν, καθ' ην υπεστήριξε την αρχήν της μη επεμβάσεως των Μεγάλων Δυνάμεων εις τας εθνικές του, εθνικάς ή φιλελευθέρους κινήσεις. 'Ιδιαίτερον δ' ως ενδιαφέρον εδείξεν ο Κάνιγγ δια τους υπέρ της ανεξαρτησίας των μαχομένων 'Ελλήνας, είναι δε ο πρωτεργάτης του υπογραφέντος τώ 1826 μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων πρωτοκόλλου της Πετρούπολεως ως και της περιφώνου συνθήκης του Λονδίνου τώ 1827, εις ην ή 'ΕΛΛΑΣ ΟΦΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΝ ΤΗΣ. 'Ανδρίας αυτού κοσμεί την φερώνυμον πλατείαν εν 'Αθήναις.

2ος. (Κάνιγγ Στράτφορντ 1786-1880). 'Αγγλος διπλωμάτης, εξέδελφος του προηγουμένου, διατελέσας επί μακρόν πρεσβευτής εν Κωνσταντινουπόλει και υποστηρίξας μετά θερμής τάς συμφέροντα των εν έπαναστάσει 'Ελλήνων. 'Ομιλούντες περί του φιλελληνισμού αυτού και του εξαδέλφου του ο Τούρκου, έλεγαν ότι 'Η 'Ελλάς εξέφυγε των χειρών των, χάρις εις τους δύο Κάνιγγ.

Νά, για ποίό λόγο θά παραμείνουν άμετακίνητα τά όνόματα των δύο άθανων φιλελλήνων, της πλατείας, στην όποιαν δεσπόζει ο μέγας ευεργέτης του ελληνικού έθνους και πρωθυπουργός της 'Αγγλίας Γεώργιος Κάνιγγ και της φερώνυμου όδου, που ασφαλώς της

έδωθε το όνομα για να τιμηθή ο έξ Τσου φιλέλλην Στράτφορντ Κάνιγγ.

'Ας μη νομισθή ότι δεν αισθάνομαι συμπάθεια προς τον άξεχαστο δολοφονηθέντα πρόεδρον Τζών Φ. Κένεντυ. Μά νομίζω, ότι χιλιάδες 'Ελληνες έπραξαν το χρέος τους εκείνες τις ήμέρες. 'Υπέβαλαν τά συλληπητήριά τους προς το άμερικανικό έθνος. Μεταξύ αυτών, και δεν μετανόιωσα γι' αυτό, ήμουν και εγώ. Και αυτό άρκεί.

'Αθήναι ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΕΒΕΛΛΙΟΣ

Η διχοτόμηση της πόλεως

Γιά μιιά ακόμη φορά, όπως κάθε χρόνο, ή 'Αθήνα κόπηκε στα δύο κατά την παρέλαση των μαθητών και σπουδαστών της 24ης Μαρτίου. Αυτό, άλλωστε, συμβαίνει κάθε φορά που γίνεται κάποια τελετή στο Μνημείο του 'Αγνώστου Στρατιώτου ή κάποια δοξολογία στην Μητρόπολη ή άλλη τελετή στην περί την πλατεία Συντάγματος κεντρική περιοχή της πόλεως.

Συνέπεια είναι ή μεγάλη ταλαιπωρία του κοινού και άνασφάλεια του όλου ρυθμού ζωής της πρωτεύουσας μας. 'Από όσα ξέρω, αυτό δεν συμβαίνει σε καμιά από τις ευρωπαϊκές μετροπόλεις, που δεν κόβονται στα δύο και όπου ο ρυθμός της ζωής δεν αλλάζει και δεν άναστατώνεται από έορτές και τελετές. Κάτι σχετικό θά πρέπει να γίνει και στην 'Αθήνα. Δεν είμαι εγώ άρμόδιος για να υποδείξω το πάς. 'Εκείνο που ξέρω — άπληχώντας, νομίζω, την άξιαση όλου του πληθυσμού της πρωτεύουσας — είναι ότι ή κατάσταση αυτή δεν επιτρέπεται να συνεχισθή. 'Ας δρουν οι άρμόδιοι την λύση, είτε δια μεταβίβασης του χώρου τελετών, είτε άλλως.

'Αθήναι Μ. Κ.

Παράπονα... όχι στον δήμαρχο

'Αφού ο δημότης μου κ. 'Αρ. Γιαννακός, σαν λογικός άνθρωπος, μου κάνει την τιμή να με θεωρή άρμόδιο για όλες τις περιοχές εντός των συνόρων του Δήμου 'Αθηναίων, και στην έπιστολή του της 10ης Μαρτίου με έρωτώ αν άγανακτήσει, θά τώ άπαντήσω χωρίς άγανάκτησιν ότι τώ μέλλον θά ήταν προτιμότερο να άπεισθην άριστα τά παράπονά του, όχι στον δήμαρχο, αλλά επρος πάντα άρμόδιον.

Γιατί, ή ταλαιπωρία 'Αθήνα μας άποτελεί ένα πολύπλοκο μασαίκο από άρμόδιότητες και ζώνες έπικυριαρχίας, με διάφορους άφέντες. 'Ετσι και ή όδος Πατησίων δεν άνήκει στον Δήμο, είναι ξένο άμπελοχώραφο, μά... όχι δ'λη! Το κεντρικό και έκλεκτοτερο κομμάτι της, μέχρι την πλατεία 'Αμερικής, το έχει δικό του κάποιος άλλος, άνώτερος κυρίαρχος, και αυτός εύθύνεται για την δειτροφύευσή του. Το υπόλοιπο άνήκει στον Δήμο, αλλά σ' αυτό συνεχίζεται ή διαπλάτυνση της λεωφόρου και δεν μπορεί να γίνει λόγος για δημιουργία πρσίνου. Τό ίδιο ισχύει και για τις «ταλαιπώρες νερατζιές της παλιάς Βουλής», καθώς και για τό κηπάριό της, για την ρύπανση του όποιου παραπονιέται άλλος άναγνώστης σας, ο κ. Ν. Παλ., στις 10 Μαρτίου. Δεν άνήκουν στον Δήμο. Ούτε έχει ή 'Αθήνα την άπαραίτητη δημοτική άστυνομία της, για να έμποδίξη την ρύπανση της, όπως θά έπρεπε να κάνει ή άστυνομία μας. Στις άλλες περιοχές τό εκούρεμα των δέντρων γίνεται, γιατί τά πεζοδρόμια είναι στενά και οι παρόδοι ιδιοκτήται παραπονούνται, ότι τά ψηλά και πυκνά κλαδιά κόβουν τό φός, προπαντός από τά ισόγεια των πολυκατοικιών.

Χαίρομαι επίσης για την ευκαιρία που μου δίνουν οι δημότες μου να επικοινωνώ μαζί σας, και διεκδικώ την παραδοσιακή μου άρμόδιότητα, να δέχομαι τά παράπονά τους, τά όποια επηρεάζουν την γενικότερη άντίληψη ότι θά έπρεπε όλες οι σκετικές με την πόλη άρμόδιότητες και όλες οι περιοχές της πρωτεύουσας να άνήκουν στον Δήμο της.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΜΒΡ. ΠΑΤΤΑΣ
Δήμαρχος 'Αθηναίων

Νά τι θά πη... τουριστική πολιτική

Τό Σάββατο, 25η Μαρτίου, ή είσοδος στον ναό του Ποσειδώνος, στο Σούνιο, άπαγορεύεται δια συμπατοπληγμάτων. Οι πολυπληθείς τουρίστες πάσης ηλικίας, που ήθελαν να τόν έπισκεφθούν, πηδούσαν τα συμπατοπλέγματα και οι 2-3 χαροφάκες της περιοχής προσπαθούσαν να τους άπομακρύνουν. 'Οραίο θέαμα!

Την Κυριακή, 26 Μαρτίου, ή Στοά του 'Αττάλου ήταν κλειστή.

Τουρισμός σημαίνει και έξυμνητήση των ξένων, όταν δε τά πρώτα έαρινά καρδάνια — έξαιρετικά πολυπληθή έφρετο λόγω της έορτής του Πάσχα των Δυτικών, στις 26 Μαρτίου,

και της γενικής έξόδου των Ευρωπαίων και 'Αμερικανών, λόγω άκριδώς των πασσαλινών διακοπών — τά ύποδεχόμεστε με κλειστούς τούς χώρους που έπισκέπτονται, μπούκοτάρουμε τον ίδιο τον έαυτό μας.

'Ας μη δικαιολογηθούν οι άρμόδιοι με τό ότι ήταν έορτή και Κυριακή, γιατί κάτι τέτοια δεν εύσταθούν στην περίπτωση.

'Αθήναι

Α. Π.

Το μέγαρο Σερπείρης

Συζήτηση γίνεται τελευταίως, για την κατεδάφιση ή μη του μεγάρου Σερπείρης, όπου στεγάζεται, από της ίδρύσεώς της, ή 'Αγροτική Τράπεζα. Ζητείται ν' άναγκησθή διατηρητέο τό κτίριο, που είναι εξωτερικώς και, πρωτίστως, έσωτερικώς ένα από τά άραιότερα κτίσματα των 'Αθηνών τού περασμένου αιώνας. 'Ο Σερπείρης είχε δαπανήσει μεγάλη ποσά για την διακόσμησή του και ή 'Αγροτική τό άνακαίνισε τελευταίως. Δεν πιστεύω, όμως, ότι, παρ' όλη την άνακαίνισή αυτή, τό κτίριο μπορεί να συνέλθι από τό στραπατσάρισμα που ύφίσταται κάθε κτίριο που στεγάζει δημόσιες ύπηρεσίες. 'Η μεγάλη κίνηση υπαλλήλων και πελατών και ή φθορά την όποια έχει ως έπακόλουθο, χρόνια τώρα, δεν μπορεί παρά να είναι προς βλάβην του συνόλου.

Ρίχτηκε ή ιδέα να γίνει μουσείο ή κατά τό παρεμφερές. Ποιός, όμως, είναι σέ θέση να καταβάλι την μεγάλη άξία του; Και ποιός, πάλι, είναι σέ θέση να συντηρήσι όπως πρέπει τό μουσείο που θά γίνει; 'Ας μη μάς πούν τό κράτος, γιατί αυτό ούτε τσάι χρηήματα μπορεί να διαθέσι, ούτε τίποτα τό καλό μπορεί να κάνει. Πρωτιμότερο, λοιπόν, να τό πουλήσι ή 'Αγροτική και, με τό σεβάστο ποσό που θά εισπράξη, να κτίσι άλλο τό μέγαρό της, χωρίς να έπιβαρύνι κατόλου τά οικονομικά της. 'Ισως, κάποιος Μακίνας να θελήσι να τό άγοράσι και να τό μετατρέψι αυτός σε μουσείο, όπως έγινε με τό μουσείο Μπενακί. Μήπως θά ήταν κατάλληλο για τό Μουσείο Τέχνης του κ. Πασσά;

'Αθήναι

Γ. ΠΑΝΤ.

Όπερ έδει δείξαι...

'Εβέση ν' άπεργήσουν τά ταξί, για να άποκτήσι ή πρωτεύουσα συγκοινωνιακή... έπάρκεια. Δεν παραδοξολογώ. Καθώς έφθοναν οι πάντες να κάνουν μεταφορές προσώπων επί κομίστρω με τά αυτοκίνητά τους, εύριστο καμείς μεταφορικό μέσο σχετικώς εύκολο, όποιαδήποτε όρα και σε κάθε σημείο της πόλεως. Ούτε άδυναμία άνυπόστατος ταξί κατά τις άρες εαυχμής, ούτε κυνική περιφρόνηση ταξίτζήνων προς πελάτες που άναγκάζουν έναγωνίως ένα ταξί, διότι πρέπει να πάνε κάπου επειγόντως, κλπ. 'Ετσι, οι ιδιοκτήτες των ταξί, τό μόνο που έπέτυχαν με την άπεργία τους, που έστρέφετο έναντιόν της χορηγήσεως νέων άδειών, ήταν να καταγγείλι ότι τό άγχώδες αυτό πρόβλημα θά λυθή και τό κοινό θά παύσι να ταλαιπωρηται μόνο όταν ο κλάδος αυτός θά παύσι να είναι εκλειστό έ-

ΚΑΜΕΝΑ ΒΟΥΡΛΑ

10 ΜΑΪΟΥ

ΕΝΑΡΞΙΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΕΠΩΦΕΛΗΘΕΙΤΕ ΤΩΝ ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ
ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΣ ΜΑΪΟΥ ΚΑΤΑ 50%
ΕΙΣ ΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

ΓΑΛΗΝΗ
ΡΑΔΙΟΝ
ΦΛΟΙΣΒΟΣ

Α' Κατηγορίας

Β' Κατηγορίας

Γ' Κατηγορίας

ΤΙΜΑΙ ΔΙΚΛΙΝΩΝ 102, 55
ΚΑΙ 43 ΔΡΧ. ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΩΣ
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ:

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΓΑΛΗΝΗ
ΤΗΛ. 337

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΣΤΗΡ

Οι αναγνώστες
χοιρών
olis

δ,τι τους βολεύει, ή να αντικαταστα-
θ ή παράταση με τελετές στα σχο-
λεία και λόγους καθηγητών για την
μεγάλη ημέρα και τα διδάγματά της.

Αθήνα

Π. ΓΕΡ.

Τηλεφωνικά

Είς απάντην της έπιστολής του
άξιότιμου γενικού διευθυντού του ΟΤΕ
κ. Μαυρογένη, δημοσιευθείσης, εις το
υπ' αριθ. 593 τεύχος της 3)3)67, του
έγκριτου ύμνων περιοδικού, έχω την τι-
μήν να αναφέρω τα κάτωθι:

Κατ' αρχήν, εκφράζω τας άπειρους
ευχαριστίας μου δια τας λεπτομερείς
πληροφορίας του κ. γενικού διευθυν-
τού δσον άφορα το ζήτημα των συνδρομη-
τών Σπάτων κλπ., των όποιων τή τη-
λέφωνα αρχίζουν από μηδέν. Λυπούμαι
δμως εκ παραλλήλου, διότι ούδένως Ι-
κανοποιούν το δίκαιον αίτημά μας.

Τον 'Εφ' δσον, κατά τον κ. διευθυ-
νήν, οι περιπτερόχοι δέν υποχρεούν-
ται να επιτρέπουν εις το κοινόν την
πραγματοποίησην συνδιαλέξεων από 0,
τότε ο ΟΤΕ είναι ο μέγας υπεύθυνος
δια την μη εξυπηρέτησίν μας και τας
συνεχείς δια του τύπου διαμαρτυρίας
μας.

Τον, λέγει ο κ. διευθυντής ότι δια
συνδιαλέξεων από 0, δέν να άπειθυ-
νόμεθα εις τή κατά τόπους γραφεία
του ΟΤΕ, όπερ σημαίνει να εύρσκε-
ται εν μέσασι 'Αθήναις και εις έπι-
σαι εν μέσασι να τηλεφωνήσης,
γούσαν ανάγκην να τηλεφωνήσης,
να έρωτάς ως τουρίστας να θής τή
να έρωτάς γραφεία του ΟΤΕ και τή Ι-
άρμοδια τηλεφώνω τή όποια είναι έ-
διωτικά τηλεφώνω με δείκτας τελών.

Υπάρχουν, λέγει ο κ. διευθυντής,
800 τηλεφώνω έφοδιασμένα με δείκτας
τελών. Είς ποία σημεία των 'Αθηνών
εύρισκονται; Μόνον ένα άνευρεν ο ύπο-
γράφων, εις τον ύπόγειον σταθμόν της
'Ομονοίας.

Τέλος, χαίρω δια την δήλωσιν
του κ. Μαυρογένη ότι ο ΟΤΕ άπεφάσι-
σε την προμήθειαν 5.000 δεικτών τε-
λών, τούς όποιους θα διαθέσθ εις τούς
καταστήματαρχας και περιπτερόχους
δια την εξυπηρέτησίν μας, αλλά μέ-
χρις ότου φθάσθ ή ποσότη αυτή ήμέ-
ρα, το κακόν και ή ταλαιωρία μας
θα συνεχίζονται...

Σπάτα 'Αττικής ΙΩΑΝ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ

Κάποια εξαίρεση γι' αυτούς...

"Αν και τακτικός αναγνώστης, ού-
δέποτε σκέφθηκα να σάς άπασχολήρω.

Τώρα, όμως, συνέβη κάτι που νο-
μίζω πως θα έπρεπε να πάρη έδημο-
σιότητα. Λόγω της φύσεως της έρ-
γασίας μου, πολλές φορές βρίσκομαι
σε έπαφή με τή τελωνειακή όργανα. 'Η
βουλεία που είχα το Σάββατο, 18 Μαρ-
τίου, με άνάγκασε να περιμένα για
λίγη ώρα στο γραφείο 5 του ΥΤΕ (Μι-
χαήλ Βόδα 13). 'Όπως γίνεται σ' αυ-
τές τις περιπτώσεις άναμονής, παρα-
κολουθούμε τής υποθέσεις των έλλων
που προηγούνται ή ακολουθούν έμάς,
έντελως άσυναίσθητα.

Μετά από μένα, είχε σειρά ή κ. Φλέ-
μινγκ. Δέν την γνωρίζω προσωπικά,
μά την έχω ξαναδεί στο τελωνείο Πει-
ραιώς και στίς έφημερίδες.

'Όπως είναι γνωστό, αυτή, μαζί με
τον άνδρα της, πρέπει να θεωρούνται
όχι άπλώς εύεργέται της κοινωνίας,
αλλά ίσως κάτι περισσότερο, γιατί, ό-
πως θα καταλάβετε, πρόκειται περί
της νήρας του 'εφευρέτου' της πενι-
κιλίνης.

'Η κυρία Φλέμινγκ είναι 'Ελληνίδα
και από ό,τι γνωρίζω, ή συμβολή της
στην άνακάλυψη του σωτηρίου για τον

κόσμο αντιβιοτικού, ήταν πολύ μεγά-
λη.

'Αλλά ο νόμος, ο ελληνικός νόμος,
υποχρέωσε τούς υπαλλήλους να φέρουν
δυσκολίες και να μη δεχθούν, τελικά,
μή λύπη της, μιή αίτησή της, σχετι-
κή με το αυτοκίνητό της.

Συγκεκριμένα, ή κυρία Φλέμινγκ ύ-
ποχρεώνεται να πληρώσθ τούς φόρους
και τούς δασμούς, για ένα επαλιό
αυτοκίνητο, που έχει και χρησιμοποiei
στην 'Ελλάδα.

Μού έκανε πραγματική έντύπωση ή
στενοχώρια και το πραγματικά λυ-
πημένο ύφος των υπαλλήλων της ύπη-
ρέσias αυτής, όταν, ακολουθώντας τον
νόμο, δέν μπόρεσαν να την γιάλουν ά-
πό την πραγματικά δύσκολη θέση που
βρισκόταν, διότι δέν είχε να πληρώσθ
τά σχετικά ποσά.

Δέν νομίζετε και σεις πως ο νόμος,
όχι μόνον ο ελληνικός, αλλά όποιασδή-
ποτε χώρας, θα έπρεπε να καθιέρωσθ
άρισμένες διακρίσεις για τή λίγα έ-
κείνα πρόσωπα, που συμβαίνει να εί-
ναι εύεργέτες της ανθρωπότητας, έτσι
σάν ένα μικρό φόρο τιμής και άναγνω-
ρίσεως προς αυτούς;

Αθήνα

ΟΔΥΣΣΕΥΣ Α. ΜΕΤΣΗΣ

Εκπαιδευτικά

Συχαίρω τον κ. Ν. Κυριαζίδην διό-
τι είχε το θάρρος να θέσθ τον δάκτυ-
λον επί τον τύπον των ήλων της ταλαι-
πωρουμένης παιδείας. Δυστυχώς, ή
παιδεία έχει δραπέτευσθ από τή σχο-
λεία. Πλείστοι των καθηγητών, ένσυν-
ειδήτως ή άσυνειδήτως, προσπαθούν να
έξιοποιήσουν τή μάθημά των, άδια-
φορούντες δια τή βάθος και την έκτα-
σιν της προσφερομένης ύλης, ως και
δια τούς τρόπους της προσφοράς, με-
τατρέποντες την σεμνήν και πρό παν-
τός διδασκαλικήν καθηγητικήν έδραν
του γυμνασίου εις πανεπιστημιακήν
τοιαύτην της κακής ώρας και θέτον-
τες εις άχρηστία τή υπό του ύπουρ-
γείου Παιδείας έγκεκριμένα σχολικά
έγχειρίδια, κυρίως των μαθηματικών
και φυσικοχημικών, όχι διότι τούτα εί-
ναι πλημμελώς συγγεγραμμένα, όπως
και πράγματι είναι, άλλ' ίνα έτι πλέ-
ον αξιοποιήσουν τή μάθημά των.

Τί δέ να είπωμεν δια τή περίφημα
πρόχειρα μηνιαία διαγωνίσματα, τή ό-
ποια διεξάγονται υπό τας χειροτέρας
συνθήκας και δια τούς διδασκόντας
και δια τούς διδασκόμενους, λόγω του
πλήθους των μαθητών και τή όποια,
μολονότι αποτελούν τήν βάση της προ-
φορικής βαθμολογίας, μένουν άνεξέλεγ-
κτα;

Τό να φοιτάσιν οι μαθηταί εις τή
φροντιστήρια είναι το όλιγώτερον κα-
κόν, διότι, επί τέλους, και το 'ένταυ-
μλάρισμα' των μαθημάτων δέν είναι
και επίζημιον, τώρα μάλιστα ότε, κα-
τά τας εξετάσεις προς λήψιν του άκα-
δημαϊκού άπολυτηρίου, ο βαθμός της
προόδου των δύο τελευταίων έτών λαμ-
βάνεται λίαν σοδαρώς υπό όψιν, έφ'
δσον έχει συντελεστήν 6.

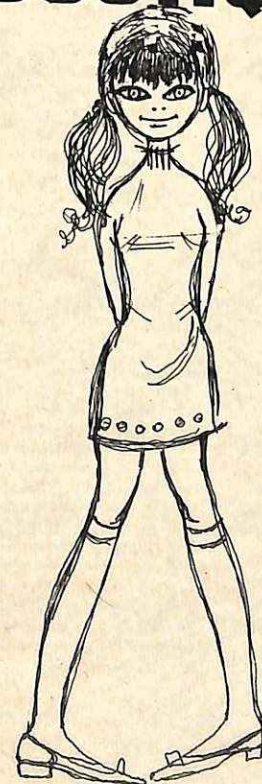
Και εις μέν τας μεγαλόπολεις λει-
τουργούσι φροντιστήρια και των δύο
τύπων, εις τή όποια, αντί σχετικώς μι-
κράς δαπάνης, ύνναι οι ύποψήφιοι
να συμπληρώνουν τας έλλείψεις αυτών.
'Αλλ' έσκέφθθ κανείς τί γίνεται εις
τας μικράς επαρχιακάς πόλεις, ένθα
δέν λειτουργούσι φροντιστήρια;

Τό δράμα των γονέων και μαθητών
έλάχιστα είναι γνωστόν.

'Όσοι μόν έχουσι τήν οικονομικήν
εύχθειαν, πληρώνουσι καθηγητάς δια
κατ' ίδίαν κατ' όικον διδασκαλίαν ή
μέταναστεύουσιν εις τή μεγάλα κέντρα,
ένθα λειτουργούσι φροντιστήρια (και
οι περισσότεροι προτιμώσι τήν δευτέ-
ραν λύσιν, διότι εις τή χρηματιστή-
ριον των κατ' ίδίαν μαθημάτων αί τι-
μαί έχουν ύψωθ εις άπρόσπλάστα ύ-
ψη δια κοινά δαπάντια). 'Εσκέφθθ κα-
νείς το δράμα των άπορωτέρων μαθη-
τών, οι όποιοι δέν έχουσι τήν δυνατό-

BOUTIQUE

au Caprice

νεος κοσμος

"Εχει ξετρελάνει τον νεαρόκοσμο. Κάθε εβδομάδα
φθάνουν αεροπορικώς από το Παρίσι οι τελευταίες δη-
μιουργίες σε έτοιμα, της γαλλικής BOUTIQUE του πε-
ριοδικού ELLE.

Τά πιο νόστιμα μοντέλλα που θαυμάζετε στο περιοδικό
ELLE και που υπάρχουν στις βιτρίνες της BOUTIQUE
ELLE στο CHAMPS ELYSEES 127, θα τή βρήτε συγ-
χρόνως και στο CAPRICE.

Τό CAPRICE σάς περιμένει τώρα δυό φορές πιο λου-
σάτο με τίς καινούργιες του αίθουσες, να σάς περι-
ποιηθής με εύχάριστη ατμόσφαιρα, προσφέροντά σας
άπαλή μουσική STEREO και ένα τέλειο κλιματισμό.

Τό CAPRICE πάντα πρώτο στα νεανικά.

ELLE

Ύποσκληρυμένο Μαλακό Νερό

Θα πη ΥΓΕΙΑ
ΟΜΟΡΦΙΑ
ΑΝΕΣΙΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Χαρήτε τη ζωή...
άπολαυστε το νερό
άποσκληρυμένο 100 %
μέ τη νέα
υπεραυτόματη
ηλεκτρονική συσκευή
άποσκληρύνσεως
του ύδατος.

CULLIGAN

Τηλεφωνήσατέ μας
διά πάσαν σχετικήν
πληροφορίαν

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
CULLIGAN - HELLAS E.P.E.
ΠΛ. ΚΑΡΥΤΣΗ 10 ΑΘΗΝΑΙ (124) ΤΗΛ. 223.471 - 223.472

Έχετε πιτυρίδα;
πάρτε Σέμπιξ.

"Αν όλα τα σαμπουάν σάς απογοήτευσαν
"Αν ακόμη δεν σάς άφησε ή πιτυρίδα
"Αν τα μαλλιά σας εξακολουθούν να
είναι θαμπά και εύθραυστα...

...δοκιμάστε το μόνο φαρμακευτικό
σαμπουάν SEBBIX.
Το σαμπουάν SEBBIX το συνιστούν όλοι
οί γιατροί σε όλον το κόσμο.

Για όλα τα μαλλιά
Σαμπουάν

sebbix

δίνει υγεία κι όμορφιά.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ
GENATOSAN LTD - ENGLAND

Οι αναγνώστες
χράρουν
olis
ΕΙΚΟΝΕΣ

τητα να διαθέτουν χρήματα, είτε προς μετανάστευσιν, είτε προς πληρωμήν καθηγητών δια κατ' ιδίαν διδασκαλίαν; Είτε επιπολαιώς, είτε έσκεμμένως, έδημιουργήθη μαθητικών προλεταριάτων. Η πικρία δια την ανισότητα ταύτην πληροί τας ψυχάς του μεγίστου πλήθους των μαθητών, με αποτέλεσμα να αποφοιτάσι των σχολείων ψυχικώς τραυματισμένοι.

Όπως πολύ εύστοχος επισημαίνεται υπό του συνεργάτου ύμών, η κακοδιαμονία της εκπαιδεύσεως όφειλεται εις τον φόρτον της εργασίας των μαθητών, εις την αποκατάστασιν αυτής επί τριετίαν δια κομματικών και μόνον λόγους και εις την κατά την επιλογήν γενικών επιθεωρητών, λυκειαρχών και γυμνασιαρχών προτίμησιν ουχί συνήθως των ικανωτέρων, αλλά των διαδεχόντων μεγαλύτερα μέσα, καθώς επίσης και η πλημμελής διδακτική κατάρτισις του προσωπικού, ήτις κατά το δη λεγόμενον γίνεται εις του κασσίδη το κεφάλι. Χρήσιμον θα ήτο, νομίζω, η πρό του διορισμού των καθηγητών φοιτήρις επί διετίαν εις ειδικόν σχολείον, ως έσωτερικόν και υπό αυστηράν πειθαρχίαν, όπου θα έδιδασκοντο ειδικήν διδακτικήν δι' έκαστον μάθημα, αλλά και σχολικήν και κοινωνικήν αγωγήν, ίνα πράγματι ο εκπαιδευτικός λειτουργός καταστή άξιος του ύψηλου λειτουργήματος, του όποιου επιθυμεί να γίνη θεράπων.

Από τας δύο υπάρχουσας απόψεις, περί του τρόπου διορθώσεως της καταστάσεως, νομίζω ότι προτιμωτέρα είναι η δεύτερα, και μάλιστα εκείνη η όποια παρέχει την δυνατότητα της δημιουργίας περισσότερων του ένός τύπου γυμνασίων, διότι είναι άδιανόητον να μειωθεί η διδασκαλία της γλώσσης μας, καθ' όν χρόνον αυτή διδάσκεται εις τα ευρωπαϊκά σχολεία. Αυτό είναι ένδικός ένουχισμός.

Τό έργον της ανορθώσεως της παιδείας δεν δύναται να είναι έργον ένός ανθρώπου, αλλά συλλογικής ενεργείας μακράν προκαταλήψεων, δογματισμών, μισαλλοδοξίας, αυταρχισμού και φοβίας ήτις κατέχει σήμεραν τους εκπαιδευτικούς λειτουργούς δια την έκφρασιν της γνώμης των.

Νομίζω ότι την πρωτοβουλίαν δια τό έργον ταύτο πρέπει να αναλάβη η Ο.Λ.Μ.Ε.

Καλή η προβολή επαγγελματικών αιτημάτων. Άλλά η έκτέλεσις του προτεινομένου έργου θα έξυψώση πραγματικώς τους λειτουργούς της μέσης εκπαιδεύσεως εις τα όμματα και της πολιτείας και της κοινωνίας. Και τό έργον είναι λίαν έπείγον.

Κέρκυρα

ΓΟΝΕΤΣ
(Έσταιδευτικός)

Πώς και ποίοι;

Έπί ύπουργίας κ. Δημητρίου Βρανοπούλου έξαπανήθησαν πλέον των πέντε εκατομμυρίων δραχμών δια την εγκατάστασιν ηλεκτρικών ώρολογίων εις τας άφειτριάς των διαφόρων λεωφορειακών γραμμών, επί τώ σκοπώ όπως, άπολύσης της άρχης, ο κάθε επιβάτης δύναται να άσκη έλεγchon της ακριβούς τηρήσεως των δρομολογίων, συμβουλευόμενος την εις τό γραφείον του σταθμάργου άνηρτημένην κατάστασιν ώρων άφίξεως και άναχωρήσεως των λεωφορείων, καθώς και τό ώρολόγιον.

Έτος, όμως, παρήλθεν άφ' ής έγέγοντο αι εργασίαι εγκαταστάσεως των άνωτέρω ηλεκτρικών ώρολογίων (έσωτερικά εγκαταστάσεις ηλεκτρικού ρεύματος υπό τό έδαφος κλπ.) και τά άποσταλέντα έξ 'Ελβετίας ώρολόγια έξηκολούθουν παραμένοντα εις τας άποθήκας των λεωφορείων, όποτε η διοικητική πράξις της ύπουργίας του κ. Δ. Βρανοπούλου καταχωρώθη δια νόμου επί ύπουργίας του κ. Άλλαμάνη.

Ερωτάται, λοιπόν: Πώς, ένώ έδαπανήθησαν τόσα χρήματα δια την άγο-

ράν των ώρολογίων και ένώ αι έσωτερικά εγκαταστάσεις αυτών ήσαν ήδη έτοιμαί, συμβαίνει ώστε σήμεραν, ύστερα από τέτραετίαν, να μη έχουν εισέτι τοποθετηθή τά ώρολόγια ταύτα; Ποίοι έχουν αντίθετον συμφέρον; Δέν έρωτώ έξ άφέλειας και αντίλαμβανομαι τούς λόγους. Έκφράζω, όμως, την άπορίαν: Πώς πέντε ύπουργοί της περιωπής των διαδεχθέντων τον κ. Βρανοπούλον ήνέχθησαν όπως οι λεωφορείοι τεθώσιν υπέρνω του νόμου, τον όποιον κατεστρατήγησαν εις βάρος των ταλαιπωρουμένων ανθρώπων του λαού, των χρησιμοποιοούντων τά λεωφορεία ως μεταφορικά μέσα;

Άθήναι

Β. ΤΖΕΡΑΣ

Ρώσοι και χριστιανισμός

Στό 597 τεύχος, ο άναγνώστης Δ. Τσουμπός γράφει από τις στήλες του «Ταχυδρομείου»: «Όλοι γνωρίζομε ότι οι Ρώσοι είναι χριστιανοί όρθόδοξοι. Καί, φυσικά, θα διδάσκονται στα σχολεία τους έκκλησιαστική Ιστορία, Παλαιά και Καινή Διαθήκη. Άρα, θα γνωρίζουν τουλάχιστον όσα βασικά πρέπει από τό χριστιανικό δόγμα. Καί έπομένως, θα έχουν υπ' όψιν τους περί Μωύση, 10 έντολών κλπ. Καί λέω, ότι τώρα, με την άπόδραση της Σβέτλανα Στάλιν, θα θυμήθηκαν ιδιαίτερα την 5η έντολή, πού, στον πόθο της για πραγματική έλευθερία, η Σβέτλανα έλησμόνησε: "Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου..."».

Πάνω σ' αυτά θα ήθελα να πώ ότι: "Όλοι γνωρίζομε ότι οι Ρώσοι ήταν χριστιανοί όρθόδοξοι και ότι υπήρχε μία Άγία Ρωσία, αυτά όλα προ της επαναστάσεως. Μετά, όμως, τό έπίσημο κράτος είναι άθεο και φυσικά δεν διδάσκει την νέα γενιά, στα σχολεία, έκκλησιαστική Ιστορία, Παλαιά και Καινή Διαθήκη, ούτε και χριστιανικό δόγμα, πολύ σωστά δε άφού δεν τά πιστεύει. Άλλο άν για λόγους σκοπιμότητος ύπάρχει ο πατριάρχης Άλέξιος και κάποιοι Κλήρος.

Άθήναι

Μ. Ν.

«Μνημείο» και αυτό;

Στις στήλες προώνης έφημερίδος, βλέπω να γίνεται λόγος για παμπάλα και έρειπωμένα κτίρια της όδου Ζήνωνος και των πέριξ της, για λαπλά έτοιμόρροπα της όδου Άδριανού και για παρόμοια κτίρια σε άλλα κεντρικά σημεία της πόλεως. Μ' αυτή την εύκαιρία, θ' ήθ'ελαν να πουν... Ένα σαράβαλο, φοβερό και τρομερό την θέαν, άκόμα χειρότερο λόγω του ύψους του κατάντικρου της Άκαδημίας. Ένωώ την γωνία Κοραή - Πανεπιστημίου. Τόσα και τόσα άραία, παλαιά κτίρια κατεδαφίσθηκαν, αλλά αυτό τό έρείπιο δεν έχει σκοπό να εξαφανισθή. Μήπως έχει χαρακτηρισθή ως... διατηρητέο μνημείο;

Άθήναι

Ε. Κ.

Άθλητικά

«Κατεργακώθη ο έλληνικός άθλητισμός στην Γλυφάδα». Αυτός ήταν ο τίτλος στήλης έφημερίδος, πού ανέφερε στούς βαλκανικούς αγώνες άνωλάου δρόμου.

Και συνεχίζει η ίδια έφημερίς: «...ο

Δοκιμάσετε το elasti bella της Τριούμφ
Δοκιμάζοντας μόνου
μπορεί να κερδίσετε ένα ταξίδι στην BIENNE

Συμπληρώστε στο ειδικό κουπόνι πού
σας δίνουν τα καταστήματα, τό νούμερο του σουτιέν πού σας ταιριάζει. Είτε τό αγοράσετε είτε όχι, φτάνει να τό έχετε δοκιμάσει. Άν τό νούμερό σας συμπίπτει με τό τυχερό νούμερο της Triumph, λαμβάνετε μέρος σε μία

κλήρωσι με πλούσια και όμορφα δώρα.
Α' δώρο: Ταξίδι και διαμονή 2 ήμερών στην Βιέννη για 2 άτομα.
Β' δώρο: Ταξίδι και διαμονή 2 ήμερών στη Ρόδο, για 2 άτομα.
Γ' δώρο: Ταξίδι - διαμονή 2 ήμερών στις Σπέτσες για 2 άτομα.

Triumph
INTERNATIONAL

Προφέρεται
Τριούμφ

Triumph: έξιδανιεύει την σιλουέττα σας

**Αὐτὴ εἶναι
ἡ Λουστραλοιφή
ποὺ
χρησιμοποιοῦν
Ἑκατομμύρια
Νοικοκυρές
σὲ ὅλον
τὸν Κόσμο!**

- Καθαρίζει, γυαλίζει, απολυμαίνει, χωρίς νέφτι και βενζίνη ΠΑΤΩΜΑΤΑ, ΕΠΙΠΛΑ ΜΩΣΑΪΚΑ κ. λ. π. στο λεπτό με ελάχιστη ποσότητα και ελαφρό τρίψιμο.
- **ΔΕΝ ΚΟΛΛΑΕΙ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΑ ΛΕΚΙΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΔΑΡΣΙΜΑΤΑ**
- Έχει λεπτό και ευχάριστο άρωμα.

**ΓΙΑ ΕΝΑ ΛΑΜΠΕΡΟ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΕΣ ΛΟΥΣΤΡΑΡΙΣΜΑ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΠΑΝΤΑ ΣΕ-ΖΕ-8 ΜΕ ΣΙΛΙΚΟΝΗ**
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Κάθε άνθρωπος γεννιέται με το έμφυτο χάρισμα των γλωσσών. 'Αποδείξεις είναι το γεγονός της μηλίας, της ελληνικής, μιάς από τις πιο δύσκολες γλώσσες. Και αυτός ο τόσο ενδοεισπύριον δίσκος που σας παρέχεται δωρεάν, σας αποκαλύπτει πως μπορείτε να εκμεταλλευθείτε κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο την ικανότητά σας να μάθετε γρήγορα και εύκολα τη γλώσσα της εκλογής σας.

Ή μέθοδος Linguaphone, που δίκαια έχει κατακτήσει όλο τον κόσμο, στηρίζεται σ' αυτή την έμφυτη ικανότητά σας και σας μαθαίνει τις ξένες γλώσσες με τον ίδιο τρόπο που - βρεφός ακόμα - έμαθατε τ' Ελληνικά. 'Ακούτε τους δίσκους του Linguaphone. 'Ακούτε τις λέξεις, τις φράσεις και τις παρακολουθείτε στο εικονογραφημένο βιβλίο σας. 'Ακούτε... και σύντομα διαπιστώνετε ότι μιλάτε εύκολα την ξένη γλώσσα. Ή μέθοδος είναι γρήγορη, ασφαλής, απλή. Και την έχουν ακολουθήσει εκατομμύρια άνθρωποι.

Προς το ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστημίου 10, Αθήνας (134)

Θα έχετε κάθε πληροφορία για τη μέθοδο Linguaphone με αυτόν τον ΔΩΡΕΑΝ Δίσκο και με το νέο 'Ανταλλάξιμο Τεύχος μας που δώ τον

Προς το ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστημίου 10, Αθήνας (134)

Παρακάτω στείλετε μου, δωρεάν και χωρίς υποχρέωση, τoν δίσκο απο-
ΔΕΙΓΜΑΤΩΝ ΣΤΟ LINGUAPHONE, μαζί με το αναλυτικό σας τεύχος. Έλα-
σώσκιλε 8рк, 7,50 ελ γραμματόσημο για έλασο αποστο-
λής κ.λπ. Η γλώσσα που μ' ενδιαφέρει είναι ή:

Με ενδιαφέρει για (συνεπτε η περιπτώσεις που
δεν εσιν αλλη): ταβία-εργασίες-μάρωμα-διδασκα-
λία-έξετασεις-αδειών της δεακής μου.

ΟΝΟΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΕΠΙΣΤΕΜΑ ή ΑΓΧΟΛΙΑ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE: ΑΘΗΝΑΙ: ΠΑΝ/ΜΙΟΥ 10
062/ΝΗΚΗ: ΤΖΙΜΙΣΚΗ 60

Οἱ ἀναγνώστες
ἡρώδου
οἷς

καλύτερος "Έλλη" στην κατηγορία ανδρών, έτερμάτισε 206ς, ο καλύτερος έφηβος 19ος, και ή καλύτερη "Έλλη" νής στην κατηγορία νεανίδων 17η..».

Έρωτώ: όταν οι αρμόδιοι έδηλωναν συμμοτεχή στους έν λόγω άγωνες, έ-νωρίζαν τὰ χάλια μας;

'Αθῆναι

ΔΗΜ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Είναι η πρώτη φορά που άπασχολώ τις στήλες σου με τις άτελειές και τις ισχύς να είναι και η τελευταία. Άλλά στην προκειμένη περίπτωση θεωρώ επιδελημένο να εκφράσω τις ιδέες μου και τις αντιρρήσεις μου γιά το εκκατεστημένο, τόσο σ' αυτόν τον κύριο που θέλησε και θέλει να μιλήθ' γι' αυτό, όσο και στον συνεργάτη σου, ο οποίος μου έδωσε την έντυπωση, ότι υπεραστήζεται, μαζί με το κατεστημένο, και το «μή θίγουνε τα κακάς κείμενα». Δέν κρύβω και την ύπνωση ότι είναι δυνατόν να παρεξηγηθούν οι αντιρρήσεις μου, ιδιαίτερα από την άποψη της ιδεολογικής μου τοποθέτησως. Άλλά μόνον όποιος είναι κακός πιστός θα μπορούσε να διατυπώσθ μια τέτοια κατηγορία. " 22-23 Αυγ. 1980

[illegible]

τους, διατρέπει την ύλη. Το ότι σε όλα τα κράτη υπάρχει αυτή η «καθεστηκυία» τάξις, που είναι άσχετη με την μάζα του λαού, ο οποίος, σαν σύνολο, με την ψήφο του καθορίζει το είδος του καθεστώτος του (δ-χι, βέβαια, στις «λαϊκές Δημοκρατίες») και διενθι την ολιγαρχική πολιτεία-κή και κοινωνική μορφή και όνομασία που θέλει, δεν αφαιρεί από κανένα το δικαίωμα να καταφέρνει εναντίον της. Το ότι υπάρχει, δημιουργεί την υποχρέωση να κτυπηθεί, όχι για να πέση, αλλά για να διαρραγή. Το status quo δεν είναι και modus vivendi. "Άρχουσα κοινωνική τάξις πλανήτου θα ύπαρξη. Έχει και αυτή τον ρόλο της στην κοινωνική συνύλη. "Εκείνο που δεν επιτρέπεται είναι να κρατή τις πύλες της κλειστές. Το μεγάλο θύμα της εκμεταλλεύσεως από το κατεστημένο δεν είναι η λαϊκή, ή εργατική τάξις, διότι έχει την δύναμη και να διαρραγυατεύεται μαζί του και να έξισορροπεί τα οικονομικά της συμφέροντα, άκόμα και με λανθάνουσα επαναστατική απειλή. Το κύριο θύμα εκμεταλλεύσεως εκ μέρους της «καθεστηκυίας» τάξεως, στο δικό μας τυχάζουσαν κοινωνικό καθεστώς, είναι η λεγομένη αστική τάξις, η οποία —γιατί να το κρυψώμε— ζή, μεγαλάνω, εργάζεται με το ιδανικό να περσάση κάποτε αυτές τις κλειστές πύλες του κατεστημένου.

Ἐν ἁλλοτρίᾳ προσώπων καὶ ομάδων ἀκόμα εἶναι εὐχερὴς μεταξὺ ἀγροτικῆς, ἐργατικῆς καὶ ἀστικῆς τάξεως, ποτὲ ὁμως ἀστικῆς καὶ καθεστηκυίας. Οὐτὸ ἐ πλοῦτος, κι ὁ μεγάλος ἀκόμα πλοῦτος, οὐτὸ τὸ πνεῦμα, ἡ ἐπιστήμη, σοὺ δίνουν τὸ διαβατήριον ἀ διαδίκῃ τὸ κατώφλι τοῦ κατεστημένου. Εἶναι στεγα-

νό κι ἀσπέραστο. Πιο ἀπλά, ἡ κατ' ἐμφάνισιν λεγόμενη «καλή κοινωνία», εἶναι κλειστή γιὰ ὅποιον δὲν εἶναι ἓνας αὐτὸς τοῦ τῶν ἰδίων. Θέτει φραγμοὺς σ' αὐτό ποὺ λέγεται ἀτομικὴ καὶ κοινωνικὴ πρόοδος. Σ' αὐτό ποὺ εἶναι αὕτη ἡ ἴδια ἡ οὐσία του ἀποτίκται καθεστώς, ἡ μεγαλυνση του καὶ ἡ ἀξία του, ἡ πραγματικὴ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀξία του, πρὶν ἂν ἀπολυθῶνται τὰ άτομα τῶν δοτικῶν δημοκρατιῶν. Οἱ ἐξαίρεσις ποὺ ἐπιτυγχάνουν, πληροῦνται ἀνάλογα τμήματα. Ὁ ἀριθμὸς των δυσμένων τοὺ καταστημένων πρέπει νὰ εἶναι μικρὸς καὶ περιωρισμένος· νὰ εἶναι πάντοτε σχεδόν τὰ ἴδια. Τὰ άτομα, χωρὶς νὰ τὸ λένε. Καί, ἔτσι καὶ χάρις γι' αὐτούς, δὲν θάνατον, δυστυχίας ξεῖο, οὗτε γιὰ νὰ ἐλέγξουν τὸ κεφάλι διορθώσαντες τὴ ζημιὰ τοῦ οικοδομημάτων τους. Ξεκινῶν τὴν ἀνάστασι, τὸ ἀκατέβασμα, ποὺ μνημονεύει ὁ νόμος ἀνεμό- μόνο χρόνο, νὰ ἐμπρηστῇ αὐτοὺς, ὅχι συνήθως σατίωντες, θανάτων θέλοντες φλώτας σὲ ἀδιέξοδο καὶ πέπτου.

Τὰ στενάτα αὐτοῦ δια

Κι ἄς πᾶνμε τὴν πολιτικὴν. Ποῖός μπορεί ν' ἀμφισβητήσει ὅτι, τουλάχιστον ἐν ἑκατοστὸ 80% τῶν τουλάχιστον ἡ τῶν ἐξ συγγενικῶν δεσμῶν ὀνομαζῶν τῶν ἐκλεκτῶν τῶν λαοῦ δὲν ὑπῆρχαν στὶς Βουλὲς τῶν Ἑλλήνων τοῦ 1952, τοῦ 1935, τοῦ 1926, τοῦ 1920, τοῦ 1910;

Μήπως στην επιστήμη είναι καλύ-
τερα; Χαρακτηριστικὸν δείγμα ἡ καθη-
γορία στὸ ἐν Ἀθῆναις Ἐθνικὸν καὶ
Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον. Πῶς
συμβαίνει νὰ κληρονομηταὶ ἡ Ἰδιοφυΐα,
«τὸ τάλαντο», σὲ τόσες καὶ τόσες ἑ-
δρες;

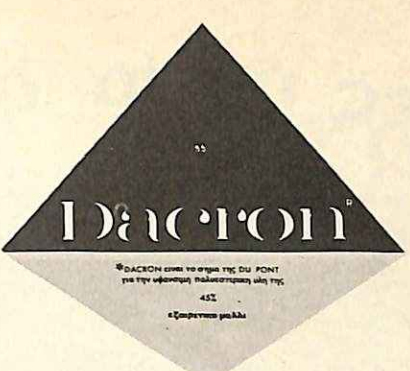
καὶ χειρότερα. Προνόμια γιὰ τοὺς γι-
οὺς τῶν ἱατρῶν, τῶν δικηγόρων, τῶν
συμβολαιογράφων. Παντοῦ προνόμια.
Ἡ ὄχι;

Και, τότε, απάντω στον συνεγερτάς μας, Νομίζω ότι συγχέει το πολιτικό, πολιτιστικό και κοινωνικό καθεστώς, με το κατεστημένο. Διότι, είπαμε, άλλο καθεστώς κι άλλο κατεστημένο. Το καθεστώς πράγματι είναι και υπάρχει γιά να υφίσταται. 'Αλλά γιά όλους. Όχι γιά να στηρίξει το παρακαταστάς η κατεστημένο. Ούτε να παραβείσαι το καθεστώς στο κατεστημένο, γιά να στηριχτεί και διατηρηθεί. Όχι το κατεστημένο να κάνη το καθεστώς «καθεστώς ημών χάριν ημών». Το κατεστημένο δεν αναφέρεται στο άστικό δωσιόποστο περισσότερο, αλλά' αναφέρεται σ' αυτές τις χιλιάς οικογένειες, οι οποίες, διά της ψήφου του κυρίαρχου ελληνικού λαού, εκουράζου και επιβάλλου την θέλησή τους, δωσιόποστο εντός των πλαισίων του κοινοβουλευτικού πολιτευματος μας. Κανείς δεν ζήτησε από το κατεστημένο ένα πάρη το καπελλαλάκι του και να το δίνη». Κι αν κάποιος το έλεγε, θα ήταν γιά την «κατανάλωση». Πολύ περισσότερο δεν ζήτησε κανείς μη άριστορό κάτι τέτοιο από το καθεστώς. «Ό,τι δ'ολοιπ' από το κατεστημένο ζητούν, ειωνά' ν' ανοίξει τις πόρτες που σ' όλους όσους είναι άξιοι και Ικανοί, να βγουν κοινωχρήστους χώρας της άξιοκρατίας (τί έρρωμαι) να την αναφέρουν και οι κατεστημένοι!» και της δημοκρατίας και οι κοινωνικής όρθης ανάλλαγής. Τίπο-
τε άλλο.

«Όσο για αυτόν, τον «ενουόν» του εσταθμισμένου, είναι ο τελευταίος, ο οποίος μπορεί να καταφεύγει κατά το κατεστημένο, καθ' ότι είναι άριστα εκπαιδευμένος», όπως το δείχνει ο τρόπος της ζωής του, γνήσιος γόνος αυτού εναντίον του οποίου θύγει καταστροφικά, και ο οποίος περι πολλών θα έτρεβαζε εις την Αμερική, χωρίς κανένα ενδιαφέρον για τον ελληνικό λαό, του οποίου φιλοδοξεί να γίνει σωτήρ, αν δεν υπήρχε το κατεστημένο-έθω, δεν τον επέβαλε, και δεν τον διατήρησε. Αλλ' αυτό, φαίνεται, ότι είναι μία άλλη ιστορία.

'Αἰθῆναι

I. A. N.

Dacron*

PASSPORT FASHION
 cc 1022

και για την
 κορούλα σας....
 ένα φορεμα που
 δεν τσαλακώνει!

Η ΓΕΙΡΩΤΙΚΗ
 ΑΝΕΙ

Πάρτε κάτι που θα το χαρή διόκληρο
 τσαλακώνει!... Ένα φορεματάκι DACRON που δεν
 τσαλακώνει!... DACRON!... Πλένεται
 στέγανως, στέγανως, έχει τριπλάσια άντοχη από
 όποιοδήποτε άλλο ύφασμα!... Ομορφαινει το παιδί!...
 Σεκουράζει την μητέρα!... Στεγνώνει το παιδί!...
 *DACRON είναι το στυλ της DU PONT για την υφαντική
 πολυεστερή ύλη της. Αποκτά αντιπρόσωπο για την Ελλάδα
 "Κ. Γ. ΛΑΖΑΡΑΚΗΣ" Α.Ε. Φωτογραφία Studio "Αλίκη"
 ΥΦΑΣΜΑΤΑ «Γ. Β. ΨΑΡΟΠΟΥΛΟΣ» Α.Ε.
 ΠΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
 ΝΗΜΑΤΟΠΟΙΗΤΗ
 ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ
 ΖΩΗ... ΧΑΡΙΣ ΣΤΗ ΧΙΜΕΡΑ

 DuPont
 67mm

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΥΓΕΙΑ ΔΥΝΑΜΗ ΚΕΦΙ ΓΙΑ ΖΩΗ

Σπίτι τους μαγειρεύουν μόνον με ΦΥΤΙΝΗ.

Γι' αυτούς ή ΦΥΤΙΝΗ
δέν είναι συνήθεια
είναι πεποίθηση
ότι τους δίνει
υγεία-δύναμι κέφι για ζωή.

ΦΥΤΙΝΗ προϊόν **ΕΛΑΪΣ**
από άγνό ελαιόλαδο
πλούσιο σε ακόρεστα

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΝΑ ΓΡΑΦΗ ΦΥΤΙΝΗ

ΤΟ ΕΛΚΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΥΡΙΩΣ ΖΗΤΗΜΑ ΝΕΥΡΩΝ

ΜΗ ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ ΠΟΛΥ ΜΕ ΑΔΕΙΟ ΣΤΟΜΑΧΙ. Η ΝΙΚΟΤΙΝΗ ΕΠΑΥΞΑΝΕΙ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΕΛΚΟΥΣ...

Άποκλειστικότης
των «ΕΙΚΟΝΩΝ»

Ο δρ Άντρς
ΣΟΥΜΠΪΡΑΝ
συμβουλεύει

Είναι τέσσερις ή ώρα, το ά-
πόγευμα, και το πρόσωπο της
κυρίας Χ δείχνει ανησυχίες. Εί-
ναι τρίτη κατά συνέχεια μέρα που
αισθάνεται βαρυστομαχία. Ά-
κούστε την:

— Έχω ξινίλες... Αυτό το ά-
κούω πάντα στην οικογένειά μας.
Μά θα πρέπει να φταίη και το
συκώτι ή, αν δεν φταίη αυτό, ή
χολή. Παραέφαγα κιόλας. Αυτό
το άρνι... Δεν θα έπρεπε να πιώ
κι αυτό το ποτήρι το κρασί. Μά
έλα που επέμενε ο άνδρας μου.
Είναι μέρες που δεν μπορώ να
άνεχθώ ούτε μια σταγόνα οινό-
πνευμα.

Ο ύποχονδριακός αυτός μονό-
λογος θα μπορούσε να διαρκέση
ολόκληρες ώρες. Στην πραγματι-
κότητα, εδώ και λίγους μήνες, ή
κυρία Χ. παρουσιάζει άλλα συμ-
πτώματα, στα όποια δεν δίνει
καμμία σημασία και που έχουν
άμεση σχέση με εκείνα που προσ-
παθεί να εξηγήσει. Πριν από το
φαγητό, ύποφέρει από σπασμούς
του στομάχου, αρκετά όδυνηρούς,
που συνοδεύονται καμμία φορά
από ναυτία και τυμπανισμούς.
Οί σπασμοί αυτοί, που ύποχω-
ρούν μετά τις πρώτες μπουκιές,

3 λεπτά την ημέρα μασάζ με PANTENE είναι αρκετά για να έχετε μαλλιά υγιή σ' όλη σας τη ζωή.

Το πρωί, μετά το ξύπνημα, τα μαλλιά είναι ακατάστατα. Μόνον ή χτένα και ή βούρτσα, συχνά, δεν μπορούν να τα στρώσουν.

"Αλλοτε τα έβρεχαν με σέτο νερό, που τα έκανε θαμπά και ευδραυστα, με κίνδυνο να τα χάσουν. Σήμερα, ένα καθημερινό μασάζ με PANTENE τρέφει τα μαλλιά από τη ρίζα τους και τα βοηδεί στην ανάπτυξη τους.

Γιατί το PANTENE είναι ή μόνη λοσιόν στον κόσμο, που περιέχει PANTYL, τη νέα θιταμινούχο ουσία της HOFFMAN LA ROCHE.

Το PANTYL απορροφάται ταχέως από το τριχωτόν δέρμα της κεφαλής, φθάνει ως τις ρίζες των μαλλιών, τις τονώνει και τους δίνει νέα δύναμη.

PANTENE
"Ο,τι καλύτερο υπάρχει για την τόνωση, την υγεία και την όμορφη των μαλλιών."

ΤΟ ΕΛΚΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

κρατούν δυο - τρεις εβδομάδες, για να εξαφανισθούν ως δια μαγείας και να ξανάρθουν πάλι.

Επιφανειακά, το σύμπτωμα αυτό δεν είναι σοβαρό, αλλά στην πραγματικότητα είναι πολύ πιθανόν να είναι προάγγελος Ελκους του στομάχου.

Πώς ανακαλύπτει κανείς την άσχημη αυτή ασθένεια;

Γενικά, από τις μόνιμες γαστρικές διαταραχές: Καψίματα, σπασμοί, τυμπανισμοί και, ειδικότερα, περιοδικότης των κρίσεων. Δυο - τρεις εβδομάδες και μετά άνακαχη, που μπορεί να διαρκέσει πολλούς μήνες. Και οι σπασμοί σταματούν μόλις αρχίσει το φαγητό.

Και οι αιτίες; Είναι αλήθεια ότι ή επιστήμη δεν ξέρει ακόμη καλά τον μηχανισμό τους. Κατηγορούν την υπερβολική όξυνση των υγρών του στομάχου, που συμπίπτει συχνά με το Έλκος. Άλλα τίποτε δεν αποδεικνύει ότι και ή έκκριση μεγάλης ποσότητας υδροχλωρικού οξέος δεν οφείλεται σε άλλες αιτίες.

Άλλα υπάρχουν σοβαροί λόγοι να υποπτευεται κανείς ότι ή ψυχολογική κατάσταση παίζει αποφασιστικό ρόλο στον σχηματισμό του Έλκους. Και δεν πρέπει να άπορη κανείς γι' αυτό. Το πεπτικό σύστημα είναι εξαιρετικά ευαίσθητο στους κλονισμούς του νευρικού συστήματος. Θα έχετε το δίχως άλλο παρατηρήσει περισσότερο από μια φορά πόσο δύσκολη είναι ή χώνευση ύστερα από ένα γεύμα συνοδεία... καυγά ή, σε περιπτώσεις ψυχολογικής έντασης, ανεξήγητη κατά τα λοιπά δυσκοιλιότης, ή το αντίθετο. Δεν πρόκειται για άπλη είκασία. Οι συγκινήσεις αλλάζουν περισσότερο ή λιγότερο την «χημεία» του σώματος και ιδιαίτερα του πεπτικού συστήματος.

Άλλα είναι μόνον αυτές οι αιτίες του Έλκους; Όχι. Υπάρχουν και άλλες, όπως ο αλκοολισμός, τα βαριά φαγητά με τα πολλά λίπη, σάλτσες και μπαχαρικά. Αυτοί, πάντως, είναι λόγοι που ο γιατρός συναντά λιγότερο συχνά από τους ψυχολογικούς.

Πρέπει, λοιπόν, να στείλωμε στον ψυχονομολόγο τους υποψήφους από το στομάχι τους; Όχι. Είναι αρκετό όσοι αισθάνονται μικρές πεπτικές διαταραχές να εξετάσουν μήπως αυτές συμπίπτουν με μικρές διαταραχές της νευρικής ισορροπίας τους.

Δεν είναι πάντα εύκολο να προστατευθούμε από τις φροντίδες και τις συγκινήσεις, αλλά είναι πάντα δυνατόν να εξουδετερώσουμε τους κλονισμούς που προκαλούν. Καί, αν επισημάνουμε εγκαίρως τις διαταραχές, θα μπορούσαμε να τις θεραπεύσουμε και να μη τις αφήσουμε να εξελιχθούν αργότερα σε Έλκος του στομάχου. Και λέμε «αργότερα», γιατί το Έλκος του στομάχου σχηματίζεται αργά.

• Συμβουλή πρώτη: Μη παραμελείτε τις μικρές διαταραχές, τους μικρούς «ανεξήγητους» πόνους του στομάχου. Το κανονικό στομάχι πρέπει να λειτουργή τε-

λείως διακριτικά. "Αν οι μικρές διαταραχές θεραπευθούν εγκαίρως, θα έκτοπισθούν όριστικά και οι ένδεχόμενες αυτές πηγές Έλκους.

• Συμβουλή δεύτερη: Μη μένετε νηστικοί επί πολλές ώρες. "Αν μεταξύ των γευμάτων μεσολαβή πολύς χρόνος, πάρτε κάτι: "Ένα φρούτο, ένα μπισκότο. Νηστεία επί πολλές ώρες και μετά πάρα πολύ φαγητό, πρέπει να αποφεύγονται.

• Συμβουλή τρίτη: Μασάτε καλά και, για τον λόγο αυτό, προσέχετε τα δόντια σας. Μη κουράζετε το στομάχι σας με το να το υποχρεώνετε να έκτελή την κανονική εργασία των δοντιών.

• Συμβουλή τέταρτη: "Όχι άποτομες εναλλαγές μεταξύ πολύ θερμού και πολύ ψυχρού στο ίδιο γεύμα. Σούπα, π.χ., και παγωμένο νερό. "Αν σκεφθήτε καλά, θα δείτε ότι συχνά υποβάλλετε το στομάχι σας σε μεταπτώσεις θερμοκρασίας 40 βαθμών και πάνω.

• Συμβουλή πέμπτη: "Όχι κατάχρηση οινόπνευματος, διεγερτικών, όπως ο καφές και το τσάι, ή μπαχαρικών. "Αποφεύγετε ιδιαίτερα το οινόπνευμα όταν το στομάχι είναι άδειο. Το παγωμένο ποτό, πριν από το φαγητό, δεν είναι όρεκτικό, αλλά κόβει την όρεξη.

• Συμβουλή έκτη: "Όχι κατάχρηση καπνίσματος, ιδιαίτερα όταν είστε νηστικοί. "Η νικοτίνη, που κατεβαίνει με το σάλιο, δεν είναι καθόλου ευεργετική για τους βλενογόνους του στομάχου.

• Συμβουλή έβδομη: Διατηρείτε πάντα τις ίδιες ώρες φαγητού. "Αν έχετε συνηθίσει, π.χ., να δειπνάτε στις ένενά, οι στομαχικές έκκρίσεις θα γίνονται ακριβώς την ώρα αυτή, έστω κι αν καθίσετε στο τραπέζι μια ώρα αργότερα. "Αν ή έκκριση γίνη σε κενό στομάχι, θα έρεθισθούν οι βλενογόνοι.

• Συμβουλή όγδη: "Ημερία στα γεύματα. Πολύ άσχημη συνήθεια αυτή τα σάντουιτς, στα θρυβώδη μπάρ, μεταξύ μιας παγωμένης μπύρας και ενός καυτού καφέ. Πολύ άσχημη, επίσης, ή συνήθεια της οικογενείας που θέτει «επί τάπητος» ή μάλλον στο τραπέζο μάνηλο όλα τα επίμαχα ζητήματα. Τέλος, άσχημη ή συνήθεια του έρημλου, που τρώγει χωρίς να προσέχει τί, ενώ είναι ευθισμένος στην έφημερίδα του ή στην τηλεόραση.

♦ Τα άπλά αυτά και λογικά μέτρα ίσως να είναι αρκετά για να προλάβουν το Έλκος.

Βέβαια, το Έλκος δεν είναι θανατηφόρος ασθένεια, παρά μόνον αν ο άρρωστος την άμελή του άλάνη και την άφήση να πάρη τον δρόμο της όπως θέλει αυτή. "Η έγχείρηση είναι μέτρο που δεν τον άποφασίζουν οι γιατροί με καλή καρδιά. "Ο ειδικός θα προτιμήσει πάντα την κούρα, έστω κι αν αυτό θα άπαιτήσει πολλν καιρό. Και ή κούρα για το Έλκος δεν είναι ποτέ άδυστηρή. Δεν ζητά από τον άρρωστο παρά μόνο ύπομνη και έπιμονη στην δοκιμασία.

Αντρέ Σουμπιράν

ΗΡΘΕ ΤΟ RUTON

ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ RUTON ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Σας προσφέρουν: Έπαναστατικό ήλεκτρονικό ρυθμιστή ψύξεως
"Ογκομετρικά" μελετημένους έσωτερικούς χώρους
Θάλαμο έμαγιέ
Αυτόματη άπόψυξη
Διπλή λεκάνη λαχανικών
Πτυσσόμενα άνοξειδωτα ράφια
Πεντάλ άνοίγματος πόρτας
Πλήρη σειρά με τύπους των 7,2 - 10 - 11 ποδών
Έγγυηση πέντε έτών

RUTON
ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ
ΣΚΟΥΠΕΣ
ΠΑΡΚΕΤΕΖΕΣ
ΣΙΔΕΡΑ
ΜΙΞΕΡ
ΑΕΡΟΘΕΡΜΑ Κ.Α.Π.

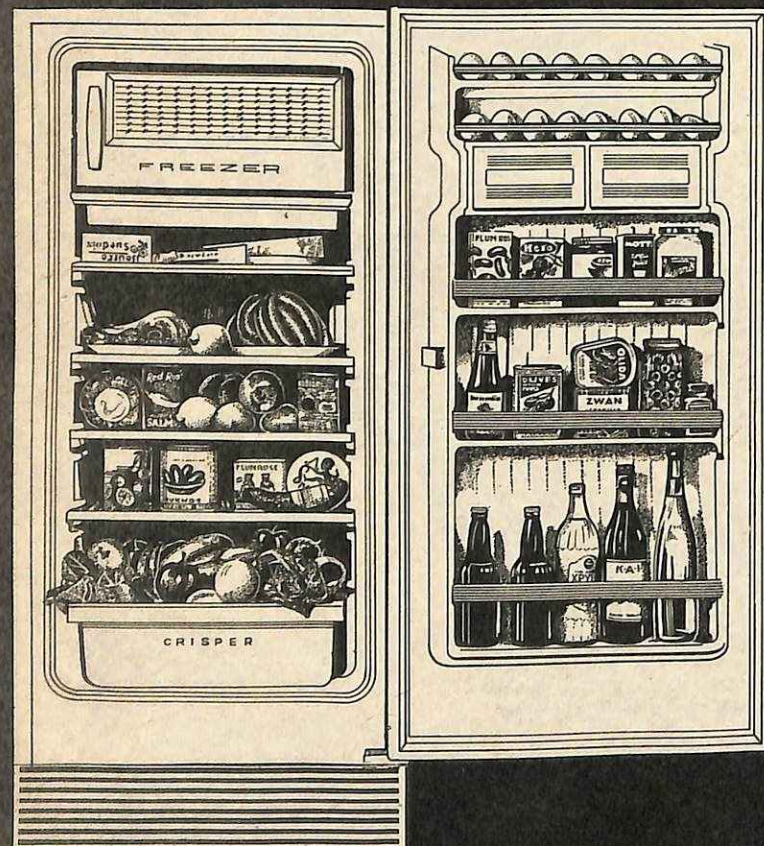
ΨΥΓΕΙΟ RUTON: ΚΑΤΙ ΤΟ ΕΝΤΕΛΩΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Τώρα τὸ γνωρίσανε ὅλες..

Τὸ ηλεκτρικὸ ψυγεῖο COLD HOUSE. Βελτιωμένα μοντέλα 1967 σὲ 10,5, 8,5 καὶ 6,5 κυβικά πόδια. Πολυτελὲς ἐμφάνησις καὶ ἰσχυρὰ κατασκευὴ ἄριστη διαρρύθμισις καὶ ἀνετοὶ χώροι ἐκπληροῦν τὸ ὄνειρο κάθε νοικοκυράς. Μὴν ἀμελήσετε νὰ γνωρίσετε κι' ἐσεῖς ἓνα COLD HOUSE.

Θὰ τὸ βρῆτε σὲ ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

COLD HOUSE

Ἡ ἐπανάσταση τῶν νάνων

Τὸ Βέλγιο εἶναι ἓνα κράτος - νάνος, ἀλλ' εἶναι ὅμως καὶ ἡ πρωτεύουσα δύο γιγάντων: Τοῦ ΝΑΤΟ, ποὺ γιόρτασε αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὴν 18η του ἐπέτειο, ἐνὺπὲστεϊλε ταυτόχρονα τὴν 15πλὴ σημαία του ἀπὸ τὸ ἀρχηγεῖο του στὸ Ροκενκούρ τῆς Γαλλίας, καὶ ἐνὺ οἱ 26.000 Ἀμερικανοὶ στρατιωτικοὶ ἐγκατέλειπαν τὴν τελευταία ἀπὸ τὶς 73 βάσεις ποὺ διατηροῦσαν στὸ γαλλικὸ ἔδαφος, ἐν ὀνόματι τῆς Ἀτλαντικῆς Συμμαχίας. Καὶ τῆς Κοινῆς Ἀγοράς, ποὺ κι αὐτὴ γιόρτασε τὴν 10η ἐπέτειο τῆς ὑπάρξεώς της, ἐνὺ ἀναγγελοῦσαν θριαμβευτικὰ ὅτι ἔχει πραγματοποιηθῇ κατὰ 80% ἡ κατεδάφιση τῶν ἐσωτερικῶν τελωνειακῶν τῆς τειχῶν καὶ τὰ ὑπόλοιπα 20% θὰ ἰσοπεδωθοῦν ἕως τὴν 1η Ἰουλίου 1968, δηλαδὴ 18 μῆνες νωρίτερα ἀπὸ τὸν προκαθορισμένο χρόνον.

Μεταγχορική ἡ ἐπέτειος τοῦ πρώτου αἰσιδοῦς ἡ ἐπέτειος τοῦ δευτέρου γιγάντος, προσπαθοῦν νὰ κρύψουν καὶ οἱ δύο ἓνα ἀντικειμενικὸ γεγονός: Ὅτι κάθε ἄλλο, παρὰ ἔχουν ἰκανοποιήσει τὶς ἐνθουσιώδεις προσδοκίες ποὺ τοὺς περιέβαλλαν ὅταν γεννήθηκαν. Οἱ γίγαντες ἐπρόκειτο νὰ ἐνοποιήσουν στρατιωτικὰ, πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ τὴν Εὐρώπην. Ἀλλὰ ἡ ἐνοποίηση τῆς Εὐρώπης, σήμερα ἀποτελεῖ ἀντικατοπτρισμό.

● Τὸ ΝΑΤΟ πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια σχημάτιζε ἓνα σκληρὸ μονόλιθο. Τί ἀπέγινε τώρα, μετὰ τὴν φυγὴ τῆς Γαλλίας; Ὁ ἴδιος ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς του, ὁ Μάνλιο Μπρόζιο, σὲ μιά συνέντευξή του, ποὺ δημοσιεύθηκε καὶ στὶς «Εἰκόνας» (Ἀπρίλιος 1966), ἀμολόγησε ὁρῶς - κοφτά: «Ἐδὲν μπορούμε νὰ σκεφθοῦμε ἓνα σύστημα συμμαχίας χωρὶς τὴν Γαλλία».

● Ἡ Κοινὴ Ἀγορά, ἔχει νὰ ἐγγράψῃ στὸ ἐνεργητικὸ της μιά σοβαρὴ ἐπιτυχία: Τὴν ραγδαία ἐξαφάνιση τῶν τελωνειακῶν δασμῶν μεταξὺ τῶν μελών της. Δὲν ἦταν ὅμως αὐτὸς ὁ μοναδικὸς σκοπὸς της, ὅταν συνεστήθη τὴν 25η Μαρτίου τοῦ 1957. Ἰσχύς, ἐν ὅχι μεγαλύτερης ὁλκῆς προορισμοῦ της ἦταν, πέραν τῆς ἐμπορικῆς, ἡ οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἐνότης τῆς ομάδος, μέχρι τοῦ σχηματισμοῦ μίας ὁμοσπονδίας Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Καὶ τί ἔδιδε Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Καὶ τί ἔδιδε Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Καὶ τί ἔδιδε Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

● Ἡ τελευταία δυναμικὴ κατάπληξη τῆς Οὐγγαρίας. Ἀλλὰ ἂν ἡ Οὐγγαρία εἶχε ἐπαναστατήσει σήμερα, τὰ ρωσικὰ τάνκς εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν θὰ μπορούσαν τώρα νὰ ἐπέμβουν. Ἡ Ρουμανία ἔχει ἐξαρθρώσει τὸ Σύνταγμα Βαρσοβίας, ἔχει διαλύσει τὴν Κομκόμ, διασπᾷ κάθε τόσο τὸν Ἀνατολικὸ Συνασπισμό, τορπιλλοῦν — αὐτὲς κιόλας τὶς ἡμέρες — τὶς ἀπεγνωσμένες σοβιετικὲς προσπάθειες γιὰ τὸ παγκόσμιο κομμουνιστικὸ συνέδριο καὶ τὴν καταδίκη τῆς Κίνας. Καὶ ὅμως ἔχει ἓνα συσχετισμὸ δυνάμεων, μὲ τὴν Ρωσία:

● Οὐτὲ ὅμως καὶ ἡ ἐνιαία Εὐρώπη τῶν νετεγκωλικῶν δραματισμῶν πλησιάζει τὴν ὑλοποίησή της. Ἐνας φανταστικὸς γίγας, ποὺ κοίτεται στὸ λίκνο τῶν χιμαίρων.
● Τὸ φαινόμενο εἶναι παγκόσμιο. Ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ 10 χρόνια, εἶχε συγκροτηθῇ τὸ γιγαντιαῖο ἐμῆτωπο τῶν ἀδεσμεύτων, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀποκτήσῃ διάθρῳση καὶ σκελετὸ ὁμοσπονδίας, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελοῦσε τὸν Τρίτο Μεγάλον τοῦ κόσμου (67 κράτη, 1.120.000.000 ἄνθρωποι χωρὶς τὴν Κίνα, τὰ 35% τῶν δέκα βασικῶν πρώτων ὑλῶν τῆς παγκόσμιας οἰκονομίας στὰ χέρια τους) καὶ θὰ ρύθμιζε τὶς τύχες τοῦ κόσμου. Τί ἀπέμεινε ἀπὸ τὸν ἀφρικανοασιατικὸν ἐκείνον γίγαντα; Οὐτε ἡ ἀνάμνησή του...

Αὐτὴ ἡ πορεία εἶναι φυσιολογικὸ φαινόμενο;

Τουναντίον ἀντιβαίνει στὴν ἀκαταμάχητη ἱστορικὴ τάση νὰ σχηματίζονται διαρκῶς μεγαλύτερες κρατικὲς μονάδες. Ἀπὸ τὰ κράτη - χωριὰ ὁ κόσμος ἐφθασε στὶς ἡπειρωτικὲς αυτοκρατορίες, ἀνεξάρτητα ἀπὸ κοινωνικὸ σύστημα (δημοκρατία, φεουδαρχία, καπιταλισμὸς, σοσιαλισμὸς). Καὶ μετὰ τὸν Β' παγκόσμιο πόλεμον, ἡ συγκέντρωση τοῦ κόσμου προσέλαβε ἀσυγκρίτως ἰσχυρότερο ρυθμὸ. Σχηματίζονται

πρῶτα οἱ δύο ὑπερτροφικὲς Ὑπερδυνάμεις — Ρωσία, Ἀμερικὴ — ποὺ τὰ ἄλλα κράτη, νάνοι μπροστὰ τους, ἡ ὑποτάχθηκαν ἢ ἀγωνίσθηκαν νὰ ἐνωθοῦν σὲ ὁμοσπονδιακὰ συγκροτήματα γιὰ νὰ τὶς ἀντιμετωπίσουν.

Ἔτσι τὰ πρῶτα 10 - 15 μεταπολεμικὰ χρόνια, ὁ κόσμος μεταβαλλόταν σὲ φυλὴ γιγάντων. Ἡ πολιτικὴ ἐνότης (Ἀμερικὴ καὶ σύμμαχοί της, Ρωσία καὶ σύμμαχοί της, Ἀφρικανοασιατικὴ), θὰ γεννοῦσε τὴν οἰκονομικὴ ἐνότητα. Ἡ οἰκονομικὴ ἐνότης (Κοινὴ Ἀγορά, ἔφτά), θὰ κατέληγε στὴν πολιτικὴ ἐνότητα. Αὐτὴ ἦταν ἡ προοπτικὴ τοῦ προσφάτου παρελθόντος.

Τί συνέβη ὅμως, καὶ στὰ τελευταῖα χρόνια, ἄλλαξαν τὰ πάντα;

Ἀπλούστατα, ὁ μεταπολεμικὸς γιγαντισμὸς τοῦ κόσμου, πῆρε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μορφή αὐθαιρέσιας. Οἱ νάνοι εἶχαν τὴν συναίσθησιν πὺς ὑπετάγησαν στοὺς γίγαντες. Κάποτε ὅμως οἱ νάνοι ἐπαναστάτησαν. Καὶ ἔχουν συναίσθησιν ὅτι ἔχει δημιουργηθῇ μιά τέτοια συγκυρία διεθνῶν σχέσεων κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τῆς ἰσορροπίας τοῦ τρόμου, ὥστε οἱ γίγαντες δὲν μποροῦν σήμερα νὰ δαμάσουν διὰ τῆς βίας τοὺς ἐπαναστατημένους νάνους.

● Ἡ τελευταία δυναμικὴ κατάπληξη τῆς Οὐγγαρίας. Ἀλλὰ ἂν ἡ Οὐγγαρία εἶχε ἐπαναστατήσει σήμερα, τὰ ρωσικὰ τάνκς εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν θὰ μπορούσαν τώρα νὰ ἐπέμβουν.

● Ἡ Ρουμανία ἔχει ἐξαρθρώσει τὸ Σύνταγμα Βαρσοβίας, ἔχει διαλύσει τὴν Κομκόμ, διασπᾷ κάθε τόσο τὸν Ἀνατολικὸ Συνασπισμό, τορπιλλοῦν — αὐτὲς κιόλας τὶς ἡμέρες — τὶς ἀπεγνωσμένες σοβιετικὲς προσπάθειες γιὰ τὸ παγκόσμιο κομμουνιστικὸ συνέδριο καὶ τὴν καταδίκη τῆς Κίνας. Καὶ ὅμως ἔχει ἓνα συσχετισμὸ δυνάμεων, μὲ τὴν Ρωσία:

● Στὸν πληθυσμὸ 1:11.
● Στὴν βιομηχανία 1:35.
● Στὸν στρατὸ ξηρὰς 1:25.
● Στὴν ἀεροπορία 1:30.

Ἀν συνυπολογίσουμε καὶ τὰ πυρηνικὰ ὅπλα, σὲ γενικὴ ἐνσπλή ἰσχύ 1:10.000. Ἀλλοτε, ἡ ρουμανικὴ ἡγεσία θὰ εἶχε ἀπαγορευθῇ, ὅπως ἡ ομάδα τοῦ Κουστὸφ στὴν Βουλγαρία. Ἡ τὰ ρωσικὰ τάνκς θὰ εἶχαν εἰσβάλει πολλὰς φορές στὸ ρουμανικὸ ἔδαφος. Σήμερα ὁ γίγας δὲν τολμᾷ νὰ βίξῃ τὸν ἀτίθασο νάνον.

Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται καὶ στὴν ἄλλη πλευρά. Ἡ Γαλλία ἔχει ἐπαναστατήσει καὶ ἔχει καταφέρει καίρια πλῆγματα κατὰ τῶν ἀμερικανικῶν συμφερόντων. Εἶναι ἓνας νάνος μπροστὰ στὴν Ἀμερικὴ. Καὶ ὅμως ὁ ἀμερικανικὸς γίγας δὲν τολμᾷ νὰ τὴν βίξῃ, ἐνὺ ἐκλιπαρεῖ ἓναν ἄλλο νάνον: τὸ Βέλγιο, νὰ δεχθῇ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ ἔδαφός του τὸ ἀρχηγεῖο τοῦ ΝΑΤΟ, ποὺ διώχθηκε ἀπὸ τὴν Γαλλία...

Τὸ κακό, ὅμως, εἶναι ὅτι οἱ ἐπαναστατημένοι κατὰ τῶν γιγάντων νάνοι, δὲν ἐννοοῦν τώρα νὰ συνεργασθοῦν αὐτε μεταξύ τους, γιὰ νὰ γίνουν ὁμοσπονδιακοὶ γίγαντες. Ἔτσι ἀποτυγχάνουν οἱ ἐνοποιητικὲς σχηματισμοὶ — καὶ ὁ 20ὸς αἰὼν θὰ διαρρέσῃ ἐνὺ Κοινῇ Ἀγορᾷ θὰ ἀγωνίζεται ἰσως ἀκόμη γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ τῆς ἐνοποίησης, καὶ ἐνὺ τὸ δῶμα τοῦ Ντε Γκὼλ γιὰ τὴν ἐνωμένη Εὐρώπην θὰ παραμῆνι χίμαιρα...

Σόλων

Τὶ εὐχαριστεῖ περισσότερο τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν τὴ διασκέδασι πρῶτο σκοπὸ τους; Μιὰ **EVINRUDE**.

Φίλοι τοῦ ἡλίου, τοῦ κεφιοῦ, τῶν κυμάτων, ἐμπρός! Εἶναι ἐποχὴ γιὰ μιὰ **EVINRUDE**, μέρες γιὰ ξένοιαστη διασκέδασι μὲ τὰ κύματα. Ὅταν τελειώσουν τὰ παιχνίδια στὴν ἀκροθαλασσιά, ξεκινήστε γιὰ τὰ βαθιὰ καὶ βρῆτε νέους τόπους παιχνιδιοῦ. καινούργια λημέρια. Τοποθετήστε στὴν πρύμνη μιὰ **EVINRUDE** καὶ βάλτε πλῆρη γιὰ ὅπου θέλετε. Δὲν ὑπάρχουν περιορισμοὶ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος ζωῆς. Δὲν ὑπάρχει τέλος στὶς ἀπολαύσεις. Υαρέψτε, κάντε σκι, κρουαζιέρες, ζῆστε. Ἐχοντας προπαντὸς ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἡ **EVINRUDE** προσφέρει, ἐκτός ἀπὸ ἐξαιρετικὴ ἀπόδοσι, προπαντὸς σιγουριά. Πετάξτε λοιπὸν τὶς ἔγνοιες σας καὶ ξεκινήστε. Μὲ μιὰ **EVINRUDE**.

Ἄς εἶναι ἡ φετινὴ χρονιά ἡ χρονιά τοῦ ξεκινήματος.

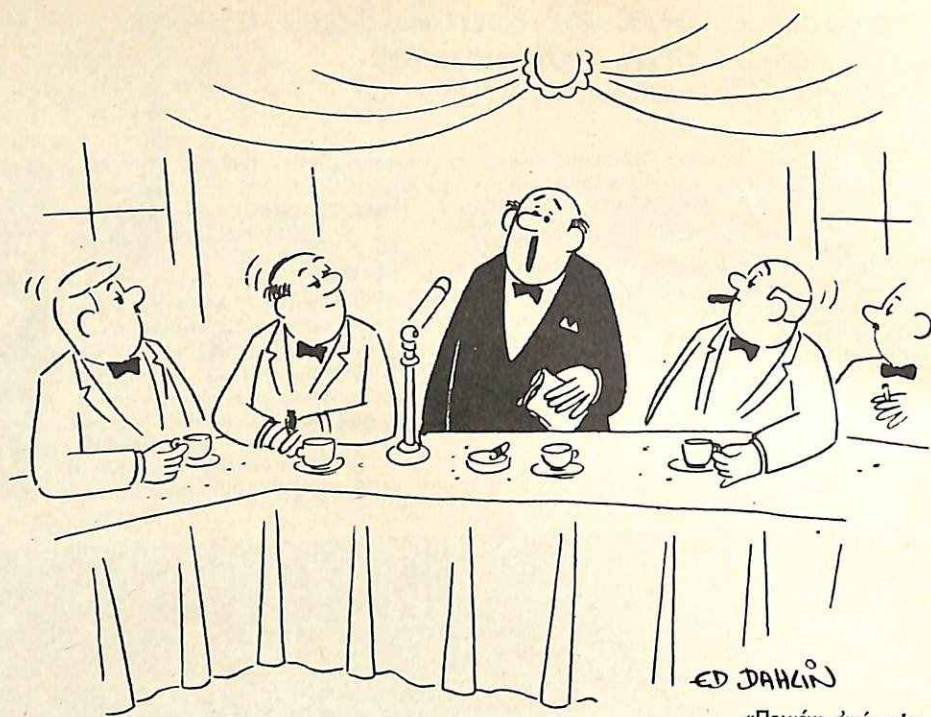
Ἐπισκεφθῆτε ὅσο γίνεται σύντομα τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς **EVINRUDE**. Θὰ σᾶς δεῖξῃ μοντέλα ἀπὸ 3 ἕως 100 ἵππους καὶ γιὰ ὅλα θὰ σᾶς δώσῃ ἐγγύησι 2 χρόνια. Καὶ θυμηθῆτε: Ἡ φῆμα **EVINRUDE** ἔχει πάνω ἀπὸ 60 χρόνια πείρας, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον κατασκευαστὴ ἐξωλεμβίων.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
«ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ» ΕΠΕ
ΑΘΗΝΑΙ ΑΜΑΛΙΑΣ 26. ΤΗΛ. 235.046

ἡ δύναμη τῆς πείρας

EVINRUDE

ΕΘ ΔΑΚΙΩ

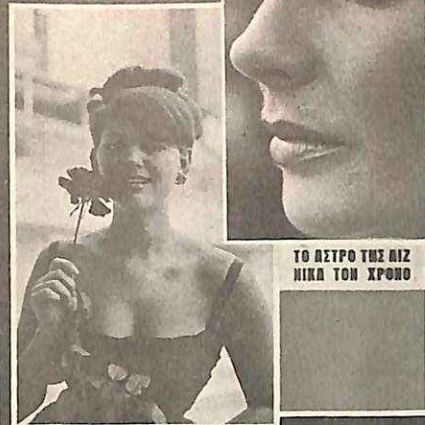
«Πεινάω ακόμη!»

ΒΤΟΒΕΥ

«Ελπίζω να μη σας πειράξει που σας κράτησα το μεσαίο κάθισμα».

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟ ΡΕΤΡΟ ΤΗΣ ΗΙΖ ΝΙΚΑ ΤΟΥ ΧΡΟΥ

Η ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ

Αντικείμενο θαυμασμού και πολλών επικρίσεων, η Έλιζαμπεθ Ταίηλορ είναι σήμερα η πιο ενδιαφέρουσα προσωπικότητα του διεθνούς κινηματογράφου και η μόνη, ίσως, «ντίβλα» που γεμίζει τις αίθουσες μόνο με το όνομά της και ανεξάρτητα από την αξία των ταινιών που έρμηνεύει. Όμορφη, καλλονή αληθινή από μικρή, ποτέ δεν θεωρήθηκε μεγάλη ήθοποιος. Και όμως, την επαγγελματικότητά της δεν την άμφισβήτησε κανείς. Τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα ύστερα από την «Λυσισαμένη γάτα», έδειξε ταλέντο δραματικό, που κανείς δεν υπωπευόταν. Τώρα πιά, από την εποχή που η μικρόσωμη, αλλά δυναμική στάρ κατέκτησε τον δύσκολο, τον υπέροχο Ρίτσαρντ Μπάρτον, η ευτυχία, ίσως, της επέτρεψε δυο τουλάχιστον μεγάλες ερμηνείες: Την Μάρθα στο «Ποιός φοβάται την Βιρτζίνια Γούλφ», με την οποία κέρδισε το Όσκαρ, και την Κατερίνα, στο «Ημέρωμα της στρίγγλας».

Στά άπονημονεμάτα της, που έχουν κυκλοφορήσει σε διδύμο με μεγάλη επιτυχία και που η δημοσίευσή τους αρχίζει από σήμερα στις «ΕΙΣ», κατ' αποκλειστικότητα, η Έλιζαμπεθ Ταίηλορ δείχνει τον αληθινό εαυτό της. Δεν κάνει φιλολογία, είναι ειλικρινής και δίνει τραγική συχνά ιδέα για το τί αντιμετώπιζε μια γυναίκα στην θέση της. Εκείνο όμως που είναι το αληθινό χαρακτηριστικό της είναι μια άσυγκρατητη θηλυκότητα. Η αγάπη της για τα παιδιά, η αναζήτηση του άνδρός, τον οποίο, επιτέλους, θα ένοιωθε άνταξιο και ανώτερό της, αυτά —μάρ λεί— την έσπρωξαν σε τόσους άπονημένους γάμους. Τώρα είναι ευτυχισμένη. Έχει βρει το ιδανικό της στον σύζυγό της Ρίτσαρντ Μπάρτον!

Παρακολουθήσατε, σήμερα, στις σελίδες 40 - 48, τις αποκαλύψεις της

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ

Όσκαρ για δεύτερη φορά

Ριτίδες, άσπρα μαλλιά, χονδρή, δραχινισμένη από το αλκοόλ φωνή, η Λίζ Ταίηλορ, δέχθηκε να γεράσει κατά 20 χρόνια για να υποδυθεί την μεσόκοπη ήρωδα της «Βιρτζίνια Γούλφ». Το κουράγιο της ανταμείφθηκε με το Όσκαρ γυναικείας έρμηνείας, που έχασαν οι αντίπαλοί της Λύν και Βανέσσα Ρένγκρεθ, και η Άνγκλιμ. Η «Γούλφ» έδωσε στην Λίζ Ταίηλορ το δεύτερο Όσκαρ

της καριέρας της για τον ρόλο της μεσόκοπης «στρίγγλας» συζύγου, τον οποίο έπαιξε στο πλευρό του εκτός όθονης συζύγου της Ρίτσαρντ Μπάρτον. Το πρώτο Όσκαρ είχε κερδίσει το 1960 η Λίζ για το «Μπάττερφλιαντ 8», ένα μελόδραμα με παρτεναίρ τον Λώρενς Χάρβεϊ.

Η Λίζ δεν ήταν παρούσα στην τελετή. Την κρατούσαν οι υποχρεώσεις της —η ταινία «Κωμωδοί» που γυρίζει πάλι με τον σύζυγό της Ρίτσαρντ Μπάρτον— στην Νίκαια της Γαλλίας.

Το Όσκαρ παρέλαβε για λογαριασμό της η Βίντι Χίλλερ.

Το Όσκαρ πρώτου ανδρικού ρόλου απενεμήθη στον σπουδαίο ήθοποιό του βρετανικού θεάτρου Πάλλ Σκώφλιντ —τον έχουμε δει σε ένα μικρό ρόλο στο «Τραίνο» διπλά στον Μπάρτ Λάινγκαστερ— για τον ρόλο του Τόμας Νούρ στην ίδια ταινία. Το Όσκαρ του καλύτερου ανδρικού ρόλου για τον Πάλλ Σκώφλιντ, που δρίσκεται κι αυτός μακριά από το Χόλλυγουντ, στην Άγγλεια, παρέλαβε η άραιοσάτη Άν Μπάκροφτ.

Η ταινία ο «Άνθρωπος για όλες τις εποχές», συνεκέντρωσε τα περισσότερα βραβεία. Έδωσε το Όσκαρ στον σκηνοθέτη του Φρ. Τσίνεμαν, τον δημιουργό των ταινιών «Το τραίνο θα σφυρίξει τρεις φορές» και «Όσο υπάρχουν άνθρωποι».

Για δεύτερη φορά μέσα σε δυο χρόνια, ο Ρόμπερτ Μπόλτ, συγγραφέας και σεναριογράφος του «Ένας άνθρωπος για όλες τις εποχές», κέρδισε το Όσκαρ αποδόσεως του θεατρικού έργου του στον κινηματογράφο. Το ίδιο βραβείο είχε πάρει πέρυσι ο Μπόλτ για την διασκευή του «Δόκτορος Ζιβάγκο» του Πάστερνκα.

Δυο ακόμη Όσκαρ —για να συμπληρωθεί η εξέδα, ένα ρεκόρ για την χολλυγουντιανή ταινία στην ιστορία της Αμερικανικής Ακαδημίας— συμπληρώσαν, τα βραβεία του βρετανικού «Άνθρωπος για όλες τις εποχές». Το Όσκαρ για το καλύτερο κοστούμι έγχρωμου φιλμ που σχεδίασε η Τζέιν Μπρίτζ, το Όσκαρ καλύτερης έγχρωμης φωτογραφίας που οφείλεται στον Τέντ Μούρ.

Δεύτερη στην σειρά των νικητών έρχεται με πέντε Όσκαρ το «Ποιός φοβάται την Βιρτζίνια

Γούλφ», διασκευή του συζυγικού δράματος του Έντουαρντ Άλμπερ από τον Μάικ Νίκολς.

Η έρωτική ιστορία του Κλόντ Λελούς «Ένας άνδρας και μια γυναίκα», με την Άνγκλιμ και τον Ζάν Λουί Τρετιάν, κέρδισε το Όσκαρ της καλύτερης ξενόγλωσσας ταινίας.

Το Όσκαρ καλύτερων κοστουμίων για άπαραμυρη ταινία κέρδισε επίσης η «Βιρτζίνια Γούλφ». Σχεδιάστρια των κοστούμιών η Άλμπερ Σαράφ.

Το Όσκαρ δεύτερου ανδρικού ρόλου, απενεμήθη στον Ουόλτερ Ματτάου, για τον ρόλο του στον «Υπέροχο άπατεώνα», του Μπίλλυ Ουάιλντερ. Στον ρόλο του άπατεώνα διακρίνου, ο Ματτάου είχε πραγματοποιήσει την αμεσώλη φέρμα της ταινίας, τον Τζάκ Λέμμιν.

Ο Κλόντ Λελούς και ο Πιέρ Υντερέν κέρδισαν, επίσης, το Όσκαρ του καλύτερου πρωταγίστη σεναρίου για την συγκινητική ιστορία του «Ένας άνδρας και μια γυναίκα».

Το Όσκαρ «Ειδικών Έφφε», απενεμήθη στο «Φανταστικό ταξίδι», την περιπέλεια μιας ομάδας γιατρών και επιστημόνων μέσα στον οργανισμό ενός άρρωστου.

Το Όσκαρ της καλύτερης ήχητικής αποδόσεως έδωσε στο «Ίκρον Πρίντ» του Φράνκενχάιμ, περιγραφή του Ρόλλυ του Μόντε Κάρλο.

Το Όσκαρ για το καλύτερο ντοκιμανταίρ μεγάλου μήκους απενεμήθη στο «Παιχνίδι του πολέμου», μια παραγωγή του Μπίλ - Μπίλ - Σί, της οποίας η προβολή από την μικρή όθονη είχε αρχικώς απαγορευθεί.

Το Όσκαρ πρωτοτύπου μουσικής κέρδισε ο Τζόν Μπάρτον, για την μουσική υπόκρουση του ζωολογικού παραμυθιού «Τηννημένη λευθερη».

Το Όσκαρ μουσικής διασκευής ο Κέν Θόρν, για την υπόκρουση του «Κάτι άσπιο συνέει στο δρόμο προς την αγορά».

Το Όσκαρ καλύτερης σκηνογραφίας για άπαραμυρη φιλμ κέρδισε ο Τζόρτζ Τζέιμς Χόκινς, για τα ντεκόρ της «Βιρτζίνια Γούλφ».

Το ντεκόρ του «Φανταστικού ταξιδιού» σχεδίασαν οι Ουόλτερ Σκωτ και Στιούαρτ Ράις, που κέρδισαν και το Όσκαρ της καλύτερης έγχρωμης σκηνογραφίας.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ • ΑΡΙΘ. 599 ΕΤΟΣ ΙΒ' • 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967

Γραφεία: Αθήναι, Σωκράτους 57 59 (τ.τ. 101). Τηλέφωνα: Διευθύνσεως, 537.988. Συντάξεως, 523.366. Διαχειρίσεως, Διεκπεραιώσεως, Άγγελων Τηλ. 537.611 (10 γραμμάτι)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Εκδόσεις Βλάχου - Λούνδρα»

ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Έλένη Γ. Βλάχου - Λούνδρα
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Κ. Ψίχας
ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ Π. Αμπαρίας

Άρχισυντάκτης: Δ. Παπαναγιώτου.
Άρθρογράφος: Θ. Παπακωνσταντίνου.
Έπί της ύλης: Κ. Βενιζός.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Πέτρος Άναγνωστόπουλος, Φοέντ Γερμανός, Θέμος Λαγκαδάκης, Έλένη Δουκίδου, Βασ. Καζαντζής, Μαρία Καραβία, Μαρία Κοτσαμάνη, Άλξ. Κοτζίδης, Ι. Λάμπας, Νικ. Μεταξάς, Μ. Παρσένου-αίδης, Ροζίτα Σώκου, Άνδρέας Φανακιάς, Ι. Χατζηαργύρης, Σ. Χατζηαργύρης Χρ. Άλφους, Στέλ. Άρτεμίου, Δημήτριος Βόγλης, Άγησιλας Βαυβούλης, Γ. Γαίτας, Α. Διαμαντόπουλος, Ρ. Δρόσος, Α. Καραμαράς, Θ. Κασής, Ε. Κόλλας, Α. Κορομηλάς, Α. Λιδωρίκης, Α. Μαρανάκης, Χρ. Οικονόμου, Γεώργ. Προβελάνης, Έλένη Χαλκούση, Άργινη Χωρέμη, Κ. Ψαλτήρας, Βαγγέλης Ψυράκης.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΤΠΗΡΕΣΙΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Νικόλαος Καραμυζής

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Φωτοσκόπος Άλφουδς, Έλένη Άρδαβίτη, Δημήτριος Δουλαβέρης, Γιάννης Κουτακόπουλος, Μαρίνα Λάτση, Μαρίνη Πατεράκη, Μίχα Ρωμανού, Ηλίας Σκουλάς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΠΗΡΕΣΙΑ

Β. Καραμανώλης, Π. Ασημακόπουλος, Κ. Πασαλίδης, Α. Παπαδημός, Α. Λουβίδης

Προστάμενος τυπογράφος: Δ. Φλώρος (Όδός Μιλήτου, άριθμός 10, Άθήναι)

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Έσωτερικόν δρχ. 300 • Έξωωτερικόν δι' άποστολ. ταχυδρομίου \$ 14 • Άεροπορικά άποστολαί: εις Εύρωπην \$ 28 • Βόρειον Άφρικήν \$ 30 • Η.Π.Α. - Νότιον Άφρικήν \$ 68 • Καναδάν - Λατ. Άμερικάν \$ 84 • ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ: κατά τιμοκατάλογον και συμφωνίαν • ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ άρθρων και φωτογραφιών μόνον κατόπιν άδείας • ΔΕΝ ΠΙΠΤΕΡΕΦΟΝΤΑΙ τα χειρόγραφα και αι φωτογραφίαι • ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ διεύθυνσις: «ΕΙΚΟΝΕΣ» Άθήναι • ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΑ: Περιοδικόν «ΕΙΚΟΝΕΣ» Σωκράτους 57, Άθήναι.

ΦΛΟΓΕΣ

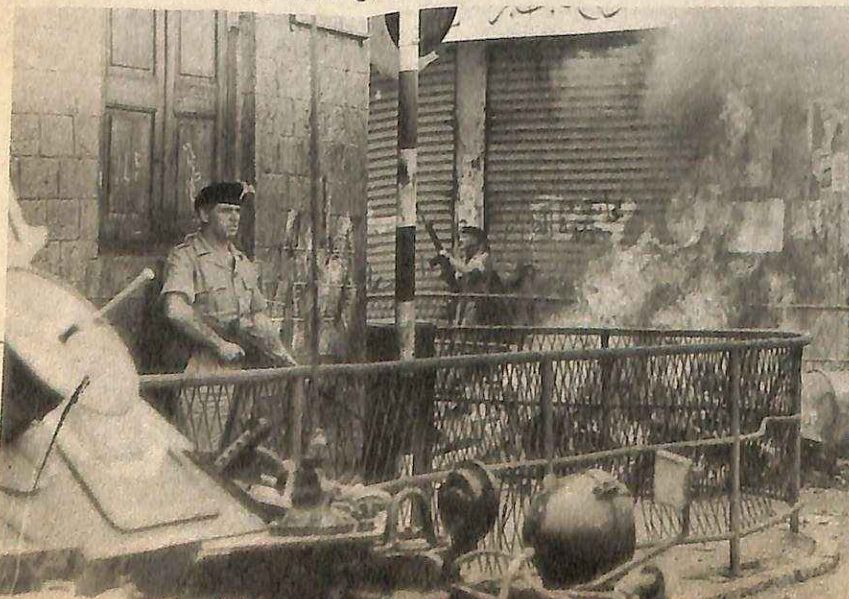
ΣΤΟ

ΑΚΟΜΗ ΕΝΑ ΣΗΜΕΙΟ ΑΝΑΦΛΕΞΗΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ. ΕΙΚΟΝΑ ΓΝΩΣΤΗ: ΡΙΠΕΣ ΠΟΛΥΒΟΛΩΝ, ΕΚΡΗΞΕΙΣ, ΦΩΤΙΕΣ, ΑΙΜΑ, ΠΑΘΟΣ, ΔΑΚΡΥΑ

ΑΝΤΕΝ

Νέο ξέσπασμα στο "Αντεν. Νεκροί, τραυματίες, λεηλασία, οχλαγωγία. Τό εναυσμα, ή επίσκεψη μιὰς εξέταστικής επιτροπής του ΟΗΕ, που και οι δυο παρατάξεις θεωρούν περιττή. Έθνικιστάι και νασερικοί και στην μέση οι "Αγγλοι, με τόν δυσκολώτατο ρόλο που φροντίζουν νά δίνουν στον έναν τους: Τήν ίδια ώρα μεροληπτικοί, συμφιλιωτές, και ὄργανα του νόμου και τής τάξεως. Τό κακό στην συγκεκριμένη περίπτωση έχει την ρίζα του στην υπόσχεση ότι τόν άλλο χρόνο θά δοθῇ στο "Αντεν ανεξαρτησία, όπως την έχουν σχεδιάσει, θέβαια, οι "Αγγλοι. 'Ανεξαρτησία στα πλαίσια ὁμοσπονδίας, που θά ἀποτελῇται από τὸ "Αντεν και από τὰ πριγκιπάτα τής Νοτ. 'Αραβίας.

ΜΕ ΤΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΕΚΚΑΘΑΡΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

ΙΣΩΣ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΚΑΠΟΙΟ ΦΤΩΧΟ ΑΓΟΡΙ, ΠΟΥ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΟ ΣΠΡΩΧΝΕΙ ΠΕΡΑ ΤΗΝ ΚΑΝΝΗ. ΙΣΩΣ ΟΜΩΣ ΣΕ ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ ΝΑ ΕΞΑΚΟΝΤΙΣΗ ΜΙΑ ΒΟΜΒΑ...

Σ τὸ "Αντεν πλειοψηφοῦν οἱ νασερικοί παν-αραδισταί, και τὰ πριγκιπάτα ἐλέγχονται ἀπὸ τοὺς ἀγγλόφιλους σείχηδες. "Ετσι, ἡ ὁμοσπονδία θά διατηροῦσε, μετὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς, τὸν ἀγγλόφιλο προσανατολισμό τῆς. Στὸ "Αντεν ὁ πληθυσμὸς εἶναι ἀστικός και ἐργατικός, στὰ πριγκιπάτα ὁ κόσμος διατηρεῖ τῖς νομαδικὲς παραδόσεις του. Πῶς θά ἐπιζήσῃ τὸ κατασκευάσμα αὐτὸ τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς; "Ετσι, τὸ νασερικό μέτωπο, ποὺ παίρνει βοήθεια ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἔχει ἀποφασίσει νὰ κάνει ἀβίωτη τὴν ζωὴ τῶν ἀσθενεστέρων ἀντιπάλων του και τῶν "Αγγλῶν προστατῶν τους. "Ο ἐμφύλιος πόλεμος εἶναι τώρα περισσότερο παρὰ ποτὲ κοντὰ, ἐνῶ τὴν ἴδια ὥρα ἄλλο ἡφαίστειο εἶναι ἐν δράσει, στὴν ἀπέναντι ἀκτὴ, στὴν Γαλλικὴ Σομαλία. "Αν ὑπερισχύσουν και ἐκεῖ οἱ πραγματικοὶ Σομαλοί, ποὺ εἶναι ἐπίσης νασερικοί, ὁ Νάσερ θά ἐλέγξῃ τὴν ἔξοδο τῆς "Ερυθρᾶς Θαλάσσης, ὅπως ἐλέγχει, ἀπὸ τὸ Σουέζ, και τὴν εἰσὸδὸ τῆς. Αὐτὸ κατὰ δόσση προσπαθοῦν νὰ ἀποτρέψουν οἱ "Αγγλοι στὴν ἀνατολικὴ και οἱ Γάλλοι στὴν δυτικὴ πλευρὰ.

ΦΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ ΣΤΟ ΑΝΤΕΝ

ΕΝΑ βρετανικό θωρακισμένο αυτοκίνητο έδληθη καθώς περιπολούσε σε μία πυκνοκατοικημένη αραβική συνοικία. Τμήματα πεζικού επενέδισαν σε λίγες στιγμές (κάτω), και συνέλαβαν 40 άτομα, άντρες και γυναίκες, που υποχρεώνονται τώρα να σταθούν στον τοίχο ή να ξαπλώσουν στο πεζοδρόμιο με τα χέρια ψηλά για να ερευνηθούν. Οι ταραχές ξέσπασαν με την προοπτική της αφίξεως μιας τριμελούς επιτροπής των 'Ηνωμένων Έθνών, και αποδέχονται στο να διαδηλώσουν την συμμεχία των 'Αράβων του 'Αντεν με το Κάιρο. Στο μεταξύ, συνεχίζεται η συγκρότηση όμοσπονδιακού τακτικού στρατού, που θα αναλάβει την τήρηση της τάξεως, όταν το 1968 αποσυρθούν οι βρετανικές δυνάμεις. 'Αραβες νεοσύλλεκτοι (φωτογραφία, δεξιά), εκπαιδεύονται στα όπλαπολυδύλα...

ΜΕ Ο,ΤΙ διαθέσιμο μέσο έχουν αγωνίζονται ν' αντιμετωπίσουν τους πάνοπλους αντιπάλους. Σ' ένα κεντρικό δρόμο της πόλεως, οι διαδηλωταί ξηλώνουν τὰ σιδερένια κιγκλιδώματα, για να τὰ χρησιμοποιήσουν σαν δσοφράγματα έναντίον των θωρακισμένων αυτοκινήτων...

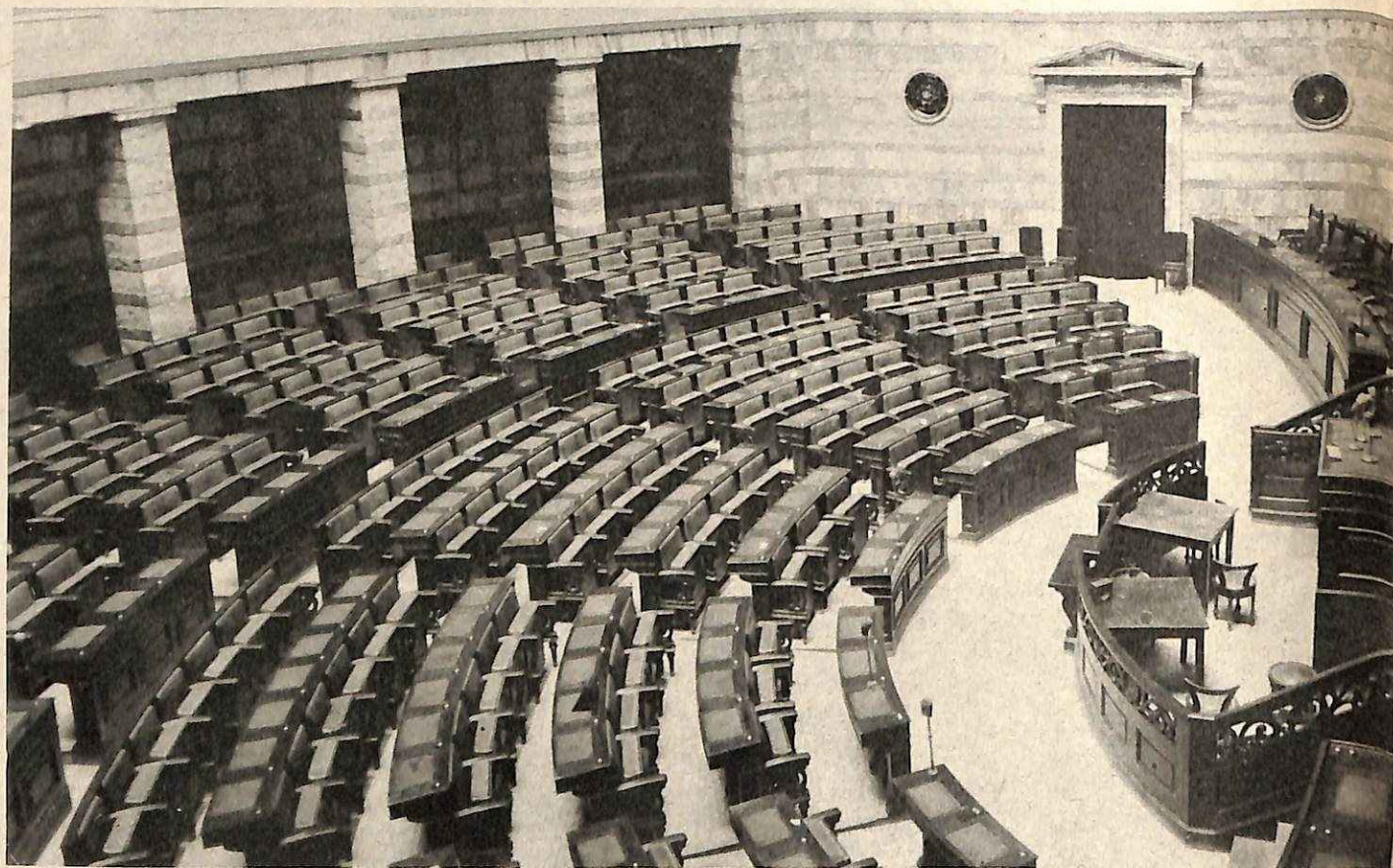
Οι διαδηλωταί
έξοπλιζονται
με σιδερένια
κιγκλιδώματα

ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, άγνωστοι μεταξύ τους, άλληλοχτυπήθηκαν και σπαράζουν τώρα στο χώμα. 'Ο πρώτος έχει λευκό δέρμα, γαλανά μάτια, φοράει στολή και ταξίδεψε αρκετές χιλιάδες μίλια από την πατρίδα του για να βρεθί στο 'Αντεν. 'Ο δεύτερος έχει μελανό δέρμα, σκούρα μάτια, είναι ρακενδυτός, και ή γή που θα τον δεχθί σε λίγο είναι γή των πατέρων του. 'Αλλά ή ύψηλή πολιτική και στρατηγική δεν σταματούν μπροστά σε τέτοιες λεπτομέρειες. 'Ετσι το δράμα όλης της ανθρωπότητας διαιωνίζεται κατά τον πιο στυγνό και παράλογο τρόπο...

ΕΞΕΜΕΤΡΗΣΕ ΤΟ ΖΗΝ

Ἡ ὀγδόη
Βουλὴ
τῶν
Ἑλλήνων

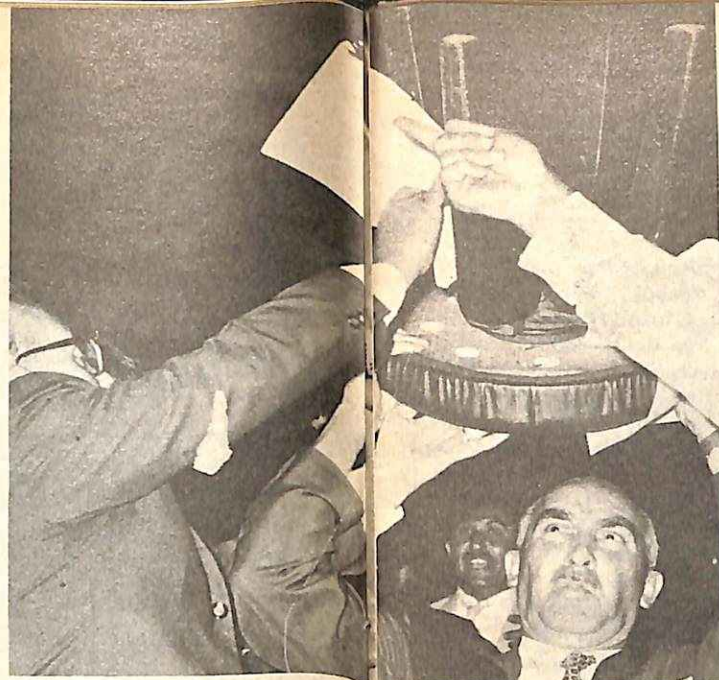
ΔΙΑΛΥΣΙ τῆς Βουλῆς καὶ ἐκλογές. Ἡ πορεία αὐτὴ εἶχε προδιαγραφὴ πρὶν ἀπὸ τὴν παραίτησι τῆς κυβερνήσεως Παρασκευοπούλου. Διευτηρήθη καὶ μετὰ, κατὰ τὴν κρίσι. Δὲν ἀλλοιώθηκε οὔτε ἀργότερα, μὲ τὸν σχηματισμὸ τῆς κυβερνήσεως Κανελλοπούλου. Παρεισέφρυσε, θεθαίως, τὸ θέμα τῆς ἀπλῆς ἀναλογικῆς. Ἀπὸ καιρὸ, ὅμως, προελέγετο ὅτι οἱ προθεσμίες συγκροτοῦνται — ὅτι κάτι θὰ ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀπ' ἔξω, ἢ ὁ ΑΣΠΙΔΑ, ἢ ἡ συζήτησι γιὰ τὴν ἄρσι τῆς ἀσυλίας, ἢ κάτι ἄλλο, ἢ τὸ ἐκλογικὸ σύστημα.

ΚΑΙ εὐθὺς ὡς, τύποις, ἀνεπάντεχα, ἐξερράγη ἡ τελευταία κυβερνητικὴ κρίσι, ἔγινε φανερό: ὅτι τὸ οὐσιαστικὸ θῦμα τῆς θὰ ἦταν ἡ ἀπλὴ ἀναλογικὴ. Τραγικὴ εἰρωνεία, ἀν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ἐπὶ δύο χρόνια σχεδὸν οἱ πολιτικὲς ἐξελίξεις ἐπαίρναν σάρκα καὶ ὀστά μὲ ἄξονα τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος — ἡ ἀνάγκη καθιερώσεως τῆς ἀπλῆς ἀναλογικῆς ὑπεγραμμίζετο μὲ ἔμφασι στὶς προγραμματικὲς δηλώσεις καὶ τῶν τριῶν «ἀποστατικῶν» κυβερνήσεων,

καὶ ἀπετέλεσε τὴν πειστικότερα αἰτιολόγησι τοῦ σχήματος Παρασκευοπούλου. Ἐν ὀνόματι τῆς ἀπλῆς ἀναλογικῆς ἢ Ε.Κ. καὶ ἢ Ε.Ρ.Ε. ἐστήριξαν κοινὴ κυβέρνησι!

ΤΑΝ ὁ κ. Π. Κανελλόπουλος ἐδέχθη τὴν ἐντολὴ νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησι, προανήγγειλε: ὅτι θὰ παρουσιάζετο στὴν Βουλὴ χάριν τῆς ἀπλῆς ἀναλογικῆς — γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συνεχισθῇ καὶ νὰ φθάσῃ στὸ τέρας τῆς ἡ συζήτησι πού, μὲ τὴν

κυβερνητικὴ κρίσι, εἶχε μείνει στὴν μέση. Ὅρισε ἡμέρα ἐμφανίσεώς του στὴν Βουλὴ: Τὴν Τετάρτη, προχθές — σχεδὸν ἀκράϊο ὄριο πού ἐπιτρέπει τὸ σύνταγμα. Ἔτσι, ἀσφαλῶς ἀπέβαινε βολικὴ γιὰ τὴν κυβέρνησι τῆς Ε.Ρ.Ε. ἡ ἐκκρεμότης τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος — ἐπέτρεπε στὴν ζωὴ τῆς νὰ ἐπιμνησθῇ κατὰ ἓνα δεκαπενθήμερο. Ὑπολογίσιμο! Ὁστόσο, τὰ κόμματα πού εἶχαν ὑποδεχθῇ μὲ θύελλα τὴν ἀνάθεσι τῆς ἐντολῆς στὸν κ. Κανελλόπουλο δὲν ἔδειξαν τὴν παραμικρὴ δυσφορία γιὰ τὴν καθυστέρησι αὐτὴ. Ἐφώναζαν δὲ, ἀφοῦ ἐκ τῶν προτέρων ἦταν φανερὴ ἡ καταψήφισις τῆς, δὲν εἶχε λόγον νὰ παρουσιασθῇ στὴν Βουλὴ. Δὲν ἀκούσθηκε, ὅμως, μία λέξι ὅτι ἡ κυβέρνησι ἀφοῦ ἤθελε κ' εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανισθῇ στὴν Βουλὴ, θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ πράξῃ τουλάχιστον τάχιστα. Κι ὥστόσο, ἓνα τέτοιο αἶτημα (ἀμεση ἐμφάνισι τῆς κυβερνήσεως Κανελλοπούλου στὴν Βουλὴ), συνοδευόμενον καὶ ἀπὸ ἰσχυρὰ πείσι, ἦταν τὸ μόνον πού εἶχε σοβαρὴ πι-

Ἄνω - κάτω

Ὅταν τὰ ἐπιχειρήματα ἐξαντληθοῦν, χρησιμοποιοῦνται τὰ μεγάλα πειστικὰ μέσα. Καὶ τότε ἀρμόζει ἡ περίφημη φράσι τοῦ Ροίδη: «Ἡ Ἀγγλία ἔχει δύο Βουλὰς, μίαν Ἄνω καὶ μίαν Κάτω. Ἡ Ἑλλὰς μίαν, Ἄνω - κάτω».

Δακτυλικά...

...ἀποτυπώματα φρόντισε νὰ ἐγκαταλείψῃ στὴν Βουλὴ πρώην ὑπουργός. Ὁργισμένη παρουσία, ὑπογραμμισμένη παραστατικά, μὲ καθαρὰ ἑλληνικὸ ἐπιχείρημα.

Ἄμεσος Δράσις...

...καὶ ἄμεσος ἐπέμβασις γιὰ τὴν προστασία τοῦ συναδέλφου πού ἐδέχθη τὴν συναδελφικὴ ἐπίθεσι ἄλλου βουλευτοῦ. Στὸ τέλος, ἀλληλοσυνεκρατοῦντο...

Ἐπιχείρημα...

...ἐκ τῆς καρέκλας προσεπάθησε νὰ ἀντλήσῃ ἓνας ἄλλος πρώην ὑπουργός. Ἀλλὰ οἱ ἐπικεφαλῆς τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως ἐπέτυχαν, τελικά, νὰ τὸν πείσουν νὰ μὴ ἐπιμείνῃ ἄλλο.

Τὸν μίτον...

...τῆς Ἀριάδνης προσπαθεῖ νὰ ἐξέβρῃ ψυχραιμότητος βουλευτῆς, ἐνῶ, πίσω του, συνάδελφοί του ἀναπτύσσουν τὴν ἐπιχειρηματολογία τους ποικιλοτρόπως. Θέαμα φαεινόν.

θανότητα να καρποφορήσει. Κ' ήταν, ίσως, το μόνο που παρεμείληθη...

Πολλοί λόγοι συνετέλεσαν για να επιδείξουν τα κόμματα της αντιπολιτεύσεως αυτή την άμελεια. Και μεταξύ άλλων: 'Η παράτασι της εκκρεμότητας που όφειλτοσε όλα τα κόμματα αυτά.

1 ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, ή Ε.Κ. θα ήθελε να κερδίσει χρόνο — και θα το ήθελε τόσο, όσο επιθυμούσε και ή ΕΡΕ να επιμηκύνει τον βίο της στην κυβέρνηση. Δεν πρέπει να πολυστενοχωρήθηκε ή Ε.Κ. με την λύση που δόθηκε — επανέκτησε τα συνθήματα που είχε καταθέσει πρό τετραμήνου στον δωμά του σχήματος Παρασκευοπούλου. 'Αλλά τα συνθήματα αυτά, μετά τόση άγγραπταυσι, έχρειάζοντο χρόνο για να διαστηθούν. Καί με την καθυστέρηση, ο χρόνος αυτός προσεφέρτε, άσχετα με την τυχόν όφέλεια που θα άπεκόμιζε ή Ε.Ρ.Ε. μένοντας στην έξουσία λίγες ήμέρες περισσότερο.

2 ΕΕ ΑΛΛΟΥ (αί τα λεγόμενα μικρά κόμματα (Φ.Δ.Κ., Προοδευτικοί), μία έλπίδα είχαν πλέον: ότι θα άνετρέπετο καθ' όδόν ή κυβέρνηση. 'Οχι στην Βουλή, διότι άφ' ής ό κ. Κανελλόπουλος είχε την διάλυση στα χέρια του και ένεφανίζετο στην Βουλή μόνο χάριν της άπλης άναλογικής (δηλαδή, τύποις, χάριν των μικρών κομμάτων), ή τυχόν καταψήφισί του δεν θα κατέληγε στην άνατροπή του, αλλά μόνο θα έπσπευδε την δημοσίευση του διατάγματος διαλύσεως. Συνεπώς, και για τα μικρά κόμματα, ή παράτασι της εκκρεμότητας άπέβαινε κέρδος, την στιγμή κατά την όποία όλες οι έπίδες τους έστηρίζοντο στην προσπάθεια άνατροπής της κυβερνήσεως «καθ' όδόν» — δηλαδή μέχρι της έμφανίσεώς της στην Βουλή.

3 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΔΑ είναι δύσκολο να μιλήσει κανείς, διότι αυτήν την ώρα οι προθέσεις της είναι άδηλες — και πιθανότατα έπιφυλάσσει με την στάσι που θα τηρήσει ή τις χειρονομίες που θα έκδηλώσει, έκπληξεις. 'Αλλ' έν πάση περιπτώσει, ή Ε.Δ.Α., είτε ελλικρινώς ήγωνίζετο για την άπλη άναλογική πρόσ άπαγκίστρωσι της από τον μονομερή έναγκαλισμό της κεντροαριστεράς της Ε.Κ., είτε στόχος της ήταν πάντοτε ή έπίτευξι έκλογικής συνεργασίας με τα άστικά κόμματα, είτε άκόμη, ύστερόβουλη σκέψι είχε να δώσει έκλογική πριμοδότησι στο κόμμα της προτιμήςεώς της, πράγμα που προϋπέθετε να ισχύη ή ένισχυμένη άναλογική, και στις τρεις αυτές περιπτώσεις ή παράτασι της εκκρεμότητας όφέλιμη της ήταν και, πάντως, όχι έπιζήμια.

● ΕΙΔΙΚΑ στην τρίτη περίπτωση, για να έγκαταλείψει την διατυμνανισθείσα στάσι της χωριστής έμφανίσεώς της στις έκλογές με ύποψηφίους σε όλες τις περιφέρειες της χώρας, ή Ε.Δ.Α. θα έχρειάζετο και χρόνο (πέραν της άφορμής) για να πραγματοποιήσει την σττροφή της και ή σττροφή αυτή να ώριμάσει.

ΚΑΙ έφθασαν τα πράγματα «ήρεμα» μέχρι της ήμέρας που ή κυβέρ-

νησι θα ένεφανίζετο στην Βουλή — προχθές. 'Οτι δεν θα έψηφίετο από την Ε.Κ. δεν ύπήρχε καμμία άμφιβολία. 'Οτι δεν θα έψηφίετο και από την Ε.Δ.Α. — το ίδιο. Καί τα μικρά κόμματα, διαφωνούντα ριζικά με την δοθείσα στην κυβερνητική κρίσι λύσι, θα κατεψήφισαν τον κ. Π. Κανελλόπουλο. Τα μικρά κόμματα — ως τίτλοι, ναί. Καί ως βουλευταί;...

● Η ΣΤΑΣΙ των βουλευτών των μικρών κομμάτων κατά την ψηφοφορία

ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΟΜΟΓΑΛΑΚΤΩΝ... ΚΕΝΤΡΟΙ ΚΑΤΑ ΚΕΝΤΡΩΝ...

ήταν το πρώτο έρωτηματικό. Γιατί κυκλοφορούσαν έπίμονες πληροφορίες ότι οι βουλευταί Φ.Δ.Κ. και Προοδευτικών δεν θα πειθαρχούσαν (τουλάχιστον, όλοι) στην κομματική γραμμή και ή θα άπέσχον της ψηφοφορίας ή θα έψήφισαν ύπέρ της κυβερνήσεως. Οι πληροφορίες αυτές άνέβαζαν τους ταλαντευομένους βουλευτάς σε 20 - 30. Μερικοί, μάλιστα, έπρόβλεπαν ότι θα ήταν δυνατόν, τελικά, από τα μικρά κόμματα να καταψηφίσουν την κυβέρνηση μόνο οι κ.κ. Σ. και Γ. Στεφανόπουλος, Σ. Μαρκεζίνης, Η. Τσιριμώκος, Κ. Μητσοτάκης και δύο - τρεις φίλοι του τελευταίου. 'Ητοι σύνολο: έξ έως έπτα — πράγμα που σημαίνει ότι ύπήρχε πιθανότητα ή κυβέρνηση να έξασφαλίσει την πλειοψηφία που θα της έπéτρεπε να περάσει την άπλη άναλογική.

● ΕΝΑ ΑΛΛΟ έρωτηματικό: "Αν ή Ε.Κ. και ή Ε.Δ.Α. θα μετείχαν ή θα άπέσχον της ψηφοφορίας. Τυχόν άποχί της Ε.Κ. θα έπéτρεπε στην κυβέρνηση να πάρη σχετική πλειοψηφία, με βάση την όποια να επιδιώξη μόνο την ψήφισι της άπλης άναλογικής. Τό ίδιο θα μπορούσε να συμβή και με μόνη την άποχί της Ε.Δ.Α., αλλά σ' αυτή την περίπτωση ή κυβέρνηση δεν έπρόκειτο να κάμη χρήση της

πλειοψηφίας για εύνοήτους λόγους. Πάντως, για εύνοήτους λόγους και για να φέρη την Ε.Ρ.Ε. σε έξαιρετικά δύσκολη θέση, ή Ε.Δ.Α. έξήταζε σοβαρά το ένδεχόμενο της άποχής της...

ΟΛΟΙ αυτοί οι «προϋπολογισμοί» έσήμαιναν ότι μέχρι τελευταίας στιγμής ή έκδοσι της συζητήσεως της Βουλής θα ήταν άδεβαία. Καί το δεκάήμερο που πέρασε διέρρευσε με έντονες ζυμώσεις — ό καθείς έπίε-

για έκλογή του πρώτου προέδρου, όπότε και άπεφάνθη ό κ. Γ. Παπανδρέου ότι «έγίναμεν ή χλεύη των ήττημένων». Μία Βουλή που δοκιμάστηκε όσο λίγες άλλες από θελλώδεις συζητήσεις κατά τις άλλεπάλληλες έμφανίσεις των «άποστατικών» κυβερνήσεων. Μία Βουλή που «διελύετο» από την γεννησί της — από τότε (1964) που ό κ. Γ. Παπανδρέου διωχέτευσε την πληροφορία ότι σκοπεύει να προσφύγη σε νέες έκλογές, την έπομένη της χριστουγεννιάτικης ένδοκυβερνητικής κρίσεως που είχε

καταβληθή κάθε προσπάθεια να κρατηθή μυστική. 'Από τότε, ή Βουλή συνεχώς «διελύετο», όποτε διότι έέμενε ό κ. Παπανδρέου, όποτε διότι το ήθελε ό κ. Κανελλόπουλος, όποτε διότι το έπέδιωσε ή... Χούντα — έν τωαύτη περιπτώσει, όμως, ή διάλυσι δεν θα συνεπήγετο την προκήρυξι και άλλων έκλογών. Καί έτσι εκύλθνε ή τριετία. Καί έφθασε ή έποχή που ή Βουλή διαλύεται πραγματικά.

Οι πρωταγωνισταί της προχθές έχουν ξανάρθει στο προσκήνιο. Οι πρωταγωνισταί της χθές που έδέσποσαν στο πολιτικό στερέωμα επί έναμισον χρόνο (οι «άποσταταί») άντιμετωπίζουν αδιέξοδο. Οι έξελλίξεις του τελευταίου τετραμήνου δεν τους εύνόησαν. Δεν άποκλείουν, λοιπόν, την άποχί τους από τις έκλογές. Κάτι τέτοιο δεν άποκλείει και για τον έαυτό του και ό κ. Σ. Μαρκεζίνης — άντιθέτως το θεωρεί πολύ πιθανό. Μπορεί, συνεπώς, βασίμως να προβλεφθή πόσο ισχυρή θα είναι ή έξωκοινοβουλευτική πίεσι επί της νέας Βουλής! Μία πίεσι που θα έκδηλωθή ταυτοχρόνως με τα έπινίκεια που θα άκουσθούν (άν ύπάρξουν έπινίκεια...), όποθενδήποτε και αν προέρχωνται. 'Εκτός εάν και ή νέα Βουλή παρατείνη τον βίο της για να ψηφίσει την... άπλη άναλογική!

Νίκος Μεταξάς

Οι άνθρωποι παράγουν ανθρώπους και λησμονούν τον έξανθρωπισμό των

Όταν έτερματίζετο ό μέγας πόλεμος —ό όποιος διά την "Ελλάδα είχε πρακτικώς διπλασίαν διάρκεια— όλοι έφοδούντο ότι μία από τας άναπορεύτους συνεπείας του θα ήτο ή αύξησης της έγκληματικότητας και ίδια της παιδικής. Είχε προκαλέσει πολλές καταστροφές ό πόλεμος αυτός, είχε αφήσει πολλές χιλιάδες άπροστατευτών παιδιών και είχε προσφέρει γενικώς φρικαλέα διώματα εις το σύνολον του έθνους και πρό πάντων εις τας ομάδας των τρυφερών ήλικιών. 'Η μεγάλη δυστυχία και ή άπέραντος κακία δεν ήτο δυνατόν να μη άσκήσουν καταλυτική έπίδρασιν επί των ήθικών άνασταλτικών της νεότητος. Αυτό έλεγεν ή άπλη λογική και αυτό ύπεστήριζε και ή εύκολη «κοινωνιολογία».

Διεψεύσθησαν, έν τούτοις, αί προβλέψεις αύται από την πραγματικότητα. 'Η γενεά, ή όποία άπέκτησε τας πρώτας έκ της ζωής έμπειρίας μέσα εις την κόλασιν της κατοχής και του συμμοριτοπολέμου (τά παιδιά, δηλαδή, που ήσαν το 1949 πέντε έως έννέα έτών) εισήλθεν εις την έφηβείαν και έπέρασε την δοκιμασίαν της σεμνά και παλληκαρίσια. Μολονότι κατά την πρώτην αυτήν περίοδον της ειρήνης αϊ συνθήκαι της ζωής δεν ήσαν άξιοζήλευτοι, δεν είχαμεν έξαρσιν της έγκληματικότητας των ανηλίκων. Τό ύψος της εκυμάνθη επί έτη γύρω από τα προπολεμικά έπίπεδα. Τό 1957 είχαμεν εις όλόκληρον την 'Ελλάδα 863 μόνον καταδικάς ανηλίκων από τα είδικά δικαστήρια, τὰ όποία έπιλαμβάνονται των άδικημάτων των παιδιών και των έφήβων.

Όταν όμως το εργαστήριον της φύσεως προώθησεν εις την ζώην νέα προϊόντα του, χωρίς ένσυνειδήτους άναμνήσεις από τας προφάτους άθλιότητας, ή είκων μετεβλήθη άρδην. Τό 1961 οι καταδικασθέντες ανηλικοί ανήλθον συνολικώς εις 2267. 'Εντός πενταετίας, δηλαδή, έσημειώθη αύξησης κατά 262%! Πρόκειται περί άλματος φοβερού, τό όποιον είναι δυσεξήγητον. Καί έκτοτε έχομεν σταθεράν και άνησυχητικήν άνοδον της έγκληματικότητας των ανηλίκων. Τό 1965 αϊ καταδικάι εις σωφρονιστικούς περιορισμούς ύπερέβησαν τας 3.000...

Από τα ύπάρχοντα στοιχεία συνάγεται ότι ή περιοχή της πρωτευούσης παρουσιάζει άναλογικώς ηύξημένην έγκληματικότητα ανηλίκων. 'Ο πληθυσμός της δεν φθάνει άκόμη τὰ 20% του συνολικού πληθυσμού της χώρας. Αϊ καταδικάι όμως ανηλίκων καλύπτουν τὰ 43% του συνόλου. ('Επί 2267 καταδικών το 1961 αϊ 1293 άπηγγέλησαν εις την περιοχήν της πρωτευούσης. Καί μετὰ μίαν πενταετίαν εις την ίδιαν περιοχήν έφθασαν τας 1749, δηλαδή ηύξήθησαν κατά 35,2%. 'Η έπαρχία, με τὰ 80% του συνολικού πληθυσμού άντιπροσπεύει όλιγώτερα των 50% της έγκληματικότητας των ανηλίκων).

Ιδιαιτέρως άνησυχητική είναι ή διαπίστωσις ότι από τους 1749 ανηλίκους της πρωτευούσης, που κατεδικάσθησαν τό 1965, οι 804, δηλαδή τὰ 46%, είχαν ήλικίαν 7 - 12 έτών, οι δέ υπόλοιποι 945 (ήτοι τὰ 54%) είχαν ύπερβή το 12ον έτος. Πρόκειται περί πολύ ύψηλου ποσοστού έγκληματικής πρωιμότητος. 'Αντιθέτως, αϊ κατά φύλον άναλογίαι είναι έκ πρώτης όψεως καθισμαστικάι. Τὰ κορίτσια εκάλυψαν τό 1965 μόνον τὰ 11,2% της έγκληματικότητας των ανηλίκων εις την περιοχήν της πρωτευούσης. Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι ή συμμετοχή του θήλεος φύλου εις την άντινομικήν περιπέτειαν είναι άντικειμενικώς τόσο μικρά. Διότι τὰ

περισσότερα άδικήματα έχουν δύο όψεις: δράστας και θύματα. Καί είναι γνωστόν ότι τό θήλυ φύλον προσφέρει πάντοτε όχι όλίγα θύματα, πρό παντός δε κατά την περίοδον της ανηλικιότητος...

'Η έγκληματικότητα των ανηλίκων εις την περιοχήν της πρωτευούσης παρουσιάζει, πλην του άνησυχητικού ύψους της, και έν άλλο χαρακτηριστικόν: την όμαδικότητα. Οι παραβάται του νόμου ανηλικοί δρουν, ως επί τό πλείστον, κατά συμμορίας και έπιτυγχάνουν ένίοτε έπιδόσεις, τας όποιας θα έξήλευαν κατ' έπαγγελμα έγκληματαί. Διότι «όργανώνουν» την έπιχείρησίν των, προβαίνουν εις έπιμελή προπαρασκευήν της, χρησιμοποιούν τολημράς μεθόδους και άξιοποιούν πλήρως τας τεχνικάς δυνατότητας ταχείας ένεργείας. Τό μόνον, που τους λείπει είναι ή ψυχική άντοχή. Οιοσδήποτε της συμμορίας και αν συλληφθή, έξ άπλης ύπονοίας μόνον, καταδίδει άμέσως όλους τους άλλους...

Δυσχερής ή άπάντησις

Πώς εξηγείται αυτή ή άνοδος της έγκληματικότητας, ή όποία αρχίζει να σημειούται όταν άκριδώς οι κλασσικοί και οι είδικοί λόγοι, που πιστεύεται ότι την εκτρέφουν, έχουν ύποχωρήσει ή έξαφανισθή πλήρως; Οι «τηνέητζερς» του 1965 δεν έχουν ζήσει ούτε τον πόλεμον, ούτε την κατοχήν, ούτε καν την αιματηράν κομμουνιστικήν έπιβουλήν. 'Αναμνήσεις έφιαλτικών και παραδείγματα άντινομικά, έκ της καθημερινής πραγματικότητας, δεν έχουν. Τό διοτικόν έπίπεδόν των —εις οίανδήποτε και αν ανήκουν κοινωνικήν τάξιν— είναι άναμφισβητήτως και άξιοζήλευτως άνώτερον από των όμηλικών του 1949 ή του 1955 ή του 1961. Αϊ δυνατότητες άπασχολήσεως και σπουδών, τας όποιας τους προσφέρει ή γενική ύλική πρόδοσι είναι ηύξημέναι. Διατί αυτοτοποθετούνται με τας πράξεις των εις τό περιθώριον της κοινωνίας, προτού άκόμη ένταχθούν εις αυτήν;

Είναι δυσχερής ή άπάντησις εις τό εύλογον αυτό έρώτημα. 'Η συμπεριφορά του ανθρωπίνου όντος ύπόκειται εις έπιδράσεις όχι μόνον στατικών, αλλά και δυναμικών παραγόντων. Τό έγκλημα δεν τό γεννά ή έξαθλίωσις μόνον. Τό γεννούν και άλλοι παράγοντες, οι όποιοι με την πάροδον του χρόνου άποκτούν τεραστίαν δύναμιν διαμορφώσεως «χαρακτήρων». Καί ένας από τους παράγοντας αυτούς είναι ό κινηματογράφος. Ποτέ άλλοτε εις την ιστορίαν της ανθρωπότητος, ή θία, ή άπανθρωπία, ή σκληρότης, ή περιφρόνησις προς τόν νόμον, ή άχαλίνωτος άκαλασία και αϊ μέθοδοι διαπράξεως έγκλημάτων δεν έδιδάχθησαν με τόσον τέλειον και ύποβλητικόν τρόπον εις τόσα έκατομμύρια ανθρώπων, όσον τώρα. 'Όταν τό παιδί έξ άπαλών όνύχων παρακολουθή όλα αυτά, χάρις εις την έδδόμην «τέχνην», είναι φυσικόν να τὰ δέχεται ως έκφανσιν της πραγματικότητας, που τό περιβάλλει, να τὰ θεωρή ως κανονικάς μορφάς της ζωής και να θέλη να τὰ μιμηθή — εάν άλλοι ύγιέστεροι έπιδράσεις δεν τό συγκρατούν.

Δεν είναι όμως αυτός ό μόνος παράγων, εις τόν όποιον όφειλεται τό άνησυχητικόν φαινόμενον (που πρέπει να σημειωθή — προς άπλην, αλλά ματαίαν παρηγορίαν— ότι έχει παγκόσμιον χαρακτήρα). 'Υπάρχουν και άλλοι. Καί ένας από αυτούς είναι ή προϊούσα άποδιοργάνωσις της οίκογενείας εις την «διομηχανικήν κοινωνίαν» μας. 'Όλονέν όλιγώτεροι γονείς αισθάνονται την έπιταγήν να ένδιαφέρωνται ύπευθύνως δια τὰ τέκνα των και έχουν την ικανότητα και την δύναμιν να συμμορφωθούν άποτελεσματικώς εις την έπιταγήν αυτήν. Τό έπαγγελμα τού γονέως (διά τό όποιον ή κοινωνική συγκρότησις ούδεμίαν άπαιτεί προπαρασκευήν, ενώ άξιοί κάποια προσόντα και δια την εύτελεστέραν έργασίαν) ήτο ανέκαθεν δυσχερές. Καί καθητήθη εις τας ήμέρας μας άκόμη δυσχερότερον, ενώ έμειώθη κατακόρυφως ή συνείδησις της εύθύνης. Οι άνθρωποι παράγουν ανθρώπους με συνεχώς αύξανόμενην δραστηριότητα, αλλά έγκαταλείπουν εις την τύχην τόν έξανθρωπισμόν των, ό όποιος δεν είναι ύπόθεσις ενός σπάσμου και άπαιτεί άπέραντον μόχθον...

Θ. Παπακωνσταντίνου

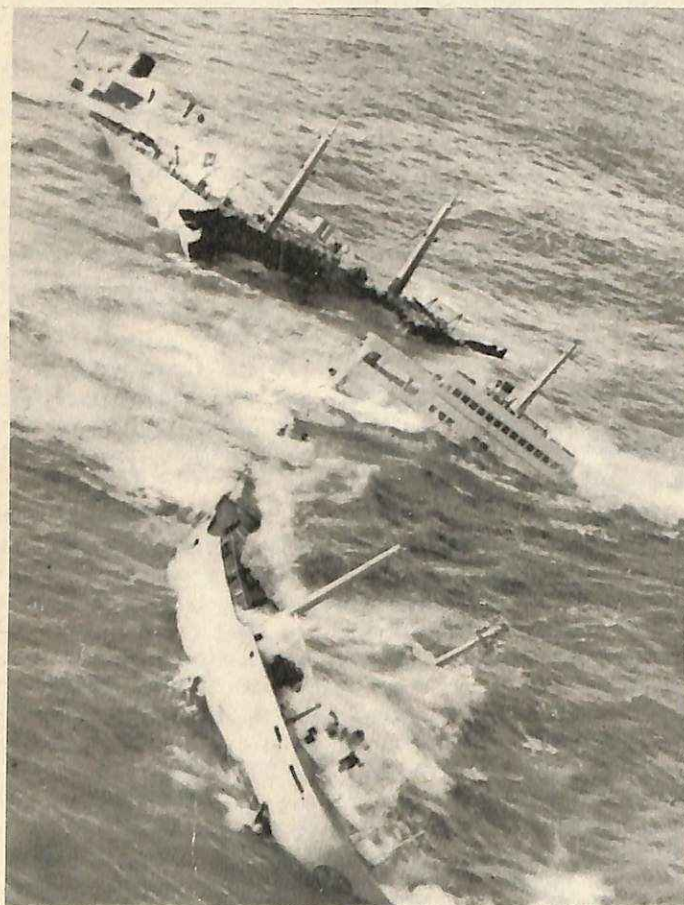
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:

Α. Κ. 'Ενταύθα. Παρακαλείσθε να μου δώσετε την διεύθυνσίν σας ή να μου τηλεφωνήσετε.

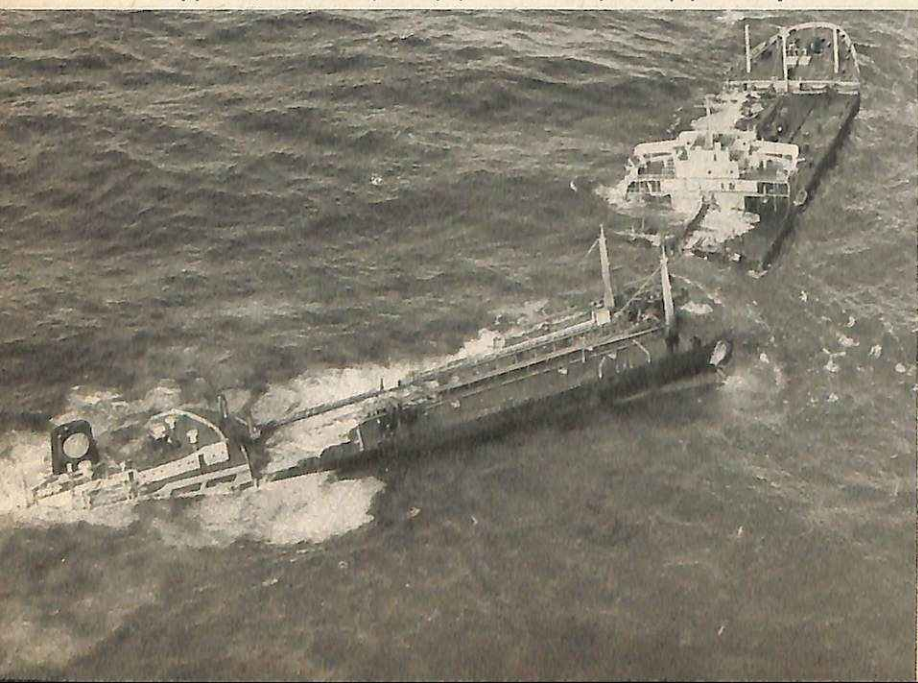
Ἐνῶ ὁ «ἐχθρὸς» ἀπὸ τὸ «Τόρρεϋ Κάνυον» πλησίαζε μὲ 20 χλμ. τὴν ὥρα

ΤΟ «TORRE-Y. KANYON» ΠΡΟΣΗΡΑΞΕ. Η ΝΕΑ «ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ» ΑΡΧΙΖΕΙ

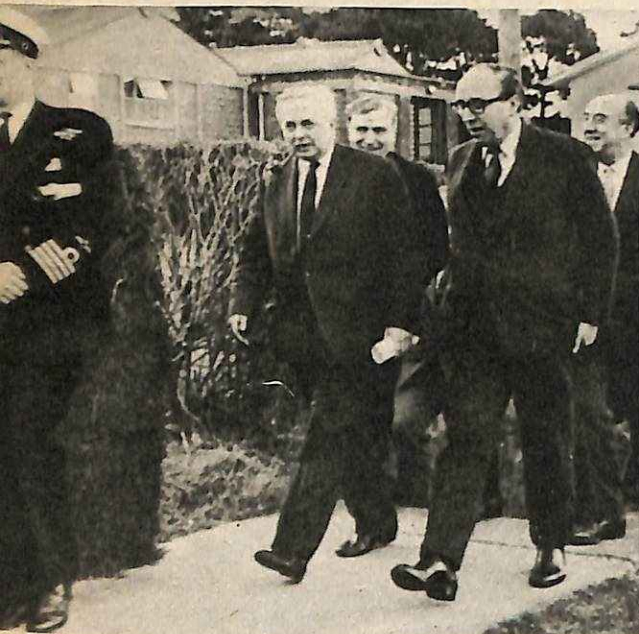
ΟΤΑΝ ἐγκατελείφθησαν οἱ προσπάθειες τῶν ναυαγοσωστικῶν, ἐπενέδθησαν τὰ βομβαρδιστικά. Ἀφοῦ δὲν μπορούσε νὰ σωθῇ τὸ «Τόρρεϋ Κάνυον» ἐπρεπε νὰ θυθιστῇ ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα γιὰ νὰ μὴ διαφύγῃ τὸ πετρέλαιο. Κομμένο ἀπὸ τὶς δόμβες, σὲ δύο (φωτογραφία κάτω), καὶ μετὰ σὲ τρία (φωτογραφία ἄνω) κομμάτια, τὸ πελώριο ἀμερικανικὸ πετρελαιοφόρο βυθίζεται...

ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΦΛΟΓΕΣ καὶ σύννεφα καπνοῦ ἀπλώθηκαν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας (κάτω), μετὰ τὸν βομβαρδισμό. Ἀλλὰ οἱ μεγάλες ποσότητες τοῦ πετρελαίου ποὺ δὲν κατεστράφησαν, ἄρχισαν τὸ φονικὸ ἔργο τους — ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα (ἄνω) φτερωτὰ θύματα.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

▲ Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ κ. Ουίλσον και ο ύπουργός των Έσωτερικών κ. Ρού Τζένκινς, έσπευσαν σε διάφορα σημεία των ακτών που μολύνθηκαν κατά μήκος 70 μιλίων. "Ως το καλοκαίρι θα έχη συμπληρωθή η εκκαθάριση, δεθαίωσε ο κ. Ουίλσον τους "Αγγλους, που στην αρχή φοβήθηκαν ότι οι ωραιότερες ακρογιαλιές τους μολύνθηκαν για μια δεκαπενταετία.

ΣΤΗ «ΜΑΧΗ» ρίχτηκαν και τα τρία δπλα. "Ενας άσυρματιστής τών διαβιάσεων αναφέρει ότι το πετρέλαιο έφθασε και στον δικό του παράκτιο τομέα επιτηρήσεων. Τό ευτόχημα ήταν ότι επί αρκετές ημέρες ή θάλασσα παρέμεινε γαλήνια. Τό πετρέλαιο άργησε να φτάση στην ακτή, πράγμα τό όποιο διευκόλυνε άρκετά τίς εκκαθαριστικές έπιχειρήσεις.

Ο έχθρος είχε ούριο τόν άνεμο και πλησίαζε με ταχύτητα 20 χιλιομέτρων την ώρα τις ακτές. 'Ο Βρεταννός πρωθυπουργός Χάρολντ Ουίλσον κάλεσε τις ένοπλες δυνάμεις σε «δεύτερη μάχη τής 'Αγγλίας». Στόλος, άεροπορία, στρατός, πολίτες, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, πήραν θέσεις στην άπειλούμενη «πολεμική ζώνη». Τό πνεύμα τής Δουνκέρκης γέμισε την ατμόσφαιρα. 'Ο έχθρος ξεχυνόταν ώστόσο από τό ναυάγιο του «Τόρρεϋ Κάνυον». Μαζικά. Χιλιάδες τόννοι γλοιώδους μαύρου μαζούτ. Και σε λίγες μέρες είχε σχηματίσει μιά κηλίδα χίλια τετραγωνικά χιλιόμετρα. 'Από τό Σέβεν Στόουνς, στην δυτική άκρη τής Μάγχης, όπου έγινε τό ναυάγιο, ή σύγχρονη αούτη πανώλη θρώμισε τις ρομαντικές ακτές τής Κορνουάλλης κι άπειλεί τις ακτές τής Γαλλίας. Τά νερά τής Κορνουάλλης κινδυνεύουν να γίνουν άλλη νεκρά θάλασσα. Με τούς κολοσσούς που διασχίζουν σήμερα τούς ώκεανούς, φορτωμένοι με πετρέλαιο, τό κακό αυτό μπορεί να τό ύποστή κάθε χώρα. 'Η περίπτωση του «Τόρρεϋ Κάνυον» έπιβεβαίωσε τούς ειδικούς εκείνους που ύποστηρίζουν ότι ή ναυπήγηση τέτοιων πλοίων - κολοσσών είναι «φιάσκο» από κάθε πλευρά.

Οι λόγιοι του ναυαγίου είναι άγνωστοι. Τό «Τόρρεϋ Κάνυον», τό δέκατο ένατο σε μέγεθος πετρελαιοφόρο του κόσμου, μετέφερε 118.250 τόννους μαζούτ από τό Κουβέϊτ στα διώλιστήρια του Μιλφορντχέβεν τής Ουαλλίας. "Επλεε με ταχύτητα 17 κόμβων, στις 18 Μαρτίου, ώρα έννά παρά τέταρτο τό ποωί, με άνέφελο ούρανό. Τό κανονικό δρομολόγιο θα ήταν να περάση δυτικά από τά νησιά Σίλλυ. 'Αλλά θεωρείται κανονικό για τά πέτρελαιοφόρα τό να κόψουν ανάμεσα από τά νησιά και τις άγγλικές ακτές, για να κερδίσουν τέσσερα μίλια. Πάντως, και τό κέρδος αυτό δέν θα τό ώφελούσε. 'Οπωσδήποτε θα έφθανε στον προορισμό του πριν από τις 11.18', όποτε ή φουσκονερίά θα του επέτρεπε να μπη στο λιμάνι.

'Από τόν φάρο του Σέβαν Στόουνς του έρριξαν προειδοποιητικές φωτοβολίδες για να αλλάξη πορεία. Αυτό, όμως, έξακολούθησε τόν δρόμο του και έπεσε πάνω στους ύφάλους, που την ώρα εκείνη έκρυβε άκόμη ή θάλασσα. "Ετσι άρχισε ή καταστροφή, που κράτησε την άναπνοή τής 'Αγγλίας επί δυό δολόκληρες έβδομάδες.

Με τό πρώτο κτύπημα στους βράχους, άνοήχτηκαν πλατειές ρωγμές (καείς δέν θα μάθιη ποτέ πόσες άκριβώς) στα 18 στεγανά διαμερίσματα, και τό μαζούτ άρχισε να άπλώνεται στην επιφάνεια τής θάλασσας.

Για μιά τέτοια είσβολή, ό κόσμος είναι σχεδόν δόλτελα άπροετοίμαστος. Τό πρώτο όπλο ήταν τά άπορρυπαντικά. Γι' αυτό μόνάχα ξωδεύτηκαν πάνω από ένα έκατομμύριο στερλίνες. Τριάντα έξη πολεμικά σκάφη περιπολούσαν άδιάκοπα στα άνοικτά τών άκτών και προσπαθούσαν να διαλύσουν τό μαζούτ, ρίχνοντας στην θάλασσα τόννους άπορρυπαντικά. "Αλλα, άναρίθμητα, μικρότερα πλωύμενα έκαναν τό ίδιο στα ριχτά νερά. Και από την στεριά, άνδρες, γυναίκες και

ΟΨΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕ ΤΟ

ΓΡΑΦΙΚΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΟΥ ΠΟΡΘΛΕΒΕΝ, ΜΟΛΙΣ ΕΦΤΑΣΕ ΚΑΙ ΑΠΛΩΘΗΚΕ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΣΤΑ ΗΣΥΧΑ ΝΕΡΑ ΤΟΥ. ΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ ΕΠΙΠΛΟΥΝ ΣΑΝ ΠΙΝΕΛΙΕΣ...

παιδιά, χρησιμοποιώντας κουβάδες και κάθε άλλο πρόχειρο δοχείο, ιδρωκοπούσαν στην παράξενη, άπεγνωσμένη προσπάθεια να σπουνίσουν τόν 'Ατλαντικό. Μαζί τους, δυό χιλιάδες στρατιώτες, φορώντας γυαλιά για να προστατεύσουν τά μάτια τους από τις άναθυμιάσεις τών χημικών συνθέσεων, ράντιζαν τούς βράχους και τις άμμουδιές. Μεγάλα έλικόπτερα του στρατού πηγαινόερχονταν, κάνοντας τό ίδιο. Πυροσβεστικές άντλίες προσπαθούσαν να ξεπλύνουν με τούς σωλήνες τούς βράχους και προκυμαίε.

Παρ' όλα αυτά, ό έχθρος προχωρούσε άρ-

γά, αλλά άδυσώπητα, από βράχο σε βράχο, από άμμουδιά σε άμμουδιά. Συχνά έφευγε, αλλά πάλι ξαναγύριζε. Για κόμηση ώρα μπορούσε κανείς να πη ότι κάποια ζώνη είχε καθάρσει κάπως, μα σε λίγο άλλο κύμα την έφερνε στην παλιά άθλια κατάσταση. Σε πολλά σημεία οι κηλίδες του μαζούτ, άνακατεμένες με τά άπορρυπαντικά, έπαιρναν τό χρώμα του αίματος. 'Ακόμη και οι δρόμοι στα χωριά άρχιζαν να βρωμίζουν. 'Ο άγώνας φαινόταν άπελπις.

Στό Λονδίνο, όμως, έπικρατούσε κατάσταση συγχύσεως και άυτοσχεδιασμού. Για

κάμποσο, μάλιστα, άκούγονταν οι πιο τρελλές ιδέες. Κάποιος πρότεινε, με έπιστολή του σε μιά έφημερίδα, να άνελκύσουν τό ναυάγιο γεμίζοντας το με μπαλλόνια και μπόλλες του πύγκ - πόγκ. "Αλλος «είδικός» είπε να σκεπάσουν την επιφάνεια τών όστρακοτροφείων τής Κορνουάλλης με στυπόχαρτο, που θα άπορροφούσε τό μαζούτ.

Και στο σοβαρότερο πλάνο: Κατεβλήθη προσπάθεια να καούν οι κηλίδες, πριν φθάσουν στις ακτές. 'Αλλά τό μέτρο αυτό έφερε μεγαλύτερο κακό, παρ' καλό. "Εγινε άκόμη προσπάθεια να πολιορκηθούν οι κηλί-

δες με φράγματα από άφρώδες έλαστικό, που θα επέπλεε. 'Αλλά και τό μέτρο αυτό είχε πολύ περιορισμένα άποτελέσματα.

"Ενα μόνο μέσον θα μπορούσε να έμποδίση την καταστροφή, σε όση έκταση, τουλάχιστον, τό μαζούτ δέν είχε χυθή από τό ναυάγιο τις πρώτες στιγμές: Να καή τό φορτίο μέσα στο «Τόρρεϋ Κάνυον». 'Αλλά έδώ ή άγγλική κυβέρνηση φάνηκε διστακτική. Τό «Τόρρεϋ Κάνυον» είχε λιβεριανή σημαία και άνήκε ούσιαστικά σε άμερικανική εταιρία, ήταν δηλαδή ξένο πλοίο και είχε ναυαγήσει έξω από τά άγγλικά χωρικά ύδατα. 'Αγγλι-

Κάτι αναφέρει κάποιος ο Κομφούκιος για το μαρτύριο του ανθρώπου εκείνου, που ψάχνει σ' ένα κατασκότεινο δωμάτιο για μια μαύρη γάτα, που δεν είναι καν βέβαιος πως βρίσκεται εκεί...

Από μια τέτοια θασανιστική φάση περνάω κ' εγώ, ή Έκτροπή, αυτό τον καιρό, και μάλιστα μέσα στο άπλετο ατυχό οεληνόφως.

Προσπαθώ να δώ — αν υπάρχει. Θά ήταν φοβερό να μιλούν όλοι για μένα, κ' εγώ να μην είμαι εγώ, ή κι αν είμαι εγώ, να μην είμαι εδώ, ή κι αν είμαι εδώ, να μην είμαι εγώ — σαν την Όφηλεια.

Πουθενά δεν ακούστηκε — μια Σεμνή Έκτροπή.

Εγώ, ή Έκτροπή, από φύση μου, είμαι επιδειξιομανής, εμφανής, κραυγαλέα.

Όταν δεν υπάρχω, υποτίθεται πως τα πράγματα δαίνουν καλώς, και θαδίζουν σύμφωνα με τους προκαθορισμένους κανόνες τους. Όλα αποδίδουν σε κάποιο στόχο, και κάποιο σκοπό, μέσα από κάποιο δρόμο, που έχει όλα τα στοιχεία της νομιμότητας.

Όταν υπάρχω, σημαίνει πως έχουν αλλάξει και ο τρόπος, και ο σκοπός. Γιατί, δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις που ο σκοπός παραμένει ο ίδιος, χωρίς ο δρόμος να ακολουθή την προηγούμενη τροχιά του, οπότε δεν λέγομαι Έκτροπή, αλλά — Άλλαγή Πορείας.

Φυσικά, για να υπάρξω εγώ, ή Έκτροπή, πρέπει να υπάρξει κάτι από το οποίο να εκτραπώ. Έφ' όσον ή Έκτροπή προϋποθέτει μια απομάκρυνση από την κανονική πορεία και από την κανονική δόδο, υποτίθεται ότι όλοι έχουν συμφωνήσει ποιά είναι η δόδος και ποιά η πορεία.

Οι μάχες, όμως, στον ελληνικό πολιτικό κόσμο μας, δεν γίνονται με τις έννοιες, αλλά με τις λέξεις. Η πρώτη Έκτροπή που παρουσιάζεται είναι τα πράγματα εκτραχυνθούν λίγο, είναι η διαστρέβλωση του ίδιου του περιοχμένου των λόγων. Στην ελληνική πολιτική σκηνή, όχι μόνον άλλα λέμε και άλλα κάνουμε, αλλά, συνήθως, άλλα λέμε και άλλα εννοούμε, ή θέλουμε να εννοούμε, ή θέλουμε να εννοούν οι άλλοι, που είναι, κατά τεκμήριο, πιο κοντοί από εμάς.

Άρα, κάθε φορά που ανακύπτει ένα θέμα στον στενό ελληνικό πολιτικό χώρο, ή προσφυγή στην γλωσσολογία είναι απαραίτητη.

Η ίδια ή πρόθεση (έκ) έχει την έννοια της εξόδου, της απομακρύνσεως, της εξαίρεσεως, του χωρισμού, και υπάρχει και η δημοτική της παραλλαγή με την πρόθεση «ἐξ», που κι αυτή είναι σαφώς Έκτροπική — ξεφύγω, ξεμακραίνω...

Αν εδώ κ' ένα χρόνο εγώ, ή Έκτροπή, πάω κ' έχωμαι σαν εκτόπλασμα στην καθημερινή πολιτική και συμποσιακή αερολογία, είναι, γιατί κάποιος με ανέσυρε από την λεξικογραφική μου άρραγεια και με χρησιμοποίησε σαν οκιάχτρο, σαν ταμπού.

Δεν είμαι μόνον ή Έκτροπή, αλλά είμαι μια κακή Έκτροπή, που δεν έπρεπε να έχη συμβή.

Δεν έπρεπε, άρα, να υπάρχω. Μά, άραγε, υπάρχω;

ΕΝΑΙ γνωστό πως κάθε Έκτροπία έχει όρισμένα χαρακτηριστικά. Άκόμα και το ξινό κρασί, ο «εσποτίας οίνος» των αρχαίων, προσδίδει την ασθένειά του με το γνωστό εκείνο νεφέλωμα, το συννέφιασμα, όπως το λέει ο λαός. Και το φάρμακο που έχει θροβή γι' αυτή την περίπτωση είναι ή μεταφορά του κρασιού σε άλλα καθαρότερα βύτια, μια και ή Έκτροπίαση προκαλείται από μικρόβια, που συνήθως κατοικούν στην υποστάθμη των βαρελιών.

ΕΑΝ ΗΜΗΝ Η ΕΚΤΡΟΠΗ

Ο συνεργάτης μας
κ. Βασ. Α. Καζαντζής
διερευνά
έξαντλητικά
- και κατ' επίφασιν
χιουμοριστικά-
μιά λέξη - σκιάχτρο
του συρμού

Μήπως συνέβη κάτι παρόμοιο και με τους δούλους προσφάτως με ανέκλιναν;

Ας αναχθούμε για λίγο στην αφετηρία μου, από εκείνη κιόλας χρονιά, από την σήμερον ήμεραν, τουλάχιστον τρία εξάμηνα.

Ποιός εξεστράφη τότε — και γιατί;

Κι αν «εξεστράφη», συνέβη το ίδιο έτσι στα καλά καθούμενα, ή μήπως είχε προϋπάρξει κάτι άλλο εξ ίσου ασυνήθιστο — όπως π.χ. μια «παρεκτροπή»;

Το πολίτευμα είναι κάτι σταθερό μα συνήμα και ρευστό, ή αλλήμονο αν δεν ήταν. Το σύνολο των θεσμών με τους οποίους κυβερνάνται ένα κράτος, είναι φυσικό να έχη κάποια ευελιξία, μια και το κράτος ακολουθεί την ροή των ατόμων μέσα στον χρόνο. Έφ'

όσον, ούτε τα άτομα, ούτε οι λαοί παραμένουν σε μια κατάσταση διαρκούς στασιμότητας, θά ήταν περιεργο να περιμένουμε, είτε από το ίδιο το πολίτευμα, είτε από τους ρυθμιστές αυτού του πολιτεύματος, να απολιθώνονται, σαν στήλες άλιπτος, μέσα στον χρόνο.

Το πολίτευμα είναι δημοκρατικό και εδράζεται στην αρχή πως ή πλειοψηφία κυβερνά και ή μειοψηφία ελέγχει.

Το πολίτευμα είναι αντιπροσωπευτικό και εδράζεται στην ομαλή λειτουργία ενός κοινοβουλίου στο οποίο τεκμαίρεται ότι εκπροσωπούνται όλες οι απόψεις και διαστάσεις του λαϊκού συναισθήματος.

Το πολίτευμα είναι βασιλευμένη δημοκρατία.

Για να υπάρξει συνεπώς «Έκτροπή» θά πρέπει να μετακινηθώ, να διαστρεβλωθώ ή να εκλείψω ένα από τα στοιχεία (τα μόρια, όπως τα λέει ο Άριστοτέλης), που συνθέτουν την μορφή αυτού του πολιτεύματος.

Έκτροπή θά ήταν, π.χ., αν ή δημοκρατία έπανε να είναι βασιλευμένη. Δηλαδή, αν έστρεφτο ο ρυθμιστικός παράγων της δυναμότητος να ρυθμίσει τις πολιτικές και κυβερνητικές εξελίξεις, σύμφωνα με ένα παραδοσιακό τυπικό, στο οποίο βασίζεται ή ίδια ή ύπαρξή του.

Έκτροπή θά ήταν, αν ή πλειοψηφία έπανε να κυβερνά και ή μειοψηφία εμποδιζόταν να ελέγχει, ή αν το κοινοβούλιο, το σώμα των αντιπροσώπων του λαού, εμποδιζόταν από το να εκπέσει το έργο του, χωρίς να προηγηθώ ή μία και μόνη πράξη που δικαιολογεί την διάλυσή του — ή προκήρυξη νέων εκλογών.

Έκτροπή θά ήταν και ή φήμιση ή ή παρεμπόδιση ή ή αναστολή των συνηθισμένων εκείνων ελευθεριών που συνθέτουν ένα δημοκρατικό καθεστώς — ή ελευθερία του Τύπου, ή ανεξαρτησία της δικαστικής εξουσίας, ή εφαρμογή μιας υπεύθυνης και ανεξάρτητης εθνικής πολιτικής.

Και κοιτάω, τώρα εγώ, ή Έκτροπή, τους μήνες που πέρασαν, και ρωτώ, όπως στο λαοφιλές εκείνο (αν και παρόμοιο) παιχνίδι του «παπᾶ»: Έδω ή Έκτροπή. Έκει ή Έκτροπή. Πού ή Έκτροπή;

Σί' αλήθεια, πού είμαι; Μήπως έπανε έτσι και για μια στιγμή ή πλειοψηφία να κυβερνά, με κυβέρνηση βασισμένη στην ψήφο της Βουλής, και την εμπιστοσύνη της;

Μήπως σταμάτησαν να πηγαινοέρχονται τα (άδαμολόγητα) αυτοκίνητα των πατέρων του έθνους;

Μήπως ανεστάλησαν οι αεροπορικές εξορμήσεις των, ακόμα και μέχρι Νέας Υόρκης, αλλά και Μόσχας και Λονδίνου και Παρισιών, για το καλό πάντα της πατρίδος;

Μήπως ο Τύπος, όχι καν δεσμεύθηκε, αλλά δεν αλληλοεπηρεάζονταν στην επέκταση των μεθοριακών συνόρων της αλήθειας και της ευπρέπειας;

Και μήπως όχι μόνον ή πλειοψηφία, συσπλόη της, αλλά και οι επί μερους μειοψηφίες και μειονότητες δεν απήλυσαν ένα ήλιόλοιστο και φεγγαρόλοιστο άλων διαρκούς και ανεγύχλητης δουλοπείας;

Και ποτέ ειρήνης δεν έγιναν;

Και άνω φατά δεν καταπατήθηκαν στα παρτέρια της Έθνικής Βιβλιοθήκης;

Και μουσικές παρτίδες δεν ακουστήκαν;

Και τα έπουράνια δεν οείστηκαν από αιρέσιμες λαχές κάθε λογής;

Τί δεν έγινε από τα δα θα μπορούσαν να μη γίνουν ώστε να δικαιολογήσω την ύπαρξή μου, εδώ, σ' αυτό τον τόπο, εγώ, ή Έκτροπή;

Άτομα δεν συνθέτουν τα κόμματα, και από τα κόμματα (ή την εμπιστοσύνη των κοι-

Σχέδιο του ζωγράφου Δ. ΔΑΒΗ

μάτων) δεν συντίθενται οι κυβερνήσεις; Και οι κυβερνήσεις δεν είναι που κυβερνούν τους λαούς;

Υπήρξε στιγμή (έτσι μια στιγμή) στην τροχιά των προσφάτων πολιτικών εξελίξεων που να χρησιμοποιήθηκαν, για την διαχείριση των κοινών άλλα άτομα, ξένα προς τα κόμματα και προς το Κοινοβούλιο, — επίσκοποι, π.χ., ή στρατηγοί ή και αστυνομικοί ή και πυροσβέστες;

Έπανε ο νόμος να διέπνυε τα ήματα των κρατικών λειτουργών — και έπανε οι κρατικοί λειτουργοί (οί ίδιοι, οί παλιοί, ή έτσι και άλλοι, καινούργιοι) να διέπονται από τον νόμο;

Άρα, θά έλεγε κανείς, εκ πρώτης όψεως, πως δεν υπάρχω εγώ, ή Έκτροπή, με τον μανδύα της Έκτροπής.

Αλλά (δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο) μήπως υπάρχω με τον μανδύα της Άνωμαλίας;

Ποιά ή διαφορά;

Η ΔΙΑΦΟΡΑ, βασικά, είναι δεοντολογική.

Η Έκτροπή υπάρχει μόνον όταν διαπιστώνται κάποια απόκλιση. Έγώ ή άνωμαλία είναι μια διάχυτη κατάσταση με περιοδικές αθέμιτες, που μπορεί να φέρει και άλλα και όταν δεν υπάρχει Έκτροπή. Όταν πολλοί δεν συμφωνούν με τα συμβαίνοντα, λέγεται δυσαρέσκεια, εφ' όσον οι δυσαρεστημένοι περιορίζονται στο να μη συμφωνούν. Όταν άρχισουν να ενεργούν, με δικαιολογία αυτή την διαφωνία τους, — λέγεται στάση. Όταν μια στάση σοβή, χωρίς να εκδηλώνει ή απειλείται, χωρίς να έλοποιείται, αυτό συνιστά μια σοβαρώτατη άνωμαλία, που είναι, ως το πούμε έτσι, μια οίονει Έκτροπή, αλλά από την άποψη...

Είναι ίσως μια Έκτροπή, δηλαδή, μια Έκτροπή προς τα Έσω...

Και πάλι επεμβαίνει το λεξιλόγιο.

Μας θυμίζει πως Έκτροπή δεν είναι κατ' ανάγκην ή αιδώς. Είναι το στρέφεται προς τινά, δηλαδή, μια μεταβολή προσημάτων:

«Πειδόμενοι δέ οί Ρόδιοι... την Έκτροπήν του Προσίου...», λέγει ο Πολύβιος.

Τί με τριβολογούν, λοιπόν, έμένα, την Έκτροπή, κάθε τόσο, στο προσκήνιο, όταν υπάρχει απλώς θέμα στροφής, μεταστροφής ή και διαστροφής;

Μεταστροφή! Άλλη μια λέξη του συρμού. Πότε σημαίνει μια αλλαγή, και πότε μια παλινδρόμηση, πότε μια καινοτομία και πότε μια όπισθοχώρηση, πότε μια αιδρία και πότε ένα σίφουνα, πότε μια δελτίαση και πότε μια κατακορήμιση.

Αλλά, πάντως, στην ροή των πολιτικών θεμάτων, μεταστροφή σημαίνει μια διαφοροποίηση του χθές από το σήμερα.

Άρα, μιάν άνωμαλία;

Όχι πάντα, και όχι κατ' ανάγκην...

Υπάρχουν φορές που όλο αυτό λέγεται Έθνική Άλλαγή. Συναγεμιάς. Πανσιοναία. Παλιγγενεσία...

Άλλ' υπάρχουν και άλλες στιγμές που λέγεται απλώς — συμφορά!

Αν πάμε τέσσερα χρόνια πίσω θά θυμηθούμε ότι όσο της μόδας είμαι τώρα εγώ, ή Έκτροπή, τόσο ήταν τότε αναπεπταμένο πάνω από τον αθηναϊκό χώρο, ένα πολύχρωμο γαϊτανάκι από παραλλαγές του θρόνου «μεταβολή». «Όλοι κάτι θέλανε ν' αλλάξει — και οι φιλελεύθεροι, έρετζήδες κ' έρετζήδες, προοδευτικοί και συντηρητικοί, νεολαίες και καφενεία...

Η ανανέωση ήταν αίτημα και επιταγή (άλλες κι αυτές λέξεις - ματαιανέες!).

Και συνέβησαν πλείστα όσα και πολλά και δεν υπήρξε λιθαράκι στην ταιριασμένη τούτη γή, που να μην υπέστη μια... Έκτροπή — ένα λάκισμα ή μια μετατόπιση, μια εκροίωση ή μια σπαραγγιστική θωπεία.

Όλοι τα έβλεπαν τότε όλα αυτά υπό ένα σχήμα ένιαίο και αισιόδοξο: Ένα έλλα προς τα εμπρός. Και τώρα μόνο βλέπουμε που είχε ή άχλάδα την σόρα, και προς τα πού ήτανε το έλλα...

Και έρχονται τώρα, κάποιοι - κάποιοι και τρανοί, και λένε πως αν το έλλα αυτό (εις μήκος, ύψος και πλάτος) δεν άπεδείχθη ούσιαστικά παρά εκείνο το έλλα «το κοινό», που παίζουν τα παιδιά μαζί με τις άμάδες, φταίω εγώ, ή μισή, σατανική και άπαισία Έκτροπή, φάσμα θαύπογο και σκελεθροδες μες στην ελληνική αναγεννησιακή αιδρία, που θά ώδηγοίσε στο ξαφνικό ξερότρωμα εκατοντάδων Παρθενώνων από την Σούδα μέχρι το Μέτσοβα.

Εάν έφταγα, χαλάλι μου!

Θά το λουζόμωνα κι αυτό.

Αλλά εάν ήμην, εγώ, ή Έκτροπή, και εάν υπήρξα, και εάν υπήρξα και εάν υπάρχω στην ελληνική επίσημη σκηνή, πραγματοποιήσασα την, ηρωική, επιβλητική, άπαιτητική, τυρανική, θά έπείρεπα σε κανέναν τενόρο να λάληση; Θά άφηνά άλλο να παίζουν τα βιολιά και άλλο να λένε τα ταμπούρα, και να θαυνοφρονούν οι λατίζοντες και να επιδίδονται οι μπάσοι στους δικούς τους «δοκλιμούς»;

Η θά έλα σήσοι κιόλας το δικό μου το σκηνικό με τους δικούς μου φουτισμούς, με τα δικά μου υποβολεία, με τον μάετρο μου και τους δικούς μου κλακαδόρους;

Αντε προφύγεις κλαμάδι, εγώ, ή Έκτροπή. Έκ θαδένω με άνεσαν, νεφέλωμα, πλάσμα. Και εάν προσπάτμα καπνού με σκορπίζουν κάθε φορά που προετοιμάζεται είτε οίσις κροτίδων, είτε βολή πυροβολικού.

Εάν ήμην — νισάρι μου!

Μά εάν ήμην, εάν υπήρξα, εάν υπήρξα και εάν υπάρχω, θά άκουγε κανείς — το δ-νομά μου;

Έχει επιτρέψει σε κανέναν ποτέ μες στους αιώνες, μια Έκτροπή — να την λέη Έκτροπή;

Βασ. Α. Καζαντζής

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ Καστοριά — σύγχρονα κτίρια από μπετόν επι-
σκιάζουν τα παλιά άρχοντικά και τα βυζαντινά μνημεία...

ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΗ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΣΤΗΝ ΚΑΣΤΟΡΙΑ

Σάν μαγικό όραμα ή Καστοριά έρχεται και ξανάρχεται στην έπικαιρότητα. "Άλλο-
τε με την σχεδόν μυθική λίμνη της, άλλοτε με τα άρχοντικά της, και άλλοτε με τις βυ-
ζαντινές εκκλησίες της. Αύτη την φορά μάς την θυμίζει ένα νέο βιβλίο του αρχιτέκτο-
νος κ. Νικ. Μουτσπούλου, καθηγητού της Πολυτεχνικής Σχολής Θεσσαλονίκης. Θέμα
του έν λόγω βιβλίου αποτελεί τó ωραίο μοναστήρι της Παναγίας της Μαυριώτισσας...

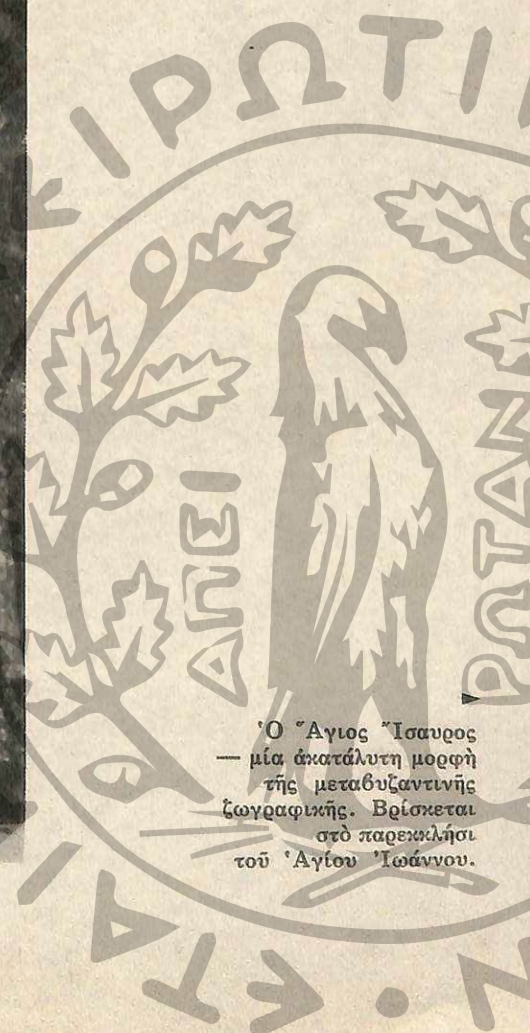
Τό παρεκλήσι
του 'Αγίου 'Ιωάννου
του Θεολόγου είναι
ζωγραφισμένο και
έξωτερικώς. Ένα
μεταβυζαντινό στέγαστρο
προστατεύει τις τοιχογραφίες

'Η Κοίμηση της Θεοτόκου, στο καθολικό
του μοναστηριού της Παναγίας της Μαυριώτισσας,
είναι του 12ου αιώνα. 'Ο καθηγητής
κ. Νικ. Μουτσπούλος την θεωρεί σάν μιá από
τις ωραιότερες τοιχογραφίες της Ελλάδος.

'Ο 'Αγιος 'Ισαυρος
— μία άκατάλυτη μορφή
της μεταβυζαντινής
ζωγραφικής. Βρίσκεται
στο παρεκλήσι
του 'Αγίου 'Ιωάννου.

Το βιβλίο (ή μάλλον το λείψωμα) του κ. Νικ. Μουτσόπουλου φέρει τον τίτλο «Καστοριά — Το μοναστήρι της Παναγίας της Μαυριώτισσας», είναι δίγλωσσο (κείμενα στην ελληνική και αγγλική γλώσσα), έχει τετράγωνο σχήμα, και περιλαμβάνει 65 περίπου εικόνες, 100 θαυμάσιες ολοσέλιδες φωτογραφίες. Το βιβλίο ξεδόχη με δαπάνες των «Φίλων των μνημείων της Καστοριάς» και θα κυκλοφορήσει σε λίγες ημέρες.

Σε μία μαγευτική τοποθεσία και κάτω από την προστατευτική σκιά κυκλωπικών πλατάνων, γράφει ο κ. Ν. Μουτσόπουλος, σώζονται σήμερα το καθολικό, και μερικά άλλα κτίσματα της άλλοτε πλούσιας και φημισμένης μονής της Παναγίας της Μαυριώτισσας. Το μοναστήρι βρίσκεται στην ανατολική όχθη της όρεινης χερσονήσου, η οποία εισχωρεί στην λίμνη, απέναντι από το χωριό Μαύροβο, σε απόσταση πέντε περίπου χιλιομέτρων από την πόλη της Καστοριάς. Ένας σύγχρονος αυτοκινητόδρομος οδηγεί κάτω από πανύψηλες δεντροστοιχίες υδροφύλων δένδρων, στο μοναστήρι, όπου, εκτός από το καθολικό της Παναγίας (τιμάται στην μνήμη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου) και το παρεκκλήσι του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου, σώζονται σήμερα το ήγειρο, μερικά κελιά και ένα κωδωνοστάσιο. Στα παλιά χρόνια, η μονή είχε και άλλα κτίσματα που σήμερα πια δεν υπάρχουν. Την ονομασία της η μονή έλαβε, σε νεότερη εποχή, από το απέναντι παραλίμνιο χωριό Μαύροβο, του οποίου οι κάτοικοι είχαν ανέκαθεν υπό την προστασία τους την μονή. Είναι γνωστό ότι παλιά η μονή είχε μεγάλη κτηματική περιουσία στην απέναντι όχθη της λίμνης, στην περιοχή της Κρεπτής.

Ο Άνδρ Γερεγκουάρ είχε εκφράσει πρώτος την άποψη ότι η Μαυριώτισσα ιδρύθηκε από τον αυτοκράτορα του Βυζαντίου Άλέξιο Α' τον Κομνηνό. Και είναι γνωστό το επεισόδιο της αποτιθάσεως βυζαντινών στρατευμάτων με επικεφαλής τον στρατηγό του Άλεξίου Α' Κομνηνού Γεώργιο Παλαιολόγο στην όχθη της χερσονήσου, για να περικυλώσουν και από την πίσω πλευρά τους Νορμανδούς, κατά την πολιορκία και την κατάληψη της Καστοριάς, το 1083. Τα πράγματα όμως δεν είναι τόσο απλά.

Κατά τον καθηγητή κ. Νικ. Μουτσόπουλο:

● Είναι πιθανόν ότι στην τοποθεσία όπου αποτιθάσθηκαν τα βυζαντινά στρατεύματα, κατά την εποχή του πολέμου με τους Νορμανδούς, ή στην θέση ενός παλιότερου μοναστηριού, αργότερα, ο αυτοκράτορας Άλέξιος Α' έχτισε το παλιό καθολικό της Μαυριώτισσας.

● Τα τμήματα της μικρής, παλιάς, μονόκλιτης βασιλικής, του καθολικού της Κοιμήσεως με τον νάρθηκα, που σώζονται σήμερα, έχουν γεωμορφολογικό διάκοσμο και τοιχοποιία που θυμίζουν παλιότερα παραδείγματα βυζαντινών ναών της Θεσσαλονίκης, της Πρέσπας και των Σεργίων, καθώς και άλλα μεταγενέστερα μνημεία — αυτό οδηγεί στο συμπέρασμα ότι τα προαναφερθέντα τμήματα του καθολικού της Κοιμήσεως, ανήκουν έσως, στα μέσα του 12ου αιώνα.

● Σύμφωνα με διορισμένες θεματολογικές, τεχνικές και αισθητικές έν-

Ο δεξιός αρχάγγελος της Πλατυτέρας του καθολικού. Μία από τις πιο χαρακτηριστικές τοιχογραφίες της μονής.

Η θαύροφος, στον δυτικό τοίχο του παρεκκλησίου του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου

δείξεις, μερικές τοιχογραφίες του καθολικού πρέπει να έγιναν την ίδια εποχή.

● Κατά τις αρχές ίσως του 13ου αιώνα, ο ναός έπαθε διορισμένες καταστροφές στην μεσημβρινή και βόρεια τοιχοποιία του, που ξαναχτίστηκαν. και μάλιστα τότε προστέθηκε ένα προστώον (ένα ημιπαίδριο χαγιάτι) στην μεσημβρινή πλευρά, όπως συνήθιζαν την εποχή αυτή, για να προστατεύει και τις τοιχογραφίες που έγιναν. Δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε με ακρίβεια την διαμόρφωση του χαγιατιού, γιατί εξαφανίσθηκαν τα ίχνη του, με την ανίδρυση, σε μεταγενέστερη εποχή, ενός παρεκκλησίου. Γνωρίζουμε όμως ότι οι προσθήκες αυτές έγιναν πριν από το έτος 1265, από μία επιγραφή που μνημονεύει ένα μετεωρολογικό φαινόμενο.

● Κατά τα μέσα του 14ου αιώνα, ο ναός είχε πάλι μεγάλες φθορές, που επισκευάσθηκαν αργότερα, από τον Ραδοσλάβο Χλαπένου. Το τελευταίο τέταρτο του 14ου αιώνα, η Καστοριά βρισκόταν στα χέρια των Σέρβων. Σε ένα έγγραφο του 1385 βλέπουμε πως ο Νικόλας Μπαγκάς Μπαλντοβίν, γαμπρός του Ραδοσλάβου Χλαπένου, άφιξε στο μοναστήρι της Μαυριώτισσας στην μνήμη του Αγίου Παύλου του Αγίου Όρους. Στο ίδιο έγγραφο αναφέρεται ότι ο Ραδοσλάβος Χλαπένος άνεστηλωση την Μαυριώτισσα από τα ερείπιά της.

● Το 1522 έγινε η τοιχογράφηση του παρεκκλησίου του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου από τον πρωτονοτάριο Ευστάθιο Ιακώβου, με δωρεά πλουσίον Καστοριανού. Τα έπιμενα χρόνια μικρές ήταν οι μεταβολές που έγιναν στον ναό. Οι τοιχογραφίες του καθολικού είναι του 12ου αιώνα.

Οι τοιχογραφίες του παρεκκλησίου του Αγίου Ιωάννου είναι των αρχών του 16ου αιώνα, δηλαδή, μεταβυζαντινές. Η διαπίστωση αυτή τίποτε δεν αφαιρεί από την ομορφιά των περίφημων τοιχογραφιών. Τουλάχιστον 130 μεμονωμένες μορφές και συνθέσεις είναι ζωγραφισμένες στο παρεκκλήσι του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου και στο καθολικό της Μαυριώτισσας. Και όλες περιλαμβάνονται στο βιβλίο - λείψωμα του καθηγητού κ. Νικ. Μουτσόπουλου, ο οποίος αποδίδει μεγαλύτερη σημασία στις τοιχογραφίες του καθολικού (τέλη 12ου αιώνα).

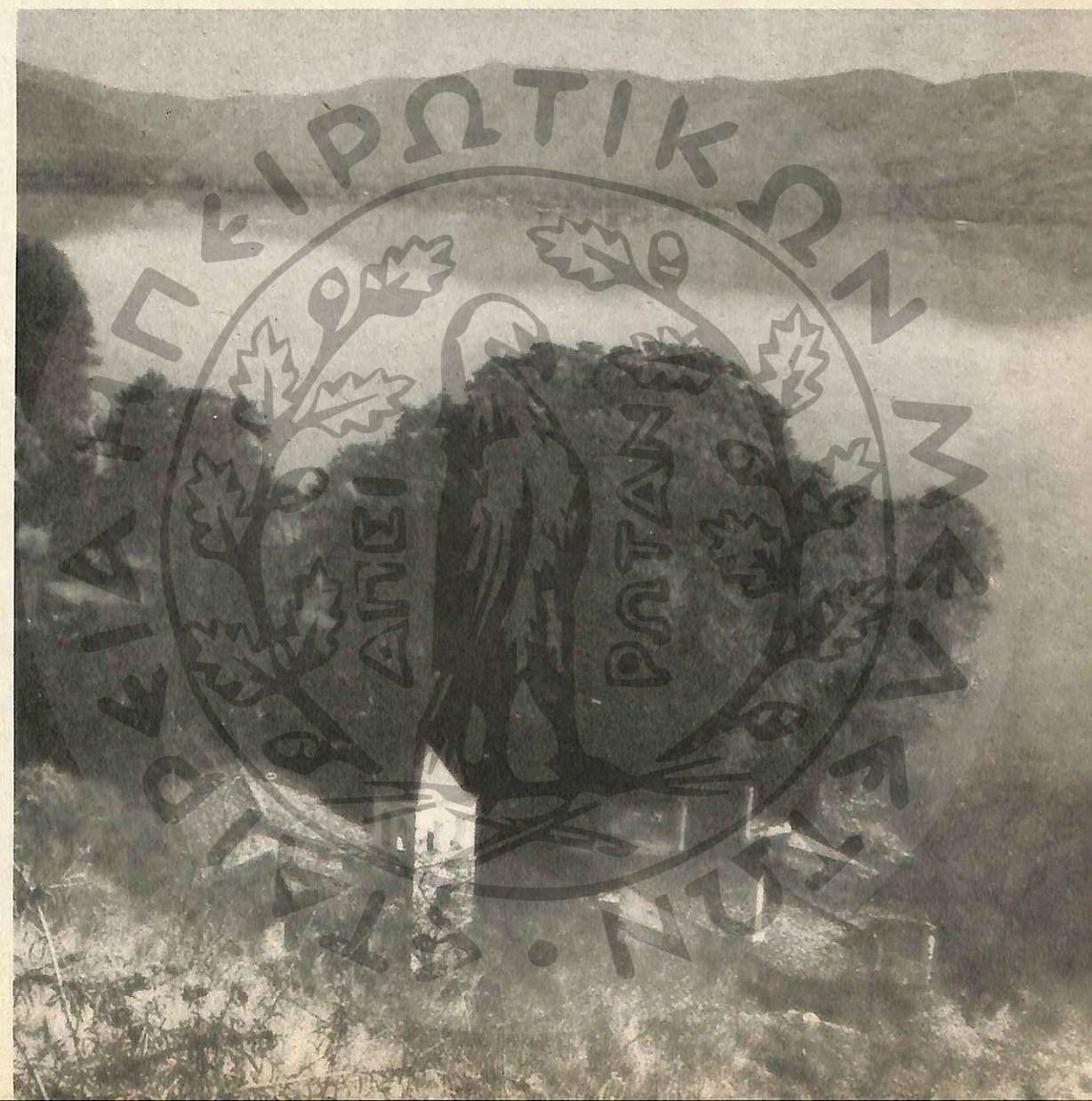
Ίδιαιτέρως —λέγει ο κ. Νικ. Μουτσόπουλος— από τις τοιχογραφίες του παλαιού καθολικού η μεγάλη σύνθεση της Κοιμήσεως της Θεοτόκου με τον πλούτο των θεμάτων, τις εκπρεσιονιστικές κινήσεις, τα χυμώδη χρώματα, τον θαυμάσιο πλασμό των χιτώνων, την κατατάσσον ανάμεσα στις πιο μνημειώδεις τοιχογραφίες της Ελλάδος. Η συγκριτική τους διερεύνηση με άλλα χρονολογημένα βυζαντινά μνημεία της Κύπρου, της Πάτμου και της κυρίως Ελλάδος, και ιδίως με τις περίφημες τοιχογραφίες του Αγίου Γεωργίου του Κουρμπινοβό (1191) και των Αγίων Αναργύρων της Καστοριάς μάς οδηγούν σε μία χρονολογική κατάταξη προς τα τέλη του 12ου αιώνα.

ΡΕΠΟΡΤΑΖ:
ΈΗλία Πετροπούλου

Έντυπωσιακές είναι οι σκηνές της Μελλούσης Κρίσεως, που είναι ζωγραφισμένη στον νάρθηκα του καθολικού της Μαυριώτισσας. Στην φωτογραφία ένας άγγελος μεταφέρει δύο άμαρτωλές γυναίκες.

Πελώρια δέντρα κρύβουν το μοναστήρι της Παναγίας της Μαυριώτισσας. Έμπρός στο ξακουστό βυζαντινό μνημείο, ακύμαντη, η λίμνη της Καστοριάς.

Η ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ

Κυριολεκτικά αγνώριστη! Δύσκολο να πιστέψει κανείς πώς το ξεαλλο αυτό μεθυσμένο πρόσωπο είναι της 'Ελίζαμπεθ Ταίηλορ, όχι γιατί άλλαξε το μακιγιάζ ή το χτένισμά της, αλλά γιατί η έκφρασή της κλίμακα για πρώτη φορά παρουσιάζεται με τέτοιες δυνατότητες. Χρειάστηκε, ωστόσο, να περάσουν δεκαετίες μιάς λαμπρής κινηματογραφικής καριέρας, για να πάψει η Λίζ να είναι ο εαυτός της. Τό θαύμα έγινε στην ταινία του Μάικ Νίκολς «Ποιος φοβάται την Βιρτζίνια Γούλφ».

ΤΑΙΗΛΟΡ

ΔΥΟ ΕΤΩΝ σέ μιά πλάζ στην 'Αγγλία. 'Η ομοιότης διατηρείται από το νήπιο, ως την γυναίκα...

Πρέπει να ομολογήσω ότι, γράφοντας αυτό το βιβλίο, τα αίσθήματά μου είναι πολύ άνακατεμένα. 'Υπάρχει πάντα ένας τρομερός κίνδυνος όταν μιλάς για τον εαυτό σου. Σάν να προσπαθής να έκμεταλλευθής τις συγκινήσεις σου, τις σχέσεις σου. 'Η μπορεί να φανή πώς προσπαθώ να δικαιολογηθώ. 'Εχω κάνει φρικτά λάθη στη ζωή μου, αλλά δεν μπορώ να τα αποδώσω σε κανέναν άλλ-

λον. "Ολοι είμαστε υποχρεωμένοι να συμμετέχουμε σε κάθε πτώση μας. Οί δικαιολογίες δεν σε άθωνουν κ' είναι τόσο άναξιοπρεπείς. "Ας το παραδεχτούμε: 'Από τη ζωή μου φαίνεται σαν να έχω λείψει ή άξιοπρέπεια. Δεν θα έπρεπε ίσως να χειροτερέψω περισσότερο τα πράγματα, μπαίνοντας σε λεπτομέρειες της ζωής μου, που δεν άνήκουν καθόλου στο πλατύ κοινό...

Θέλω να ευχαριστήσω τον Ρίτσαρντ Μπάρτον γιατί με παντρεύτηκε και τον Ρ. Μέρυμαν για την βοήθεια και το μαγνητόφωνό του.

Υπάρχει ένα σημείο στην ιδιωτική μου ζωή πέρα από το οποίο δεν θα προχωρήσω, γιατί αυτό θα ήταν σαν να πετάω λασπη. Καί, στην πραγματικότητα, σταματώ στο σημείο αυτό, όχι για λόγους ήθικης, αλλά για λόγους πρακτικούς. "Οποιος ρίχνει λάσπη, πάντα φαίνεται μικρός. 'Από την άλλη, πάλι, ίσως έχω ζήσει πολύν καιρο σαν δημόσιο πρόσωπο. Είμαι άηδιασμένη από τα παραμύθια που τώρα πιά έχουν γίνει δεκτά σαν να ήταν γεγονότα. 'Εγώ, σαν δημόσιο πρόσωπο, μιά γυναίκα που ονομάζεται 'Ελίζαμπεθ Ταίηλορ και έχει καταντήσει ένας σωρός από ιδιοτροπίες και

φτιαχτούς χαρακτηρισμούς (άνοησιές) την βρίσκω κάπως άποκρουστική. Καλύτερα ίσως να μη θεωρήσουμε το βιβλίο αυτό σαν αυτοβιογραφία —ή λέξη παραείναι επίσημη—, αλλά σαν μιά άτέλειωτη, κάπως υπερβολικά άνετη κουβεντούλα, με μιά φλύαρη γειτόνισσα, που λέγεται Μπέττυ Μπάρτον. Δεν άμφιβάλλω ότι πολλά έδω μέσα θα φανούν σαν κακόγουστη, φθηνή έπιφυλλίδα. Φοβούμαι ότι, ως επί το πλείστον, ή ζωή μου δεν παρουσιάζει πρωτοτυπίες — έκτος από τις έποχές που τα αίσθήματά μου ήταν πολύ βαθιά. Στην ζωή μου — μάρτυς μου ο Θεός —, δεν έκανα

ποτέ μισά τα πράγματα. Ποτέ δεν πίστεψα πώς πρέπει να άποφεύγωμε αυτά που μάς σερερίει ή ζωή. Πιστεύω πώς οί άνθρωποι είναι σαν έθραχοι, που όφείλουν την μορφή τους στην βροχή και στον άνεμο. 'Εμάς μάς διαπλάσσουν ή πείρα, ο πόνος της καρδιάς, ή στενοχώρια, τα λάθη, ή ένοχη, ή ντροπή. "Ολα τα βάρη που οί ψυχίατροι θα ήθελαν να σηκώσουν από τους ώμους μας. Πώς γίνεσαι, όμως, ώλοκληρωμένος άνθρωπος, αν δεν άντιμετωπίσης την καταιγίδα; Είμαι ευχαριστημένη γιατί, στη ζωή μου, ποτέ δεν χαλινάγωγα τις συγκινήσεις μου. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από την νέκρωση.

Η πρώτη μου άνάμνηση είναι πόνος. Στο σπίτι του Λονδίνου, όπου γεννήθηκα, είχαμε μιά ήλεκτρική σόμπα. Μπουσουλούσα άκόμη και θυμάμαι πώς κοιτούσα το θαυμάσιο πορτοκαλοκόκκινο χρώμα της και σκεπτόμουν: «Νά το άγγίξω, ναι ή όχι;». Τό άγγιξα. Ευχαριστώ πολύ! Τό μισό μου δάχτυλο σχεδόν κάηκε. Θυμάμαι έπίσης —πρέπει να ήμουν πολύ μικρούλα— την άηδια που ένοιωσα όταν είδα νεκρό ένα νεογέννητο πουλάκι. "Ηταν κοντά σε κάτι σκαλάκια — μόνο τριανταφυλένιο δέρμα, χωρίς καθόλου φτερά. "Εζησα, όμως, τα πιδ είδυλλιακά παιδικά χρόνια στην 'Αγγλία. Μεγάλωσα στο Κέντ, στο κτήμα του παππού μου, εκεί που οί γονείς μου είχαν ένα σπίτι. 'Εκατοντάδες στρέμματα για περιπλάνηση, και κάτι σαν άγρόκτημα. "Ο άδελφός μου κ' έγω άγαπούσαμε όλα τα ζώα. Δικά μας τα κουνέλια, δικές μας οί χελώνες, δικά μας τα άρνιά, οί κατσίκες, τα κοτόπουλα. Ζούσα στον παράδεισο. "Όταν οί

ΔΕΚΑ ΕΤΩΝ, στην 'Αμερική μιά κοπελλίτσα έξοχης όμορφιάς, στην ταινία «Λάσσυ», που την έκανε διάσημη. Μαζί της ο Ρόντυ Μάκ Ντόουαλ.

μεγάλοι ήθελαν να φάνε κοτόπουλα, άναγκάζονταν να τα άγοράσουν στην πόλη, γιατί δεν τους άφήναμε να σφάξουν τα δικά μας. "Ημουν τριών χρόνων —και μικροσκοπική—, όταν μου χάρισαν ένα άλογάκι «πόνεϋ», που τό έλεγαν, συμπτωματικά, Μπέττυ. Καμιά σύγγενεια με μένα. Την πρώτη φορά που ανέβηκα στην ράχη του —με ένα φορεματάκι από όργαντινα—, με πέταξε σε μιά τούφα βελόνες, που με άγκύλωσαν. Με υποχρέωσαν, όμως, να ξαναεβώ, και δεν κατέβηκα πιά από τό «πόνεϋ» μου, ώπου φύγαμε από την 'Αγγλία. "Όταν ήμουν τριάμισυ χρόνων, πήγαίνα σε σχολή μπαλλέτου, και μιά φορά χόρεψα μπροστά στην τότε δούκισσα της 'Υόρκης, που είχε άφεί και τις κόρες της, την 'Ελίζαμπεθ και την Μάργκαρετ Ρόζ. Οί μικρούλες με τα άσπρα κοστούμια τους, έκαναν την ύπόκληση της πεταλούδας, εκεί που σκύβεις, μισοκάθιστη, μισοόρθια, με τα μπράτσα άπλωμένα και τα δάχτυλα να τρεμοπαίζουν. Τό κεφάλι ύποτίθεται πώς κοι-

“Γιά νά υερδίσω τόν πρῶτο σπουδαῖο ρόλο προσπάθησα ν' ἐπέτυχᾶ νά ψηλώσω 3 Ἴντσες.,

τάζει κάτω, ἀλλὰ ἐγὼ κρυφοκοιτοῦσα τὸ κοινό, μέσα ἀπὸ τὴν κουρτίνα τῶν μαλλιών μου. Μοῦ ἄρεσε ὁ κόσμος. Δὲν ἐννοοῦσα νὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὴν σκηνή. Ἀπὸ τὶς κοῦντες, ἡ δασκάλα ψιθύριζε ἐπιτακτικά: «Ἐλίζαμπεθ, πρέπει νὰ ἀποσυρθῇς ἀπὸ τὴν σκηνή». Τότε, ἄρχισα νὰ χαμογελάω στοὺς θεατὰς, κ' ἐκείνοι γελοῦσαν. Καί, ὅσο γελοῦσαν, τόσο ἐγὼ χαμογελοῦσα. Τέλος, ἔπεσε ἡ αὐλαία μπροστὰ μου.

Ἦταν θαυμάσιο αὐτὸ πού ἐνοίωσα σ' ἐκεῖνο τὸ θέατρο: ἡ ἀπομόνωση, τὸ μέγεθος, ἡ αἴσθηση τοῦ χώρου, τὸ ἀτέλειωτο χρόνο, τὰ φῶτα, ἡ μουσική — κ' ὕστερα τὰ χειροκροτήματα, πού σ' ἔφεραν πίσω στὴν πραγματικότητα, ὅλος ἐκεῖνος ὁ θόρυβος καταπρόσωπο. Αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδικὴ φορὰ πού βρέθηκα σὲ σκηνὴ θεάτρου, ὡς τὴν ἀπαγγελία πού κάναμε ὅταν ὁ Ρίτσαρντ Μπίρτον ἐπαίξε «Ἀμλετ» στὴν Νέα Ὑόρκη. Τότε, τὴν ὑπόκλιση τῆς πεταλούδας τὴν ἔκανε τὸ στομάχι μου, ἀπὸ τὸ τράκ πού εἶχα.

Τὸ 1939, ὅταν ἦμουν ἑπτὰ χρόνων, ξέραμε ὅτι ὁ πόλεμος πλησίαζε. Συμβούλεψαν τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα μου, πού ἦταν ἐμπόρος ἔργων τέχνης στὸ Λονδίνο, νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Ἔτσι, μεταφερθήκαμε στὸ Πασίφικ Παλιςέιντ, κοντὰ στὸ Χόλυγουντ, καὶ ὁ μπαμπὰς ἀνοίξε μιὰ γκαλερί.

Τὰ χρόνια, πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω στὸν κινηματογράφο, ἦταν σ' ἀλήθεια εὐτυχισμένα. Ἀλλὰ ἤθελα νὰ γίνω ἡθοποιὸς — σὰν τὴν μητέρα μου, πού ἐπαίξε στὸ θέατρο πρὶν παντρευθῇ. Θαρρῶ πὼς γεννήθηκα θεατρίνα. Μὲ περιώριζε ἡ δειλία —ἀκόμη εἶμαι ντροπαλὴ— καὶ τὸ θέατρο σήμαινε πὼς θὰ ἐνοῦθα ἀνετα πίσω ἀπὸ μιὰ ξένη πρόσωψη. Ὅταν ἦμουν μικρή, πάντα κρυβόμουν, ὅταν ἔβλεπα ξένους, πίσω ἀπὸ τὴν νταντά μου, μὲ τὸ δόχτυλο στὸ στόμα. Ἄν, ὅμως, μοῦ ζητοῦσαν νὰ χορέψω..., θὰ χόρευα ἀκόμα καὶ μπροστὰ σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους. Ἀλλὰ, φυσικά, δὲν μοῦ τὸ ζήτησαν ποτέ.

Καί, μὲ τὴν ἐξάλλη φαντασία μου, περνοῦσα ὅλη τὴν ὥρα μου μὲ ὄνειρα —σὰν τὸν Οὐόλτερ Μίττυ—, πράγμα πού ἀκόμη κάνω, ὅταν βάρωμαι ἢ ὅταν φτιάχνω τὰ νύχια μου. Καμμιά φορὰ ὀνειρεύομαι τί θὰ μπορούσα νὰ ἔχω κάνει ἢ τί θὰ μπορούσα νὰ ἔχω πεί. Ἦ ὅτι γράφω θεατρικὲς σκηνές, πού τὶς φαντάζομαι νὰ παίζονται ἀπὸ ἀνθρώπους πού γνωρίζω ἢ ἀπὸ φανταστικά πρόσωπα, καὶ ἐγὼ κάνω τὸν σκηνοθέτη.

Λυμῶμαι ὅτι, ἀμέσως μόλις πήγαμε στὴν Καλιφόρνια, πήγα σ' ἓνα σχολεῖο, ὅπου οἱ πατέρες τῶν παιδιῶν ἦταν ὅλοι σκηνοθέτες ἢ παραγωγοὶ ἢ ἡθοποιοί. Μιὰ μέρα, ὁ δάσκαλος σήκωσε τὰ παιδιά ἓνα - ἓνα καὶ τὰ ρώτησε τί θὰ ἤθελαν νὰ γίνουν καὶ γιατί. Ὅλα ἤθελαν νὰ γίνουν ἢ γιανοῖ ἢ πυροσβέστες ἢ νοσοκόμοι. Ἐγὼ εἶπα πὼς ἤθελα νὰ γίνω ἡθοποιός. Ἦ τὰξη οὐρλιάζε καὶ ἄρχισε τὶς κοροϊδίες. Θυμῶμαι ἐκεῖνο τὸ κόκκινο κύμα νὰ ἀνεβαίνει ὡς τὸ μέτωπό μου καὶ νὰ στέκομαι ἐκεῖ, σ' ἓνα φρικτὸ, καυτὸ νησί. Τοὺς φάνηκε —κατακασάνε— πὼς, νὰ τὸ φτωχὸ, ἀσχημονῶλο κοριτσάκι θέλει νὰ γίνῃ στὰρ τοῦ σινεμά καί, χού - χού - χού, τί ἀστεῖο! Ὅταν τὸ γέλιο

ἔσθισε, εἶπα: «Δὲν θέλω νὰ γίνω στὰρ. Θέλω νὰ γίνω μιὰ σοβαρὴ ἡθοποιός, ὅπως ἦταν ἡ μητέρα μου». Καί μ' αὐτὴ τὴν δήλωση συνήλθα λιγάκι καὶ ἀναστυλώθηκε τὸ ἥθικό μου.

Σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο σχολεῖο ἐνοίωσα τὴν πρώτη μου ἐρωτικὴ συγκίνηση. Εἶχαμε ἐκεῖ τὸ πιὸ ἑυμορφὸ ἀγόρι τοῦ κόσμου, πού, τότε, μοῦ φαινόταν θεός. Μιὰ μέρα, καθὼς περπατοῦσαμε στὸν διάδρομο, μοῦ ἔβαλε τρικλοποδιά. Ὑστερα, μὲ σήκωσε καὶ εἶπε: «Κοῦκλα εἶσαι». Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκσταση πού ἐνοίωσα. Πήγα στὸ ἀναπαυτήριο καὶ καθόμουν ἐκεῖ μὲ τὶς ὥρες καὶ ὀνειρευόμουν. Τὸ ὄνομά του ἦταν κάτι σὰν Ντέρεκ Χάινσεν. Ὑστερα τὸ ἔλλαξε καὶ τὸ ἔκανε Τζῶν Ντέρεκ.

Ἦταν καὶ ἀγοράκια ἐρωτευμένα μαζί μου, ἀλλὰ ἐγὼ τὰ κλωσοῦσα καὶ τὰ χτυποῦσα. Ἔνα, τὸ κακόμοιο, προσπάθησε νὰ μὲ φιλήσῃ καί, Θεέ μου, ξύλο πού ἔφαγε!

Ὑποθέτω πὼς ἡ πρώτη φορὰ πού σκέφθηκα σοβαρὰ τὸν κινηματογράφο ἦταν ὅταν διᾶλεξαν τοὺς ἡθοποιούς γιὰ τὸ «Ὅσα παίρνει ὁ ἀνεμὸς». Ἐβγαίνα με τὴν μητέρα μου στὰ μαγαζιά καὶ ὅλοι πλησίαζαν καὶ ἔλεγαν: «Ἦ κόρη σας εἶναι ἴδια ἡ Βίβιαν Λή! Γιατί δὲν τὴν πηγαίνετε στὰ στούντιο τοῦ Σέλζνικ, νὰ τὴν δοκιμάσουν γιὰ τὸν ὁλοῦ τῆς κόρης τῆς». Φυσικά, ἐγὼ ἐνθουσιάζομαι, ἀλλὰ ὁ μπαμπὰς καὶ ἡ μαμά ἀποφάσισαν πὼς ἡ κόρη τους θὰ ζοῦσε σὰν φυσιολογικὸς ἄνθρωπος.

Ὅμως, σ' ἐκείνη τὴν περιωρισμένη, μικρὴ κοινότητα, οἱ περισσότεροὶ φίλοι τους εἶχαν κάποια σχέση με τὴν κινηματογραφικὴ βιομηχανία. Ὅταν ἦμουν ἐννέα χρόνων, ἓνας οἰκογενειακὸς μας φίλος, πού ἦταν διευθυντῆς τῆς «Γιουνιτέρσαλ», μίλησε στοὺς γονεῖς μου, γιὰ νὰ μοῦ κάνουν μιὰ δοκιμὴ. «Ἐψωσα» τὸν μπαμπὰ καὶ τὴν μαμά καί, τέλος, μὲ ἀφῆσαν νὰ δοκιμάσω. Πίστευαν πὼς τὸ στούντιο ἦταν μικρὸ, σὰν οἰκογένεια, καὶ πὼς, ἂν ὁ κινηματογράφος χάλωσε τὴν παιδικότητά μου, θὰ μπορούσαν νὰ μὲ ἀποτραβήξουν ὅποια ὥρα ἤθελαν.

Ἐγὼ τραγουδοῦσα —ἂν εἶναι δυνατὸν!— καὶ ὁ διευθυντῆς διανομῆς μὲ ἀντιπάθησε ἀμέσως. Ὑπέγραψα, ἀλλὰ γύρισα μόνο μιὰ ταινία. Τὴν ἔλεγον «Ἀνθρώπος ἢ ποντίκι» καὶ συμπρωταγωνιστῆς μου ἦταν ὁ Ἀλφά (ἀπὸ τὸ «Σπάνικ κ' ἡ παρὰ του»). Παίζαμε δυὸ ἀντιπρόθετα μικρά καί, ὅσο θυμῶμαι, ὁ ρόλος μου ἦταν νὰ τριγυρίζω καὶ νὰ σημεδεύω μὲ τὸ λίστιχο τῆς χονδρῆς κυρίας.

Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὴν «Γιουνιτέρσαλ», εἶχαμε ἤδη ἀλλάξει γειτονιά καὶ εἶχαμε πάει στὸ Μπέβερλυ Χίλλς. Ἐνας ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ μπαμπὰ, στὴν πολιτικὴ ἀερμάνη, ἦταν παραγωγὸς καὶ τὸν ἔλεγον Σάμ Μάρξ. Τότε γύριζε μιὰ ταινία πού τὴν ἔλεγον «Λάσσι». Ἦταν σχεδὸν τελειωμένη καὶ ἔλειπαν τὸ πλὺ δέκα σκηνές. Γι' αὐτὲς χρειαζόταν ἓνα κοριτσάκι μὲ ἀγγλικὴ προφορά. Τὸ κορίτσι πού εἶχαν βρεῖ εἶχε ψηλώσει περὶ τὰ τριάντα ἑκατοστά, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶχε ὑπογράψει, καὶ τώρα εἶχαν πανικοβληθῇ με τὴν προσωπικὴ πὼς δὲν θὰ εὑρίσκαν ἀντικαταστάτρια. Τότε ἦταν πόλεμος καὶ οἱ ἄλθωποι μὲ ἀγγλικὴ προφορά σπάνιζαν. Ὁ κ. Μάρξ κατέφερε τὸν πατέρα μου νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ κό-

νω ἓνα δοκιμαστικὸ γύρισμα. Πήγα στὸ στούντιο καὶ ἔπαιξα μιὰ σκηνή, στὴν ὁποία χάρδευα ἓνα φανταστικὸ σκύλο, σὲ ἓνα γυμνὸ πλατῶ. Πολὺ εὐκόλῃ γιὰ ἓνα κοριτσάκι πού λάτρευε τὰ σκυλιὰ καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸ του παίζοντας φανταστικὲς σκηνές.

Ἦ ταινία ὑπῆρξε σημαντικὴ γιὰ μένα, κυρίως γιατί γνώρισα τὸν πρωταγωνιστῆ τῆς, ἓνα ἀγοράκι πού τὸ ἔλεγον Ρόντυ Μάκ Ντάουαλ, πού εἶναι τώρα ὁ πιὸ παλιός μου φίλος καί, σ' ἀλήθεια, ὁ τέλειος φίλος. Σὲ κάνει νὰ νοιώθῃς πὼς τοῦ εἶσαι τρομερὰ ἀγαπητὴ κι ἀκόμη πὼς, ἴσως, εἶσαι ἀξιαγάπητος ἄνθρωπος. Γελάει μὲ τ' ἀστεῖα σου, σὲ κάνει νὰ νοιώθῃς ἀγαπημένη καὶ σημαντικὴ. Αὐτὸ εἶναι τὸ ταλέντο του. Εἴμαστε τόσο πού ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὸ κακὸ στοὺς ἄλλους, ὅταν εἴμαστε ἔστω καὶ λίγο δειλοί. Ὁ Ρόντυ ψάχνει νὰ βρῇ τὸ καλὸ. Εἶναι σὰν τὴν διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν ἀγγλικὴ καὶ στὴν γαλλικὴ νομοθεσία. Στὰ μάτια τοῦ Ρόντυ εἶσαι ἀδάος, ἔως ὅτου ἀποδειχθῇ ἔνοχος.

Ἡ «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγιερ» εἶχε ἀγοράσει τὰ δικαιώματα τοῦ βιβλίου «Νάσιοναλ Βέλβετ» ἀπὸ πολὺν καιρὸ καί, κάθε τόσο, τὸ ξεσκόνιζε καὶ τὸ ἔφερνε στὴν ἐπιφάνεια. Ἀλλὰ τότε δὲν εὑρίσκαν μικρὴ ἀρκετὰ μικροκαμωμένη, πότε αὐτὴ πού εἶχαν βρεῖ δὲν ἤξερε νὰ ἱππεύῃ, ἢ δὲν εἶχε ἀγγλικὴ προφορά. Ἀρχισαν νὰ κάνουν συζήτησι γύρω ἀπὸ μένα. Ἔτσι κι ἄλλως, ἦταν τὸ ἀγαπημένο μου βιβλίο καὶ ἦμουν θαυμάσια ἱππεύτρια. Σὲ ἡλικία τριῶν χρόνων ἱππεύα χωρὶς σέλλα. Ὅταν, ἔμω, πήγα στὸ γραφεῖο τοῦ παραγωγοῦ, εἶδε πὼς, ἐνῶ ἦμουν ἐννέα χρόνων, ἦμουν τόσο κοντὴ, ὥστε ἔδειχνα ἔξη. Μὲ μέτρησε στὸν τοῖχο καὶ τράβηξε μιὰ μολυδιά. Εἶπε: «Λυτῶμαι, χρυσό μου, ἀλλὰ παραεῖσαι κοντὴ. Κανείς δὲν θὰ πῆστε πὼς θὰ μπορούσες νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ ζύγισμα τῶν τζοκεῖ, χωρὶς νὰ προκαλέσῃς ὑποψίες. Δείχνεις μωρὸ παιδί. Κ' ἐγὼ ἀπάντησα: «Λοιπὸν, θὰ ψηλώσω!». Γέλασε καὶ μοῦ χάιδεψε τὸ κεφάλι.

Ἦμουν ἀπόλυτα ἀποφασισμένη νὰ πετύχω. Ἐγὼ ἦμουν ἡ «Νάσιοναλ Βέλβετ». Ἀρχισα νὰ ἱππεύω κάθε πρωτὶ, μιὰμιση ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Ὑστερα, ἦταν ἓνα κέντρο σὰν ἐστιατόριο, τὸ «Τίπ'ς», ὅπου σεργιάρανε τὸ «χωριότικο πρωῒνὸ», ὅπως τὸ ἔλεγον: δυὸ χόμπουργκερς, δυὸ αὐγὰ τηγανητὰ, ἓνα βουρὸ λειωμένες πατάτες κι ἀπὸ πάνω μιὰ στοίβα τηγανίτες. Ἐτρώγα δυὸ «χωριότικα πρωῒνα» στὴν καθησῖά μου καί, γιὰ μεσημεριανό, ἔτρώγα μπιφτέκια καὶ σαλάτες. Ὑστερα κολλοῦσα καὶ ἔκανα ἀσκήσεις νὰ μακρύνω.

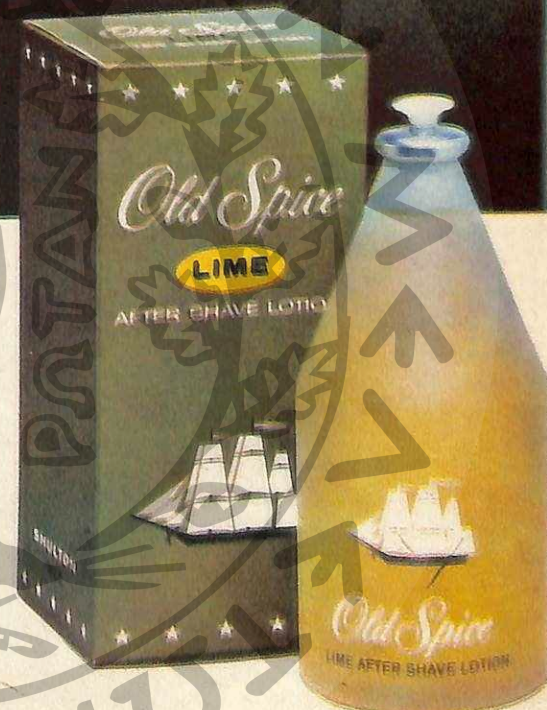
Σὲ τρεῖς μῆνες εἶχα πάρει τρεῖς Ἴντσες. Πήγα στὸν παραγωγὸ καὶ τοῦ εἶπα: «Ψηλώσα». Μοῦ εἶπε: «Πράγματι, μοῦ φαίνεται πιὸ ψηλὴ». Ἀκόμη εἶχε τὸ σημάδακι πλάι στὴν πόρτα. Μὲ ξαναμέτρησε. Εἶχα πάρει τρεῖς Ἴντσες. Χρόνια τὸ κράτησε αὐτὸ τὸ σημάδακι στὸν τοῖχο. Καί μοῦ ἔδωσε καὶ τὸν ρόλο.

Τότε, τὸ νὰ παίζω στὸν κινηματογράφο ἦταν ἡ πιὸ μαγευτικὴ ἐπέκταση τῶν ὁνείρων πού ἔκανα μικρὴ. Οὔτε μοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλὸ πὼς ἦταν μιὰ καριέρα καὶ πὼς δού-

Ἡ νύχτα γίνετα ὄνειρο μὲ τὸ Old Spice Lime

Χαρῆτε τὴν μαγεῖα τῆς νύχτας μὲ τὴν φρεσκάδα, πού χαρίζει τὸ δροσερὸ ἄρωμα κίτρου OLD SPICE LIME (Λάιμ)

Η ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ

Λευα για να κερδίσω χρήματα. Πιστεύω ακόμα πως το «Βέλβητ» είναι η ωραιότερη ταινία που γύρισα ποτέ μου. Καί, όταν τελειώσε —έκλεινα τα δεκατρία—, μου χάρισαν το αλβόγο για τα γενέθλιά μου... Αυτό ήταν εύτυχία!

Ήταν ένα υπέροχο ζώο, έγγονος του «Μαν ο ούωρ», και μπορούσα να το κάνω να περπατήσει εφη πόδια χωρίς σέλλα. Μά ήταν άγριο. Δάγκωσε ένα κομμάτι από τον άμο του ανθρώπου που προσπάθησε να το εκπαιδεύσει, ώστε «να κάνει το ψόφιο», για το έργο. Έκτος από τον τζόκευ, που έκανε μερικά από τα περπάτηματα στο «Νάσιοναλ», ήμουν ίσως ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να το ήππευση — και μάλιστα χωρίς σέλλα, μ' ένα σκοινί γύρω στο λαιμό του. Αυτό το αλβόγο έρχόταν από πίσω μου, στην αλλη του στούντιο, σαν κουταβάκι. Ήταν και θεότρελλο. Έτσι, για γούστο του, μια φορά πήδησε πάνω από ένα αυτοκίνητο.

Εκείνη την εποχή, οι ήθοιοι — παιδιά ήταν πολύ της μόδας, συνήθως με ζώα. Ήταν ο Ρόντυ και η Μάργκαρετ Ο' Μπράνιεν, η Πένι Άν Γκάρνερ, ο Μπάτς Τζένκινς, ο Ντήν Στόουελ και πολλοί άλλοι. Ο αδελφός μου, ο Χάουαρντ, ήταν και μια δεκαπενταριά χρόνων και εξαιρετικά ωραίο παιδί. Ή «Γιουνιβέρσαλ» τον ήθελε για ένα «ουέστερν» με αλβόγο. Εκείνος ήθελε να πάρη ένα αυτοκίνητάκι, και οι δυο μας παίρναμε είκοσιπέντε σέντες χαρτζιλίκι την εβδομάδα. Οι γονείς μου του είπαν πως έπρεπε να κερδίσει τα χρήματα του αυτοκινήτου μόνος του, και ίσως έπρεπε να πάρη τον ρόλο στο φιλμ. Ο Χάουαρντ εμφανίστηκε στο στούντιο — αλλά με το κεφάλι του τελείως ξυρισμένο—, έτσι ώστε κανείς δεν θα του έδινε ποτέ τον ρόλο. Από τότε, κανείς δεν τόλμησε να του προτείνει να παίξει στον κινηματογράφο. Αυτό με έκανε να τον θαυμάζω όσο κανένα.

Λάτρευα τον Χάουαρντ, όταν ήμουν μικρή. Ακόμη τον λατρεύω. Είναι ο πιο καλός μου φίλος και του έχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Είναι ένας τόσο σοφός, τουφερός, έξυπνος, διαφορετικός από τους άλλους ανθρώπους. Είναι ανεξάρτητος, με την αληθινή έννοια της λέξεως, γιατί δεν ακολουθεί καμιά μόδα, ούτε την μόδα της ανεξαρτησίας. Δεν είναι μπητνικ, δεν είναι μποέμ. Είναι ο Χάουαρντ Ταίηλορ. Δεν έχει ίχνος επιπολαιότητας, ίχνος ματεριαλισμού. Ο πιο αληθινός άνθρωπος που ξέρω. Στον δικό μας τον κόσμο, είναι σαν μια πνοή καθαρού αέρα. Θά ήθελα να μιλούσα πολλή ώρα για την ζωή του, αλλά πρέπει να προσέξω να μη τον μπλέξω με την φήμη μου, γιατί έχει έντονα ανεπτυγμένη την αίσθηση του πόσο ιδιωτική πρέπει να είναι η ζωή του.

Σαν παράδειγμα, αναφέρω πως, πριν από πέντε περίπου χρόνια, πούλησε ότι είχε και δεν είχε, αγόρασε ένα πλοίο με πανιά, κάπου τριανταπέντε πόδια, έβαλε μέσα όλη την οικογένειά του και έφυγε για την Ταϊτή. Έλειψαν περίπου τέσσερα χρόνια. Και πόσο θαυμάζω την γυναίκα του! Ο Χάουαρντ έγραφε γράμματα στους γονείς μου, γράμματα τόσο παρξάνα, τόσο δραματικά, τόσο ωραία γραμμένα — και οι περιπέτειές τους ήταν τόσο «Κόν - Τικιανές», ώστε πολλοί

“Η «Μέτρο» υατεσσεύαζε ήθοποιους από χρυσόχαρτο, σελλοφάν υαί έφημερίδες,,

προσπάθησαν να τον πείσουν να τα δημοσιεύσει. Κ' εκείνος είπε: «Όχι, είναι γεγονότα που ζήσαμε εμείς και που ανήκουν στην οικογένειά μας. Δεν θέλω να τα δημοσιεύουμε». Θεέ μου, πόσο τον αγαπώ γι' αυτό!

Όμως, φταίει ο Χάουαρντ που δεν μπορώ να υποφέρω να με φωνάζουν «Λίζ». Όπως και κάθε μεγαλύτερος αδελφός στον κόσμο, με πείραζε άσταμπατήτα, όταν ήμαστε παιδιά, και με έλεγε «Λίζ - Χελώννα» και «Λίζ - Γελάδα». Γινόμουν έξω φρενών. Άρέσει στον κόσμο το Λίζ, ίσως γιατί είναι ένα εύκολο μονοσύλλαβο και υποδηλώνει οικειότητα. Μπορεί, όμως, και να ακουστή σαν σφύριγμα αποδοκιμασίας — ΛΙΖΙΖΙΖΙΖΙ.

Για να γυρίσω το «Νάσιοναλ Βέλβητ», υπέγραψα ένα συμβόλαιο με την «Μέτρο Γκόλντουϊν» και έγινα ένα αντικείμενο στα χέρια της, έως ότου γύρισα την «Κλεοπάτρα». Το στούντιο, τότε, ήταν ακόμη στα μεγαλεία του και ήταν πραγματικά ένας σπουδαίος μηχανισμός.

Ο Λούις Μάγιερ και η «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγιερ» δημιουργούσαν ήθοποιους από χρυσόχαρτο, σελλοφάν και έφημερίδες. Το εκπληκτικό διαφημιστικό τους τμήμα έπλαθε το παρελθόν, την προσωπικότητα, τον χαρακτήρα τους. Το τμήμα μακιγιάζ και γκαρνταρμπας δημιουργούσε την πρόσοψη, και το τμήμα σεναρίων εύρισκε κάτι που να ταιριάζει ακριβώς στο στυλ του καθένος. Είχαν ακόμη και σκηνοθέτες ειδικά για τους άνδρες και άλλους ειδικά για τις γυναίκες. Όλοι, όμως, οι στάο γεννιόνταν και είχαν επιτυχίες και πέθαιναν ανάλογα με τα κέφια του Λούις Μάγιερ, ο οποίος ήταν ο απόλυτος δικτάτωρ του στούντιο — και σχεδόν όλόκληρου του Χόλλυγουντ.

“Αν έπεφτες σε δυσμένεια, όλα τα στούντιο σε έγραφαν στον μαυροπίνακά τους. “Ημουν πολύ νέα τότε, για να καταλάβω γιατί ξαφνικά μια κοπέλα της δουλειάς μας εξαφανιζόταν και δεν ακουγόταν πια ποτέ. Είναι φανερό πως τα κουτσομπολιά για το «ντιβάνι που εξασφαλίζει ρόλους» είχαν κάποια βάση. Φυσικά, εγώ τα άκουσα πολλά χρόνια αργότερα.

Όταν, κάποτε, η «Μέτρο» φάνηκε να πεθαίνει, ο έπιθανάτιος ρόγχος της ήταν ανατριχιαστικός. Ή άτιμολογήσιμα στο στούντιο ήταν υπερβολικά βαρειά και βασιλεύε ο τρόμος. Κάθε τόσο γινόταν και μια εκκαθάριση και τα κεφάλια έπεφταν δεξιά, αριστερά και στο κέντρο. Και οι «μικροί» — κλητήρες, άστυνόμοι στην πύλη—, που είχαν δουλέψει εκεί, ως πούμε, είκοσιτέσσερα χρόνια και οκτώ μήνες, και τους έμεναν τέσσερις μήνες για να πάρουν σύνταξη, ήξεραν πως μπορούσαν να απολυθούν από στιγμή σε στιγμή, για να εξοικονομήση η «Μέτρο» την σύνταξή τους και να συνεχίσουν τον μισθό κάποιου διευθυντού.

Ήταν μια επιχείρηση αδιότακτη. Ο Ντίκ Χάιλεϋ, που είναι τώρα γραμματέας μου, υπηρέτησε τον Λούις Μάγιερ με αφοσίωση, τίμια, και ήταν στην διάθεσή του είκοσιτέσσερις ώρες το είκοσιτετράωρο. Δεν έχω γνωρίσει άνθρωπο πιο γενναϊόδωρο και λιγότερο εγωϊστή. Ξέρω πως, ότι και να συμβή σε

μένα ή σ' εκείνον, θά είμαστε πάντα φίλοι. Πιστεύω πως γνωρίζαμε τόσο καλά, όσο είναι δυνατόν ποτέ να γνωρίζονται δυο άνθρωποι. Έδώ και τόσο καιρό, τόσο έχουν γίνει, και όμως τίποτε δεν θά κάνει ποτέ να ξεχειλίση το ποτήρι! Ο Ρίτσαρντ κ' εγώ θά μπορούσαμε να του εμπιστευθούμε και την ζωή μας — όπως και πράγματι του την εμπιστευθήκαμε.

Το γεγονός είναι ότι, αφού ο Ντίκ Χάιλεϋ εργάστηκε γι' αυτόν ένδεκα χρόνια, ο Μάγιερ του είπε να πάρη την πρώτη του άδεια. Την ημέρα που άρχισε η άδεια, είπαν στον Ντίκ πως έπρεπε να την πληρώση ο ίδιος, γιατί τον είχαν απολύσει. Δεν πήρε ούτε ένα δεκαπενθήμερο, ούτε ένα ευχαριστώ, ένα «γεια σου». Και ύστερα, έπειδή δεν μπορούσε να αντλή την ιδέα πως ο Ντίκ θά εργαζόταν σε άλλο γραφείο, επί δυο χρόνια τον εμπόδιζε να βρή άλλη δουλειά στο Χόλλυγουντ. Τέλος, ο Μάικ Τόντ, που δεν φοβόταν τον Μάγιερ, τον προσέλαβε.

Είδα για πρώτη φορά τον Λούις Μάγιερ πριν ακόμη υπογράψω με τη «Γιουνιβέρσαλ». Ο πατέρας μιάς φίλης μου μάς είχε καλέσει, τους γονείς μου κ' εμένα, να μάς δείξη τα στούντιο της «Μέτρο». Είχα μείνει έκθαμβη. Ήταν τόσο μεγάλα! Εκείνη την εποχή γυρίζαν ίσως και τριάντα ταινίες συγχρόνως και το πλατώ έσφυζε από ζωή — άνθρωποι που φορούσαν ελληνικούς χιτώνες, άλλοι ντυμένοι κάου - μπόυδες, άλλοι ντυμένοι γορίλλες, και αληθινοί στάρ. Βέβαια, εγώ τους έβλεπα όλους εκεί, ακόμη και τους κομπάρσους, σαν να ήταν στάρ.

Ο πατέρας της φίλης μου, που ήταν παραγωγός της «Μέτρο», ήθελε να με δει ο Λ. Μάγιερ. Μας πήγε, λοιπόν, στο κτίριο, όπου ήταν τα γραφεία — και που αργότερα έμαθα να το ονομάζω «ο σιδηρούς πνεύμων» — γιατί οι διευθυνταί σου λένε και πως να αναπνέεις. Ο Λούις Μάγιερ είπε κάτι σαν: «Θέλω να ακούσω αυτό το κοριτσάκι να τραγουδάει». Η μητέρα μου κ' εγώ κοιταχθήκαμε και η μητέρα είπε: «Λυπάμαι πολύ, αλλά δεν έχω κανένα όργανο μαζί μου, και δεν ξέρω να παίζω πιάνο». Ο Μάγιερ είπε: «Τραγουδίσε την κλίμακα». Έτσι και έκανα — όρθια εκεί, κάπου μισό μέτρο μπόι, και με μια φωνή πολύ φιλή, που άντεχε τις πρώτες νότες του κλαδιέ. Ύστερα, ο Μάγιερ έφυγε τρεχάτος. Καθώς έβαζε το καπέλλο του, είπε: «Υπογράψτε την». Δεν υπέγραψα, αλλά πήγα στην «Γιουνιβέρσαλ» τότε. Στην «Μέτρο» κατέληξα δυο χρόνια αργότερα.

Ο Μάγιερ με τρέμαζε. Έμοιαζε με χονδρό πιγουνίνο. Φορούσε τεράστια γυαλιά και σε κοιτούσε σαν να μην ήσουν άξια ούτε να σε λειώση με το τακούνι του. Ένοιώθες την ζωτικότητά του, αλλά ένοιώθες και την αφάνταστη υπεροψία του, τον εγωϊσμό του, την αναιδέστατη, επιβλητική προσωπικότητά του. Όποιος τον ήξερε, τον φοβόταν.

Κάθε χρόνο, όλόκληρο το στούντιο ήταν υποχρεωμένο να γιορτάζη τα γενέθλια του Μάγιερ. Μαζεύαμε όλοι στο «πλατώ 30», που είχε μια εξέδρα και, παρακάτω, τραπέζια για τους χωριάτες σαν κ' εμένα. Ή Μάργκαρετ Ο' Μπράνιεν καθόταν στην εξέδρα γιατί ήταν στάρ. Ύστερα, τα παιδιά — βασι-

ΤΑΝΑΓΡΑΙΑ

ΕΛ. ΜΑΡΑΓΚΟΥ & ΣΙΑ
ΒΟΥΛΗΣ 25 & ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΤΗΛ. 223-366

Σας προσφέρει τα είδη:

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ
ROYAL COPENHAGEN
ARABIA
PYREX PYROFLAM

Η ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ

“Υστερα από το γύρισμα έρωτιυών ευηνών ξαναγινόμενουν μαθήτρια υαι μελετοῦσα,,

σιολογικά παιδιά σ' έξη ώρες. Κατά την διάρκεια μιάς ταινίας, είχες ειδικό δάσκαλο στο «πλατώ». Έτσι, ανάμεσα σε δύο γυρίσματα, έπρεπε να κάνης μελέτη είκοσι λεπτών μέσα σε δέκα λεπτά. Ύστερα, να τρέχης να παίξης τη σκηνή σου, μετά πάλι να σε πιάνουν από τ' αυτί και να σε οδηγούν πίσω στο σχολείο καί, σά να γυρίζουν διακόπτη, να υποχρεώνεται το μυαλό σου να γίνη πάλι μυαλό μαθητή. Ο αδελφός μου συχνά μου έκανε περιγραφές και μου διηγόταν τί ακριβώς θα πή σχολείο. Και σκεπτόμουν τί θαύμα πρέπει να ήταν, έστω και να μπορείς ν' αντίγραψης, να κοιτάξης πάνω από τόν άμο καίτοι. Ποτέ δεν ήμαστε περισσότεροι από έξη ή έπτά στο σχολείο του στούντιο και ο καθένας φοιτούσε και σε άλλη τάξη. Μάς παρακολουθούσαν συνεχώς. Έάν τύχαινε να κοιτάξης το ταβάνι, ακόμα κι αν σκεπτόσουν σχετικά με το βιβλίο που διάβάζες, τις έτρωγες... λεκτικώς. Κάτω τα μάτια στο βιβλίο! Και φαντάζομαι ότι τα παιδιά στ' αληθινά σχολεία, αν ο δάσκαλος τα μαλώσει, αλλάζουν συνωμοτικές ματιές με τους φίλους τους και γελούν. Λοιπόν, ούτε καν και αυτό μπορούσαμε να κάνουμε.

Όλο έπαναστατούσα. Προσπαθούσα να ξεφύγω πηγαίνοντας στην τουαλέττα, όπου άρχιζα να ζω με την φαντασία μου διάφορες περιπέτειες, ώσπου ή δασκάλα το καπάλαιδε. Μία μέρα έκανα δέκα λεπτά να γυρίσω από την τουαλέττα καί, μπροστά σ' όλη την τάξη, με μάλωσε. Ύστερα από κείνη την ημέρα, όταν υπήρχε απόλυτος ανάγκη να πάω, έγραφα στον πίνακα με πολύ μικρά γράμματα: «Η Έ. πάει στην τουαλέττα 10.03' π.μ.». Και ύστερα: «Η Έ. επιστρέφει από την τουαλέττα 10.06'». Άποστολή έξετελέσθη. Τελικά έφθασε και ή μέρα που ή δασκάλα είδε τί έγραφα και με μάλωσε. Δί-καία, όμως, αυτή την φορά.

Παρ' όλα αυτά, είχα στ' αλήθεια καλούς βαθμούς —όλο άριστα και λίαν καλώς— ί-σως γιατί έχω μία φωτογραφική μνήμη. Σή-μερα μπορώ να μάθω πολλές σελίδες από έ-να σενάριο, φθάνει να τις διαβάσω λίγες φο-ρές. Λίγο πριν από κάθε διαγωνισμό μάθαι-να απ' έξω τα θέματα που πίστευα πως θα με ρωτούσαν. Φυσικά, τα ξεχνούσα πολύ γρήγορα, γι' αυτό δεν άφομοίωσα τίποτε ά-πό αυτή την δόνη μύρφωσή μου. Και ήξε-ρα, άκόμη και τότε, πως έξαπατούσα τόν ί-διο τόν έαυτό μου.

Τήν ήμέρα που πήρα το άπολυτήριό μου, πάτησα για πρώτη φορά το πόδι μου σε ά-ληθινό γυμνάσιο. Όταν τελειώνης από το Έκπαιδευτικό Συμβούλιο, σου λένε σε ποίό γυμνάσιο πρέπει να πās. Βάζεις το μαύρο καπέλλο και την τήβεννο και στέκεσαι στη σειρά, άλφασθητικά, με όλους τούς μαθητάς που πήγαιναν τέσσερα χρόνια συνέχεια στο ίδιο σχολείο και ήταν φίλοι μεταξύ τους. Και σου δίνουν ένα δίπλωμα —το άπολυτήριό σου— και φεύγεις από εκεί όσο πιο γρήγορα γίνεται. Δεν γνωρίζεις κανένα. Νοιώθεις καμ-ποτίνος. Σά να παίξης μία άνόητη σκηνή με καπέλλο και τήβεννο.

Ο γυμνασιάρχης του σχολείου στο όποιο μ' έστειλαν, άρχισε να μιλάει και να λήη πως μερικοί από μάς, εκείνη την ήμέρα, θα έβγαι-

ναν στον κόσμο και θα έμαχναν να βρούν δουλειά, πως άλλοι θα συνέχιζαν τις σπουδές τους στο πανεπιστήμιο κ' ύστερα θα ζητού-σαν και αυτοί δουλειά και θα έπιζητούσαν ένα τρόπο ζωής, και πως άλλοι, πάλι, δύσκο-λα θα εύρισκαν τρόπο να κερδίσουν την ζωή τους. Άλλά, έμεις έπρεπε να δείξωμε άντοχή και πως ό,τι μάς είχε διδάξει το σχολείο, θα ήταν τα θεμέλια της ζωής μας.

Έγώ τότε κέρδιζα περίπου δυο χιλιάδες δολλάρια την έβδομάδα και εργαζόμουν από δέκα χρόνων παιδί. Μ' έπιασε, λοιπόν, ένα νευρικό γέλιο. Του κόσμου οι δειστρομμένες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό μου και ένοιωθα την ίδια εκείνη στιγμή άνόητη και παρείσακτη. Δεν μπορούσα να σταματήσω, όπως όταν σε πιάνη νευρικό γέλιο στην έκ-κλησία. Καί, φυσικά, το γέλιο είναι μετα-δοτικό. Το κορίτσι που στεκόταν μπροστά μου άρχισε να κακαρίζη κ' ύστερα άκούστηκε κάποιος άλλος πιο πίσω.

Κατόπιν, σ' όλη την αΐθουσα, άπλώθηκε το φρικτό χάχανο. Έμοιαζε σαν ποντίκια που ροκανίζουν για να γκρεμίσουν όλη την δομή της σταθερότητας, για την όποία μι-λούσε ο γυμνασιάρχης.

Ήμουν πιά δεκαεφτά χρόνων και ήθελα υπερβολικά να πάω στο πανεπιστήμιο για να μορφωθώ πραγματικά. Άλλά δεν άντεχα στη σκέψη, πως θα μου φέρονταν σά να ήμουν κανένα νούμερο του τσίρκου. Ο μόνος τρό-πος για να ξεφύγω, ήταν ο γάμος.

Πρέπει να όμολογήσω πως ήμουν τρελλά έρωτευμένη με τόν... έρωτα. Στά δεκάξη μου —έδειχνα είκοσιτεσσάρων— έπαιξα την γυ-ναίκα του Ρόμπερτ Ταίηλορ στους «Συνωμώ-τες». Μόλις τελείωνα μία έρωτική σκηνή όλο πάθος μαζί του, ο δάσκαλος με τραβούσε στην τάξη για να μελετήσω μαθηματικά. Κόντευα να τρελλαθώ.

Και στην αληθινή ζωή, μόλις είχα πάρει το πρώτο μου φιλί —στο μεγάλο κ' ύστερα σαν άστραπη πήγα στο σπίτι— από τόν Μάρσαλ Τόμσον, ένα νεαρό ήθοποιό. Ήμουν τρομοκρατημένη πριν από το πρώτο μου κι-νηματογραφικό φιλί στην «Σύνθια», αλλά το δεύτερο πήγε θαύμα. Ήταν με τόν Πήτερ Λώ-φορντ, στο έργο «Οι άταξίες της Τζούλιας». Ο Πήτερ ήταν για μένα ο καταπληκτικώτε-ρος άντρας στον κόσμο. Ήταν υπερβολικά ώραιος και ήμουν ξετρελλασμένη μαζί του. Με κάλεσε δυο φορές να βγούμε μαζί έξω μετά από το γύρισμα, αλλά ποτέ δεν με φίλησε όταν ήμαστε μόνοι. Είχα τρελλαθώ που με έβγαξε έξω, γιατί ήμουν μόλις δεκάξη χρό-νων και ένοιωθα σά να ήμουν δώδεκα. Όλο το συνεργείο ήξερε πως ήμουν τρελλά μαζί του. Στη σκηνή που έπρεπε να με φίληση του έλεγα: «Άχ, Ρόκ, τί θα κάνωμε τώρα;» Ύστερα από το φιλί, τόν κοίταξα, έγινε κόκ-κινη σαν παντζάρι και είπα: «Άχ, Πήτερ, τί θα κάνω τώρα;» Και όλο το συνεργείο έ-πεσε κάτω από τα γέλια.

Κάτι τέτοιες ώρες, θέλεις ν' άνοίξη ή γή να σε καταπιή.

Ο δημοσιογράφος μάς παρουσίαζε μό-νιμο ζευγάρι με τόν Γκλέν Νταϊνις, γιατί φορούσα μία μικρή χρυσή μπάλ-λα του ράγκμπυ με μία άλυσιδίτσα στο λαι-

μό τούς έφτά μήνες που έλειψε στην Κορέα. Ήταν τόσο παιδαριώδες. Δυο γλυκά παιδιά. Θυμάμαι πως διάβαζα, τότε, τις έφημερίδες και σκεπτόμουν: Άχ, Θεέ μου, θαρρούν πως ζω ένα φλογερό έρωτα!

Φόρεσα το δακτυλίδι του Μπίλλ Πώλυ λίγους μήνες, αλλά κι αυτός ο δεσμός ήταν παιδαριώδης. Ταίριαζαμε ώραία κάτω από τά φοινικόδεντρα και ήμαστε εύχάριστο θέα-μα όταν χορεύαμε μαζί στην πίστα. Μάς ά-ρεσε να πηγαίνωμε με την δενζινάκατο, άλ-λά δεν είχαμε τίποτε το κοινό στην καθημε-ρινή μας ζωή.

Άληθινά, πίστευα τότε, πως έστω και μό-νο που θα με φώναζαν «κυρία» αντί «δεσπο-νίδα» —γιατί θα έκλεινα τά είκοσιένα— κά-τι θ' άλλαζε αυτόμάτως μέσα μου. Πάντα ή-θελα να είμαι πιο μεγάλη, πάντα δοκίμαζα να φέρωμαι σαν μία γυναίκα που ξέρει άρ-κετά.

Ύπηρχαν, βέβαια, και στιγμές που έ-βλεπα καθαρά μέσα μου. Όταν ήμουν δε-καέξη χρόνων, είπα κάπου πως ήμουν ένα συναισθηματικό παιδί μέσα σε σώμα γυναι-κας και οι έφημερίδες το δημοσίευσαν άμέ-σως. Διάβασα τελευταίως ότι, δυστυχώς, δεν το είχα πεί έγώ, αλλά ήταν λόγια του πρά-κτορός μου. Θα ήθελα να βρώ αυτόν που το έ-γραψε και να του σπάσω το κεφάλι.

Η άνατροφή μου ήταν πάντα άσύστηρη και καθώς πρέπει, και πολύ σωστά, αφού ζούσα τέτοια ζωή. Η πικρή είρωνεία είναι πως ή ήθικη που έμαθα στίτι μου άπαιτούσε τόν γάμο. Δεν μου επέτρεπε να έχω «δεσμό».

Γι' αυτό παντρεύτηκα τόσες φορές και θεωρούμαι σήμερα «γυναίκα της άμαρτίας». Ίσως ποτέ δεν έδωσα στον έαυτό μου τόν καιρό ν' άνακαλύψη αν, σε κάθε περίπτωση ασθηματος, επρόκειτο για αληθινό έρωτα, ή προσωρινό ένθουσιασμό. Έγώ πάντα προτι-μούσα να πιστεύω πως ήταν έρωτας. Δεν ή-ξερα. Δεν είχα κριτήρια. Πίστευα, όμως, πως έρωτας σήμαινε γάμος.

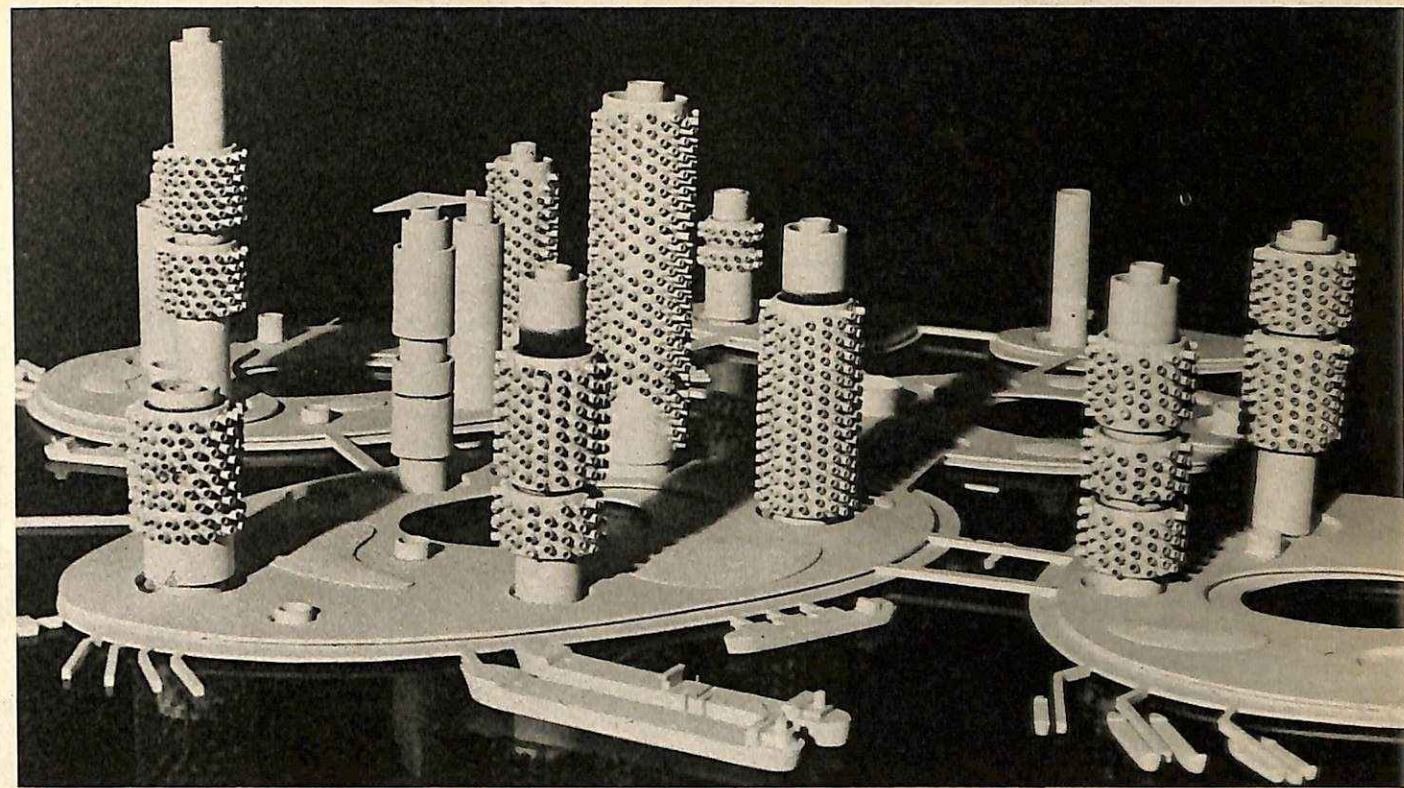
Άρραβωνιάστηκα —με τόν Νικ Χίλτον — όταν ήμουν μόλις 18 χρόνων. Είλι-κρινά νόμιζα πως γάμος ήταν να ζής σε μία κατάλευκη βιλλίτσα με κήπο γεμάτο τριαντάφυλλα κ' έγώ με ποδίτσα από όρ-γκαντίνα.

Ο Νίκ, φυσικά, ήταν καθολικός καί, ά-φου μου είπαν τί έπρεπε να κάνω, μου ζήτη-σαν να υπογράψω ένα χαρτί που έλεγε πως ήμουν «έτοιμη και πρόθυμη» να κάνω παι-διά.

Έγώ ήξερα πως ήμουν μία τρομερά άνώ-ριμη κοπέλλα. Ήθελα σαν τρελή να κάνω παιδιά, αλλά χρειάζομουν τουλάχιστον ένα χρόνο γάμου για να γίνω πρώτα υπεύθυνη άπέναντι στον έαυτό μου, πριν έπιχειρήσω να αναλάβω την εύθυνη του να γίνω μία καλή μητέρα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τό διαζύγιο από τόν Χίλ-τον • Ξέννοιαστες μέρες με την συντροφιά του Μοντγκόμερν Κλίφτ και του Ρούντι Μάκ Ντόναλ • Έκθιαστικά γράμματα κι άπειλές.

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΜΙΝΙ, ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ-ΜΑΜΜΟΥΘ

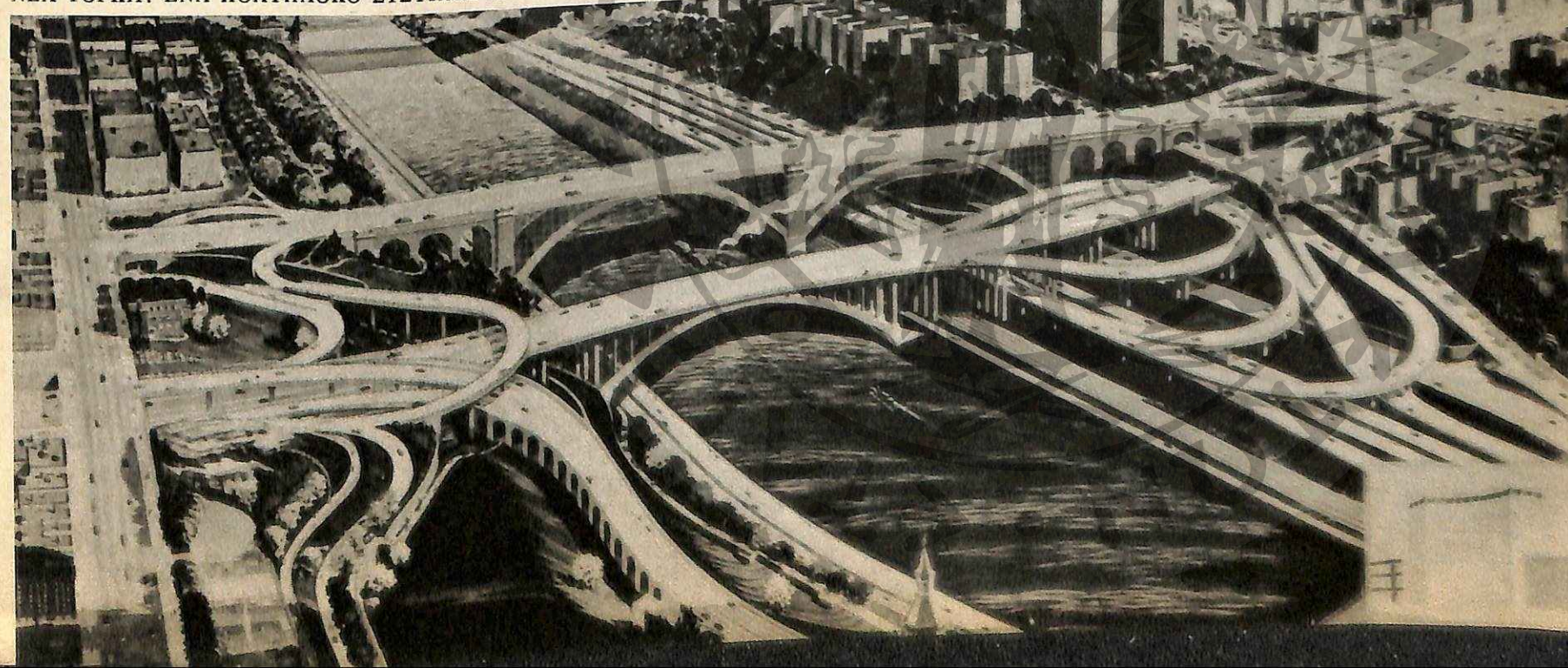

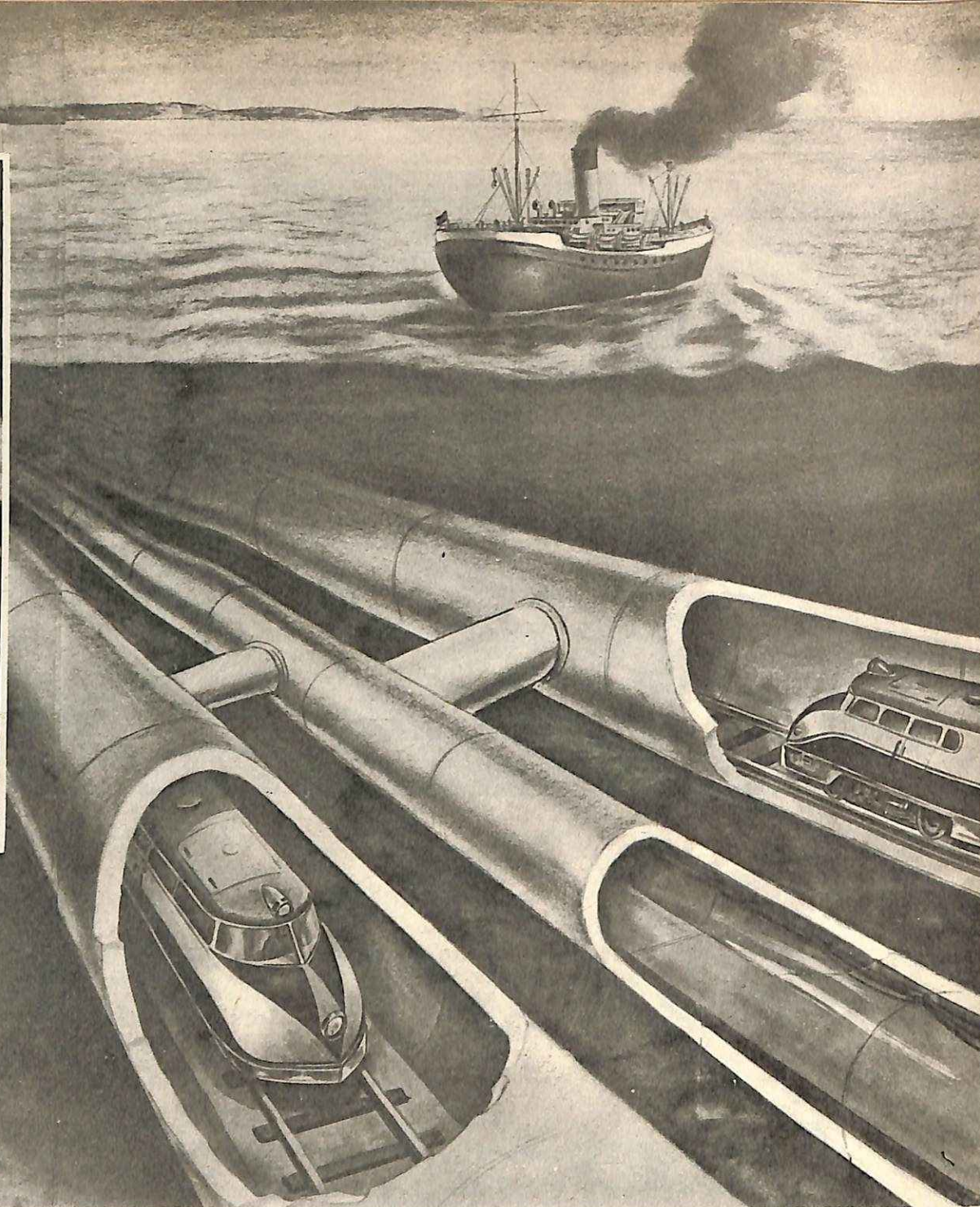
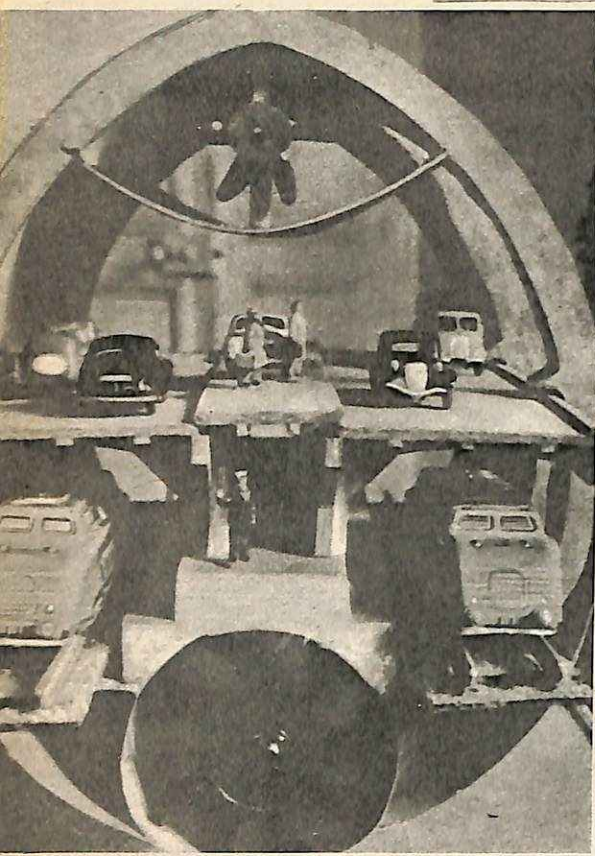
Η ΠΛΩΤΗ πόλη είναι μία από τις λύσεις που μελετούν οι 'Ιά-πωνες μηχανικοί, προκειμένου να άντιμετωπίσουν την πληθυσμική έκρηξη του Τόκιο. Σύμφωνα με τά σχέδια του αρχιτέκτονος Κι-κουτάκε, πάνω σε πελώριες κυ-κλικές πλωτές βάσεις από μπε-τόν άρμε θα άνεγερθουν υπερμον-τέρνοι κυκλικοί σάρανοξύστες, ύ-ψους 300 μέτρων. Κάθε «πύργος» θα στεγάξη 5.000 άτομα, ενώ ή κατασκευή του θα στοιχίση περί-που έξη έκατομμύρια δολλάρια.

Πού θα μείνετε το 2000;

Παρά τις ήλιγγιώδεις προόδους της, ιδιαίτερα μετά τόν πόλεμο, ή άνθρωπότης φαίνεται να χάνη τόν άγώνα δρό-μου με τόν ίδιο τόν έαυτό της. Αύξάνεται και πληθύνεται ως ή άμμος της θαλάσσης. Το 2000 μ.Χ., μόλις μετά 33 χρόνια, ή γή θα κατοικηται από διπλάσιο πληθυσμό. Η είκόνα της μυρμηγκιάς είναι κιάλας στοιχείο της ζωής των μεγάλων πόλεων. Άρκοῦν τά δύο - τρία λεπτά του πράσινου κύματος για να γεμίσουν κόσμο — έκατοντάδες, οι άφε-τηρίες των διαβάσεων. Θα προλάβουν όλοι να περάσουν; Ή θα κáνη πάλι την εμφάνισή του το κόκκινο άνθρωπάκι, τηρίες των διαβάσεων. Θα προλάβουν όλοι να περάση το επόμενο πράσινο κύμα; Το δίχως άλλο, οι πόλεις, περισ-άφηνοντας τούς μισούς να περιμένουν ώσπου να περάση το επόμενο πράσινο κύμα; Το δίχως άλλο, οι πόλεις, περισ-ότερο τά κέντρα τους, οι δρόμοι, δεν χωρούν τούς άνθρώπους. Οι πολεοδόμοι, οι αρχιτέκτονες πρέπει να βρούν λύση.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: ΕΝΑ ΠΟΛΥΠΛΟΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΓΕΦΥΡΩΝ ΚΑΙ ΑΝΙΣΟΠΕΔΩΝ ΔΙΑΒΑΣΕΩΝ ΧΡΕΙΑΣΘΗΚΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΕΥΞΗ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΧΑΡΛΕΜ

ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ του υπερπληθυσμού και των πόλεων - μαμμούθ, η Μάγνη δεν θα μείνει για πολύ ακόμη το σύνολο των δυο κόσμων. Τα σχέδια για την υποβρύχια ζεύξη της με σήραγγα λιαδίζονται το ένα το άλλο. Ένα από τα πιο σοβαρά είναι του Γάλλου μηχανικού Άντρε Μπασντεβάν, που προτείνει μια διδυμη σιδηροδρομική σήραγγα. Η ιδέα κατασκευής αυτοκινητοδρόμου εγκαταλείπεται, γιατί προσκόπτει κυρίως στο εμπόδιο του έξαερισμού. Τα αυτοκίνητα, καθώς και οι επιβάτες θα μεταφέρονται με ηλεκτροκίνητα τραίνα.

Αυτοκινητόδρομοι θα διασχίζουν τα φανταστικά κτίρια

Όσο μηχανοποιείται η γεωργία, όσο απασχολεί λιγότερα χέρια, όσο η βιομηχανία ανοίγει όλοένα καινούργιες απασχολήσεις στον άνθρωπο, τόσο οι πόλεις θα μεγαλώνουν, τόσο θα δημιουργούνται καινούργιες πόλεις. Και το πρόβλημα των κέντρων θα μένει ανοικτό. Πώς θα περνά ο κόσμος; Τι θα γίνονται τα αυτοκίνητά του;

Οι αρχιτέκτονες, οι πολεοδόμοι, περνούν αγρυπνες νύχτες στα εργαστήριά τους. Η διαμόρφωση των πόλεων, αυτών που υπάρχουν, αυτών που κτίζονται, αυτών που θα κτισθούν, είναι ένα από τα περισσότερα άγχώδη προβλήματα της εποχής μας. Η ασφυξία, το χάος, εφίσχονται επί θύρας. Γκρεμίζονται σήμερα σπίτια, ανοίγονται ασηνιές, που φαίνονται για μια στιγμή ότι φέρνουν ανακούφιση. Σε λίγα χρόνια πάλι η ίδια συμμόρφωση, το ίδιο χάος.

Η λύση; Αυτοκινητόδρομοι, που θα συνδέουν τις πόλεις, ή τις πόλεις με τα προάστια τους και κέντρα - δίκτυα υπογείων και εναερίων διαβάσεων, ανακατεμένων κυριολεκτικά με κτίρια - μεγαθήρια.

Όπως προβλέπεται, αποστάσεις διακοσίων και τριακοσίων χιλιομέτρων για την μεταβίβαση από την κατοικία στην καθημερινή εργασία, θα είναι στις βιομηχανικές χώρες σε λίγα χρόνια σχεδόν ο κανόνας. Ο αυτοκινητόδρομος, χωρίς καμιά διακοπή, χάρις στις επάλληλες διασταυρώσεις θα εξασφαλίζει στο αυτοκίνητο σταθερή ταχύτητα 150 χιλιομέτρων. Για τις μεγαλύτερες αποστάσεις το τραίνο θα μένει για μακρά ακόμη περίοδο αήτητο. Το αεροτραίνο θα συμφέρει για τις μέσες αποστάσεις των πεντακοσίων περίπου χιλιομέτρων και θα εκπολιτί στην χρησιμοποίησή του, όχι μόνο το αυτοκίνητο, αλλά και το αεροπλάνο. Για τις αεροπορικές συγκοινωνίες το ελικόπτερο που θα έχει βάση τον τις στέγες των ούρανοξυστών, θα εξυπηρετεί την επικοινωνία μεταξύ των κέντρων των πόλεων και των αεροδρομίων.

Πάντως, στο άπώτερο μέλλον, ο αδιάκοπος αυτοκινητόδρομος θα εκπολιτί το τραίνο και το αεροπλάνο, ακόμη και στις μεγάλες διαδρομές. Στη Γαλλία π.χ. υπολογίζεται, ότι σε λιγότερο από είκοσι χρόνια θα υπάρχουν είκοσι δύο εκατομμύρια κάτοχοι ιδιωτικών αυτοκινήτων. Πολύ πριν από την εποχή αυτή, τα λεωφορεία μεγάλων αποστάσεων θα τρέχουν στους αυτοκινητόδρομους. Και οι διεθνείς μεταφορές θα αναπτυχθούν με την κατασκευή ειδικών αυτοκινητοδρόμων για τεράστια φορτηγά αυτοκίνητα.

Βαρυσήμαντες μελέτες γίνονται, ωστόσο, στις Ηνωμένες Πολιτείες, πάνω σε ηλεκτρονικές πλοίες, που δίδουν μια ει-

ΠΟΥ ΘΑ ΜΕΙΝΕΤΕ ΤΟ 2000;

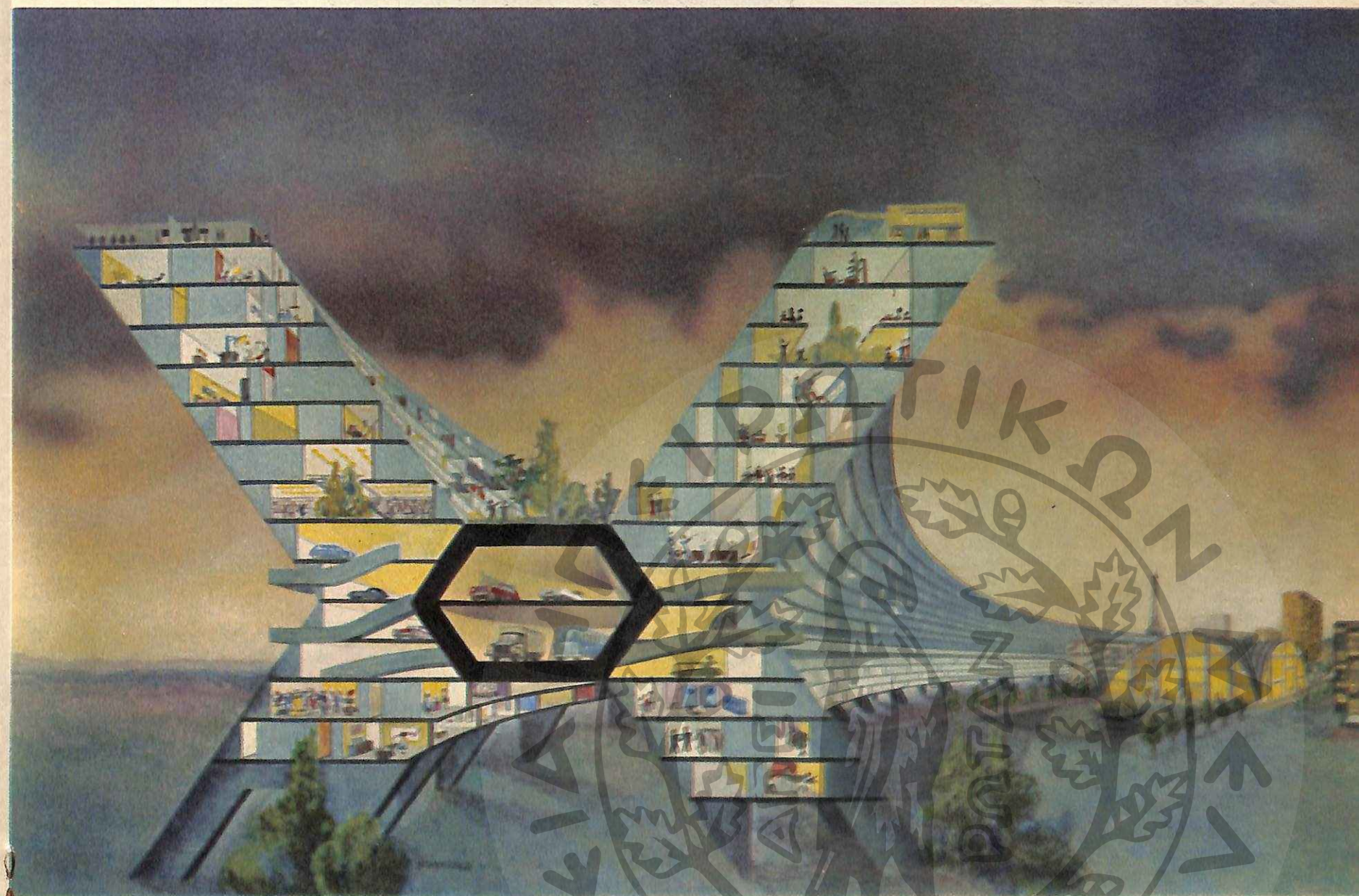
κόνα των αυτοκινητοδρόμων του μέλλοντος. Μπροστά στους δρόμους αυτούς, οι σημερινοί αυτοκινητόδρομοι θα φαίνονται στην επόμενη γενεά κάτι σαν τους επαρχιακούς δρόμους των αρχών του αιώ-
νος μας. Τα αυτοκίνητα θα οδηγούνται αυτόματα με κύματα, που θα συλλαμβάνει ειδικός δέκτης εγκατεστημένος σε κάθε αυτοκίνητο. Όλα θα κυκλοφορούν με κολλητά τους προηγουμένους τους, πάντα με την ίδια ταχύτητα σε αποστάσεις εκατοντάδων χιλιομέτρων. Έτσι σε είκοσι έως τριάντα χρόνια, ο άνθρωπος θα έχει ανακαλύψει ξανά τον σιδηρόδρομο. Και σε πολύ λιγότερα χρόνια, ένα νέο κύμα αυ-

τοκινήτων θα ξεχύνεται στην Ευρώπη καθημερινά με τα ηλεκτρικά τραίνα, που θα καταγράφουν περνώντας την σήραγγα που θα ανοιχθεί κάτω από τον βυθό της Μάγνης.

ΣΥΝΘΕΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Στις ανάγκες αυτές της κινήσεως, της όλοένα πυκνότερης από αυτοκίνητα και ανθρώπους, θα πρέπει να ανταποκριθούν οι πόλεις και περισσότερο τα κέντρα τους. Γιατί, παρ' όλα όσα λέγονται περί αποσυμφορήσεως, τα κέντρα θα υπάρχουν πάντα.

Ο ούρανοξυστής, όπως γεννήθηκε στην Αμερική και μεταφέρεται με τον καιρό στον υπόλοιπο κόσμο, σαν ανεξάρτητη οικοδομική μονάδα δεν θα λύσει το σύνθετο πρόβλημα στέγης και κυκλοφορίας. Για τον λόγο αυτό οι αρχιτέκτονες και πολεοδόμοι σκέπτονται συγκροτήματα ούρανοξυστών, που θα συνδέονται με υπόγειες σήραγγες και γέφυρες, ένα παράξενο ανακάτεμα σε πολλά επίπεδα δρόμων και κτιρίων, γραφείων και γκαράζ, καταστημάτων και αιθουσών για συγκεντρώσεις. Τεράστιες μηχανηκίες για το ανοικτό-μητο μυρμήγκι, τον άνθρωπο. ■■■

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΙΕΣΗ της πραγματικότητας και για να ανταποκριθούν σε απαιτήσεις που, σε λίγα χρόνια, όσο κι αν φαίνονται τερατώδεις, θα είναι πραγματικές, οι τεχνικοί, σκυμμένοι στα εργαστήριά τους, αφήνουν την φαντασία τους στα πιο αλλόκοτα πετάγματα. Ένα τέτοιο παράξενο «δημιούργημα» είναι και αυτό το σχέδιο, που προβλέπει πολλαπλές λύσεις για το Παρίσι του 2000. Το τεράστιο X, που, καμωμένο από χάλυβα, μπετόν και γυαλί, εκτείνεται κατά μήκος πολλών χιλιομέτρων, σαν ένα ξέφωτο, είναι ένα συγκρότημα αυτοκινητοδρόμου και κατοικιών. Στο κέντρο, περιβάλλεται, διέρχεται ένας διάδρομος αυτοκινητόδρομος — ο άνω όροφος προορίζεται για τα ιδιωτικά αυτοκίνητα, ο κάτω για τα φορτηγά και τα λεωφορεία. Από πάνω: υπαίθριος δρόμος για τους πεζούς, με πρασιές και κήπους. Δεξιά και αριστερά του διαδρόμου αυτοκινητοδρόμου υπάρχουν χώροι για το παρκάρισμα των οχημάτων, ενώ τα τέσσερα σκέλη του παραμυθένιου αυτού συγκροτήματος σε σχήμα X είναι κυψέλες από κατοικίες.

ΟΙ ΠΕΤΡΕΣ

Αν επιχειρούσε κανείς να δώσει ένα χαρακτηρισμό στους Στόουνς, που να ταιριάζει απόλυτα στην αρχή της καριέρας τους, θα έπρεπε να τους πη «τυχερούς»: «Πέτρες που κυλάνε προς την επιτυχία». Γιατί, τί άλλο μπορεί να είναι ένα συγκρότημα που, την στιγμή που μεσουρανούν οι Μπίτλς, γυρίζει σε δίσκο ένα ήδη γνωστό τραγούδι τους και ανεβαίνει άμέσως στην κορυφή; Είναι λίγο άστοχο, αλλά έγινε, ακριβώς στο πρώτο

μουσικό βήμα των Στόουνς. Ήταν η εποχή που το Λίβερπουλ έστελνε τα πρώτα κύματα ύστερας στον κόσμο, να πολεμήσουν με την ήδη πολύ δημοφιλή αμερικανική μουσική. Οι Μπίτλς, στην αρχή, τότε, της καριέρας τους, γύρισαν σε δίσκο το «Αϊ γουάνα μπη γιούρ μάν». Ο ίδιος δίσκος κυκλοφόρησε, από μια αντίπαλη εταιρία, ένα μήνα μετά. «Ανοησία μεγάλη», έλεαν τότε οι μανάτζερς των Μπίτλς. Και κατεδίκασαν

το άγνωστο συγκροτημάκι, των κάποιων Ρόλλινγκ Στόουνς, σε αποτυχία.

Ο δίσκος, όμως, ανέβηκε άστραπιαία, πέρασε τον δίσκο των Μπίτλς, και οι Ρόλλινγκ Στόουνς βρήκαν σ' αυτό την καλύτερη ρεκλάμα που θα μπορούσαν να φαντασθούν.

Η δουλειά τους, από εκεί και πέρα, ήταν εύκολη. Ο δρόμος του «μπίτ» είχε ανοίξει διάπλατος για τα αγγλικά συγκροτήματα, κι ο Άντριου Λούγκ Όλ-

ντχαμ, ο «έκτος Στόουνς», όπως τον λένε, ο δαιμόλιος μανάτζέρ τους, μαγείρευε, κάθε τόσο, και μια καινούργια επιτυχία.

Έτσι, οι πέντε ακούρευτοι μουσικοί απέκτησαν τις πρώτες «Μπέντλεϊ» και τα πρώτα έξοχά τους σπία. Οι περισσότεροι μουσικοί στην Μ. Βρετανία λένε ότι ένα συγκρότημα πέτυχε, όταν κάποιος από τα μέλη του είχε ανοίξει διάπλατος «Μπέντλεϊ». Έτσι, οι Ρόλλινγκ Στόουνς ήταν επιτυχημένοι.

ΠΟΥ ΚΥΛΑΝΕ

Πέντε ακούρευτοι εκατομμυριοῦχοι φθάνουν μεθαύριο στην Αθήνα. Με κοστούμια «Κάρναμπυ» κ' ένα συμβόλαιο 600.000 δραχμών, θα πουλήσουν πανάκριβα 30 λεπτά εμφάνισης, πρὸς 20.000 δρχ. τὸ λεπτό! Οἱ Ρόλλινγκ Στόουνς, τὸ πρώτο συγκρότημα τοῦ κόσμου, με δεκάδες χρυσὸς δίσκους, καὶ πωλήσεις πὺ περνοῦν τὰ 20 ἑκατομμύρια, ἀπεφάσισαν, ἐφέτος, νὰ δεχτοῦν τὶς ἐξ Ἀθηνῶν προτάσεις καὶ νὰ τελειώσουν τὴν εὐρωπαϊκὴ τους περιοδεία ἐδῶ. Συναγερμὸς γιὰ τὸν νεαρόκοσμο, καὶ γιὰ τοὺς κάπως μεγαλύτερους, πὺ τοὺς γνώρισαν, θέλοντας καὶ μὴ, ἀπὸ τὸ «Σατισφάκσιον», τὸ κομμάτι τους πὺ παιζόταν ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο σὲ ὅλα τὰ μῆκη καὶ πλάτη τῆς Γῆς.

πρὶν ἀκόμη ἀγγίξουν τὴν ἐξωφρενικὴ ἐμπορικότητα τοῦ «Σατισφάκσιον», τοῦ κομματιοῦ τους πὺ τραγουδήθηκε ὅσο κανένα ἄλλο χορευτικὸ προϊόν τοῦ εἶδους.

Ἀλλὰ ἡ ἱστορία καὶ οἱ βιογραφικὲς σημειώσεις, σὲ συγκροτήματα σὰν τοὺς Στόουνς, δὲν ἔχουν σημασία. Περισσότερο ἐνδιαφέροντα εἶναι ἐκεῖνα πὺ λέγονται γύρω ἀπ' αὐτοὺς, καί, στὴν προκειμένη περίπτωση, λέγονται πολλὰ. Πρὶν ἀπ' ὅλα, ὅλοι ἔχουν

Ο κιθαρίστας

Κηθ Ρίτσαρντ, και ξερος των συνθετών όλων των επιτυχιών των Στόουνς — ο άλλος συνθέτης τους είναι ο Μικ Τζάγκερ. Είναι 23 χρόνων, πριν γίνει κιθαρίστας ισχυρίζεται ότι ήταν... οδηγός τράφι στην Κωνσταντινούπολη, και είναι από τους λίγους ανθρώπους που έχουν κόκκινα μάτια — λέει. Περιουσία: 25.000.000 δολλ.

Ο ντράμμερ

Τσάρλυ Γουάιτς, χωρίς καμιά μουσική εκπαίδευση, εκτός από την δουλειά του με τους Στόουνς. Είναι ο πιο φτωχός του συγκροτήματος (περιουσία και καταθέσεις 7 εκατομμυρίων δολλαρίων), γιατί του άρεσει να ξοδεύει, όσα περισσότερα μπορεί. Σχεδιάζει να αγοράσει, με τα χρήματα που θα πάρει στην Ελλάδα, ένα σπίτι με μεγάλο κτήμα, σε κάποιο νησί...

Ο άρχηγος

των Στόουνς, ο τραγουδιστής Μικ Τζάγκερ. Το πραγματικό του όνομα είναι Μάικλ Ρίτσαρντ, και οι κριτικοί τον έχουν ονομάσει «Νουρέγιεφ του Ρόκ» ή «Ντ Μπλουζ», για την ικανότητά του να ερμηνεύει με κινήσεις, ό,τι τραγουδάει. Είναι 23 χρόνων και η περιουσία του φθάνει κάπου 20 εκατομμύρια δολάρια...

Ο «ωραίος»

της παρέας, Μπράιαν Τζόουνς. Θεωρείται εμοσιολικός «γκέφαλος» του συγκροτήματος, και παίζει κιθάρα, φουσαρνόκι, πιάνο, σίταρ, κόντο, κλαρινέτο και σαξόφωνο. Η κινητή και άκίνητη περιουσία του ανέρχεται σε 16 εκατομμύρια δολάρια.

Ο άσκημος

του συγκροτήματος, ο Μπιλ Γουάιμαν, που έχει τον τίτλο του «Αβραάμ Λίνκολν». Μπασιόστας —και πανίστας, όταν χρειάζεται— 26 χρόνων, παντρεμένος, με ένα παιδί, με κινητή περιουσία (όχι έκατομμυρίων δολλαρίων) και άκίνητη 300.000 δολάρια περίπου.

Μεταφέρουν την "Ανοιξι σπίτι σας τά κρετόν ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

να το κάνουν με την αγάπη που υπάρχει ανάμεσα σε Μπήτλς και Ρόλλινγκ Στόουνς. Ποτέ δεν είπαν μια πικρή κουβέντα, παρ'όλο που ήταν αντίπαλοι στη δημοτικότητα και στις πωλήσεις δίσκων. Σίτις συνεντεύξεις τους, οι μὲν Μπήτλς δήλωναν ότι «τους αρέσουν οι Ρόλλινγκ Στόουνς», οι δὲ Στόουνς ότι «τους αρέσουν οι Μπήτλς».

Τελευταία, το αγγλικό συγκρότημα είδε το όνομά του στις πρώτες σελίδες δεκάδων αγγλικών και άλλων εφημερίδων. Η γνωστή υπόθεση των «ναρκωτικών», που έκανε πολλούς να καταδικάσουν τους Στόουνς —και όλα τα άλλα συγκροτήματα— σαν τοξικομανείς, δεν είναι τίποτε περισσότερο από την παλιά ιστορία του «Ελ Ές Ντί», που άνησχυε σοβαρά την Αμερική και την Αγγλία για την ψυχική υγεία της νεολαίας τους.

Εφημερίδα λαϊκής καταναλώσεως είχε κατηγορήσει τον Μικ Τζάγκερ, τον τραγουδιστή των Στόουνς, σαν φανατικό οπαδό του «Ελ Ές Ντί». Μετά από αυτό, η αστυνομία έκανε έφοδο στην βίλλα του Τζάγκερ, και ο Τζάγκερ έκανε μήνυση στην εφημερίδα. Η αστυνομία έστειλε για τοξικολογική εξέ-

ταση όλα τά... περιοδικά που βρήκε στο σπίτι του αρχηγού των Στόουνς (γιατί το «Ελ Ές Ντί» κυκλοφορεί, συνήθως, έμποτισμένο σε χαρτί) και τον παρέπεμψε σε δίκη, για τις 10 Μαΐου, με την κατηγορία της «χρήσεως επικινδύνων φαρμάκων».

Όπως και να έχει το πράγμα, το ρεσιτάλ των Ρόλλινγκ Στόουνς στην Αθήνα είναι ένα από τα γεγονότα που συγκινούν την νεολαία.

Ένα ρεσιτάλ σαν αυτό των Στόουνς δημιουργεί πολλά προβλήματα. Έκείνο που πρώτο αντιμετωπίστηκε στην Ελλάδα ήταν το πρόβλημα του χώρου. Η άμοιβη του γκρουπ είναι 600.000 δραχμές και, μαζί με τα έννεα αεροπορικά εισιτήρια (τέσσερις μανάτζερς, τεχνικοί και νομικοί συμβούλοι τους συνοδεύουν) και την μεταφορά των οργάνων τους, θα φθάσει τις 750.000 δρχ. Έτσι, μόνον ένα γήπεδο με 24.000 θέσεις, όπως του Παναθηναϊκού, μπορούσε να εγγυηθεί κάλυψη των εξόδων και κέρδη, για τις παιδικές κατασκηνώσεις του Δήμου.

Το δεύτερο μεγάλο πρόβλημα, στο αθηναϊκό ρεσι-

τάλ, ήταν πώς θα άκούγονταν οι Στόουνς στον τεράστιο χώρο, πλημμυρισμένο από νεανικό ένθουσιασμό. Ο ίδιος ο Ντάβολι, από τα γνωστά εργοστάσια Ντάβολι-Κρούνταλ της Ιταλίας, έρχεται αύριο, με μιά... άρμάδα ενισχυτών δυνάμεως 3.000 βάτ, σε συνδυασμό με 800 μεγάφωνα, για να εγγυηθεί μια ισχυρή εγκατάσταση, που θα απαλλάξει τους Στόουνς από πολλούς πονοκεφάλους.

«Κι όμως η εγκατάσταση αυτή δεν είναι άρκετή», έλεγε πριν από μιά εβδομάδα ο κ. Μπερέττα, διευθυντής των εργοστασίων Ντάβολι, που ήλθε να μελετήσει τον χώρο. «Γιατί ο κάθε άνθρωπος, αν φωνάξει δυνατά, έχει ισχύ μισού βάτ. Για 25.000 ανθρώπους, που ούρλιαζουν και, συνεπώς, μοιάζουν με ενίσχυση 12.500 βάτ, χρειάζονται τουλάχιστον 15 χιλιάδες βάτ και 5.000 μεγάφωνα!».

Αυτό, βεβαίως, είναι τεχνική υπερβολή, αλλά ο κ. Μπερέττα κάτι ξέρει. Έχει φτιάξει τις εγκαταστάσεις για τα ρεσιτάλ των Μπήτλς και των Στόουνς στην Ιταλία και έχει πείρα. «Ανθρώπο αν αυτή η πείρα είναι πικρή.

Οι πέντε Στόουνς: ο Τσάρλυ Γουάιτς, ο Κηθ Ρίτσαρντ, ο Μπιλ Γουάιμαν, ο Μπράιαν Τζόουνς και ο Μικ Τζάγκερ —τραγουδιστής και αρχηγός τους—, φθάνουν στην Αθήνα μεθαύριο, Κυριακή, στις 11 το βράδυ. Έρχονται από την Ολλανδία και τελειώνουν εδώ την επιτυχημένη ευρωπαϊκή περιοδεία τους. Το ίδιο βράδυ, στην αίθουσα επισημών του αεροδρομίου ή σε μιά από τις αίθουσες του ξενοδοχείου «Χίλτον» (που θα τους φιλοξενήσει δυο βραδιές), θα δώσουν τα απαραίτητα στοιχεία στους δημοσιογράφους, για τις εφημερίδες της Δευτέρας, και έπειτα θα επιχειρήσουν ένα σύντομο «Αθηνά μπάτ νάιτ». Την ίδια στιγμή, στο γήπεδο του Παναθηναϊκού, τα συνεργεία κατασκευών, φωτιστικών, ήχων, θα εργάζονται πυρετωδώς. Ο Ντάβολι θα έχει ήδη έτοιμες τις εγκαταστάσεις. Δεν θα τολμήσει, σίγουρα, να τις δοκιμάσει, γιατί η περιοχή είναι πυκνοκατοικημένη.

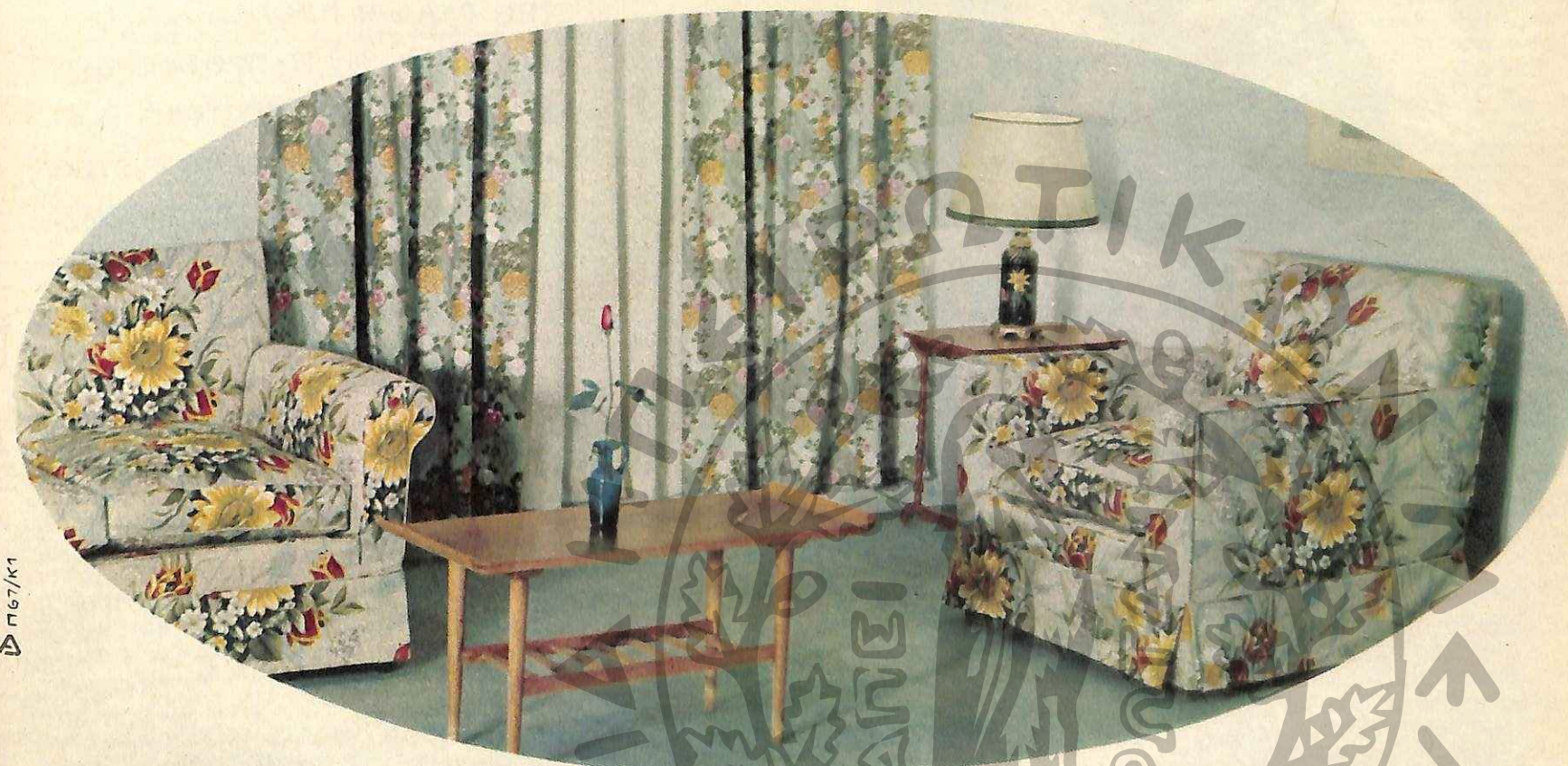
Οι πέντε νεαροί έκατομμυριούχοι, που αποτελούν τους Ρόλλινγκ Στόουνς, πληρώνονται για την περιοδεία τους, που τελει-

ώνει στην Αθήνα, 5 εκατομμύρια δολάρια. Την περιοδεία οργανώνει και εκμεταλλεύεται η αμερικανική εταιρία «Ρόλλινγκ Στόουνς USA», που, φυσικά, κερδίζει άλλα τόσα εκατομμύρια από την τηλεοπτική εκμετάλλευση της τουρνέ.

Στην Ελλάδα, βεβαίως, αποκλείεται να... κερδίσει η εταιρία από την τηλεοπτική εκμετάλλευση. Το κανάλι 10, που ενδιαφέρθηκε, πήρε την απάντηση ότι χρειάζονται 10 χιλιάδες δολάρια για την κινηματογράφηση της συναυλίας.

Τελικά, η εταιρία των Στόουνς δέχθηκε, μιά και πρόκειται για πειραματική τηλεόραση, χωρίς πόρους και διαφημίσεις, να δώσει την άδεια!..

Με αυτές τις λεπτομέρειες είναι τυλιγμένοι οι Στόουνς, στην άφιξή τους στην Αθήνα. Αν πετύχουν να συγκινήσουν τον κόσμο, ή Αθήνα θα αποκτήσει φήμη Λίβερπουλ, στην συνείδηση των ξένων μακρομάλλων μουσικών. Αν όχι, τότε μόνο μιά δόμηση συζήτηση όλων των κομμάτων, στον Παναθηναϊκό, θα μπορούσε να συγκεντρώσει περισσότερο κόσμο...

Βάλτε σπίτι σας ένα κομμάτι άνοιξι, κάτι από τη χάρι της, την δροσιά της. Τα άνοιχτά, εύχρηστα χρώματά της. Κι ακόμη, έναν αέρα μοντέρνο. Μιά πνοή σύγχρονη. Κάτι από το γούστο σας και όλα αυτά. Κρετόν ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ. Σατέν, γκρό και έτουάλ,

έμπριμέ και μονόχρωμα, ιδεώδη για καλύμματα, ταπεσαρίες, κουρτίνες. Σε άφανταστη ποικιλία χρωμάτων και σχεδίων, για να διαλέξετε αυτά που αρέσουν σε σας περισσότερο, για να διαλέξετε την άνοιξι που ταιριάζει σπίτι σας καλύτερα.

Επισκεφθείτε τη Μόνιμη Έκθεση ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ, ΟΜΗΡΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΙ. Θα σας δώσουν οποιαδήποτε πληροφορία ζητήσετε, θα αποκομίσετε χίλιες ιδέες, θα δείτε τις εφαρμογές των κρετόν και όλα τα άλλα είδη της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

ΑΠΑΙΤΗΣΤΕ ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑ ΤΟ ΣΗΜΑ ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ ΕΓΓΥΑΤΑΙ ΑΝΩΤΑΤΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ - ΚΑΤ' ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Και από σήμερα ακόμη

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΥΤΟ, ΚΛΑΣΙΚΟ ΣΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ, ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΣΤΗΝ ΠΛΟΚΗ ΚΑΙ, ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ΤΕΛΕΙΩΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟ. ΕΚΤΥΛΙΣΣΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΓΙΕ - ΓΙΕ, ΣΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΛΙΑ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΑΛΛΗ ΝΕΟΛΑΙΑ. ΟΙ **ΕΙΚΟΝΕΣ** ΤΟ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΣΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΟ ΠΡΙΝ ΑΚΟΜΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗ ΣΕ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ Ή ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΟΠΟΥ ΕΓΡΑΦΗ - ΣΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ..

Ο Ήρακλής Πουαρό δέχεται στο διαμέρισμά του την επίσκεψη μιάς νέας κοπέλλας - μιάς σύγχρονης «Οφηλίας χωρίς γοητεία», με μακριά μαλλιά και ψηλές μπότες, που έρχεται να τον δη γιατι «νομίζει πως έχει διαπράξει κάποιο έγκλημα». Δεν του αποκαλύπτει όμως τίποτε περισσότερο, γιατί έχει την γνώμη πως δεν μπορεί να την βοηθήσει, επειδή «είναι υπερβολικά γέρος». Με την δήλωση αυτή φεύγει όπως ήρθε, αφήνοντας τον Πουαρό θυμωμένο και απογοητευμένο. Λίγο αργότερα τον παίρνει στο τηλέφωνο η καλή του φίλη, συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων, Αριάδνη Όλιβερ, η οποία τον καλεί το απόγευμα για ένα φλυτζάνι σοκολάτα. Ο Πουαρό πηγαίνει στο διαμέρισμά της, αφού προηγουμένως ζητήσει από τον φίλο του κ. Γκόμπι και από ένα γνωστό του της Σκώτλαντ Γυάρντ, να τον πληροφορήσουν για ένα «πιθανό έγκλημα που έγινε από κάποιον κάπου». Στο διαμέρισμά της αργότερα η Αριάδνη Όλιβερ ακούει από τον Πουαρό τον λόγο για τον οποίο είναι αναστατωμένος και του ζητάει να της περιγράψει την κοπέλλα που τον έπεσκέφθη το πρωί. Ο Πουαρό της διηγείται την συνάντησή και κατάληκτος ακούει να του λέει ότι την κοπέλλα εκείνη του την είχε στείλει η ίδια. Την είχε γνωρίσει στο σπίτι των Τρέφιονσις, και μάλλον θυμάται ότι την έλεγαν Νόρμα Ρέσταρικ. «Είμαι, του λέει, ένα "τρίτο κορίτσι", από αυτά, πού, μέσω των άγγελιών των εφημερίδων, συμφωνούν να συγκατοικήσουν με άλλα δύο, πληρώνοντας έτσι λιγώτερο ενοίκιο». Ο Πουαρό την ρωτάει αν στους Τρέφιονσις είχε μιλήσει για ένα άπροσδόκητο θάνατο, αλλά η Όλιβερ δεν θυμάται και προσφέρεται να πάρη στο τηλέφωνο τους Λόρριμερ, που ήταν μαζί της, για να μάθη. «Πρέπει όμως να θρώ κάποια δικαιολογία, ε;», λέει πηγαίνοντας προς το τηλέφωνο, από όπου γυρίζει και κοιτάζει τον Ήρακλή Πουαρό με κάποια αμφιβολία... Χάρης στην επινοητικότητα της Αριάδνης Όλιβερ, ο Ήρακλής Πουαρό έρχεται σε επαφή με την οικογένεια Ρέσταρικ και επισκέπτεται, στο Λονγκ Μπέιζινγκ, την έπαυλή της, όπου συναντά την Κα Μαίρη Ρέσταρικ και τον Νταϊβιντ, που είναι ένας αντιπροσωπευτικός τύπος της σημερινής νεολαίας...

3

— Ακούς εκεί, να τολμήση νάρθη εδώ μ' αυτό τον τρόπο! Ο Άντριου θα γινόταν έξω φρενών! Τον ανησυχεί φοβερά... Οι κόρες προκαλούν μεγάλες ανησυχίες καμιά φορά... Ο Άντριου δεν ήξερε την Νόρμα πολύ καλά. Έλεγε στο έξωτερο από τότε που εκείνη ήταν παιδί. Την είχε αφήσει να την μεγαλώσει η μητέρα της, και τώρα την δούλει έντελως αινιγματική... Κ' έχω το ίδιο! Δεν μπορώ να μη νοιώθω πως είναι ένας πολύ παράξενος τύπος κοριτσιού. Κανείς δεν έχει εξουσία επάνω τους σήμερα. Φαίνονται να συμπεριφέρονται τον χειρότερο τύπο των νεαρών. Είναι έντελως ξετρελαμένη μ' αυτόν τον Νταϊβιντ Μπαϊκερ. Κανείς δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Ο Άντριου του απαγορεύει να έρχεται στο σπίτι, και, κοιτάζετε, εκείνος εμφανίζεται εδώ, και μπαίνει μέσα με πλήρη αδιαφορία! Νομίζω πως θα έκανα καλύτερα να μην πω τίποτα στον Άντριου... Δεν θέλω ν' ανησυχήσω χωρίς λόγο. Πιστεύω πως τριγυρίζει μ' αυτό το πλάσμα στο Λονδίνο, και όχι μόνο μαζί του. Τ' άρχουν και χειρότεροι ακόμα απ' αυτό — εκείνο το είδος των ανθρώπων που δεν πλένονται, που αφήνουν τα πρόσωπά τους άξιιστα και φορούν βρώμικα ρούχα!

Ο Πουαρό είπε χαρούμενα: — Άλλωστε, κυρία μου, δεν πρέπει να στενοχωριέστε τόσο πολύ. Οι απειροεπίδες της νιότης περνούν...

— Το έλπίζω, είμαι βέβαιη... Μα η Νόρμα είναι ένα πολύ δυσκολο κορίτσι. Καμιά φορά, νομίζω πως δεν είναι καλά στα μυαλά της. Είναι τόσο ιδιόρρυθμη! Μοιάζει καμιά φορά σαν να μη βρίσκεται καθόλου εδώ. Κι αυτές οι παράξενες αντιλήψεις, που την πάνουν...

— Αντιπάθειες; — Με μισεί. Με μισεί πραγματικά! Δεν βλέπω τον λόγο... Τποθέτω πως ήταν πολύ άρρωστη στην μητέρα της, αλλά, στο κάτω - κάτω, ήταν λογικό να ξαναπαντρευτεί ο πατέρας της. Δεν είν' έτσι;

— Νομίζετε πως σάς μισεί πραγματικά; — Ω, το ξέρω πως με μισεί! Έχω πολλές αποδείξεις γι' αυτό... Δεν μπορώ να πω πόση ανακούφιση ένοιωσα όταν πήγε στο Λονδίνο. Δεν ήθελα να δημιουργήσω φασαρία...

Σταμάτησε ξαφνικά. Ήταν σαν να σκεπτόταν για πρώτη φορά πως μιλούσε σε έναν ξένο. Ο Πουαρό είχε την ικανότητα ν' αποσπά εμμονηθείς. Οι άνθρωποι που μιλούσαν μαζί του δεν καταλάβαιναν καλά - καλά σε ποιόν μιλούσαν. Η Μαίρη Ρέσταρικ άφησε τώρα ένα γελάκι:

— Θεέ μου, είπε. Δεν ξέρω γιατί σάς τα λέω όλα αυτά! Φαντάζομαι πως κάθε οικογένεια έχει τα προβλήματά της... Εμείς οι καμμένες οι μητριές περνάμε δύσκολες στιγμές... Α, φτάσαμε!

Ανέστησε μια πόρτα. — Εμπρός, εμπρός! Ήταν ένα δυνατό μουγκρητό. — Έχετε έναν έπαισκέτη, θείε, είπε η Μαίρη Ρέσταρικ, καθώς έμπαινε μέσα στο δωμάτιο, με τον Πουαρό πίσω της.

Ενας εξυθιμένος ήλικιωμένος κύριος, με φαρδείς πλάτες, τετράγωνο πρόσωπο και κόκκινα μάγουλα, δημάτιζε πάνω - κάτω μέσα στο δωμάτιο. Προχώρισε προς το μέρος τους. Στο τραπέζι πίσω του, μια κοπέλλα ξεχώριζε γραμμάτια και χαρτιά. Το κεφάλι της ήταν σκυμμένο επάνω τους — ένα γυαλιστερό, μελαχρινό κεφάλι.

— Είναι ο κύριος Ήρακλής Πουαρό, θείε Ρόντρεϊ, είπε η Μαίρη Ρέσταρικ. Ο Πουαρό προσχώρησε με χάρη: — Α, σέο Ρόντρεϊ, είπε, είναι πολλά χρόνια — πάρα πολλά χρόνια από τότε που είχα την ευ

χαρίστηση να σάς γνωρίσω. Πρέπει να γυρίσω με πίσω στον τελευταίο πόλεμο... Ήταν, νομίζω, στην Νορμανδία... Θυμάμαι καλά πως δούσανταν εκεί και ο συνταγματάρχης Ρέις, ο στρατηγός Άμπερχρόμπι και ο στρατάρχης της αεροπορίας σέο Έντμουντ Κόλλινγκμπου. Τι αποφάσεις πού έπρεπε να πάρουμε! Και τί δυσκολίες είχαμε με την Ασφάλεια... Αχ, στην σημερινή εποχή δεν χρειάζεται πιά μυστικότητα! Θυμάμαι το ξεσπάσμα εκείνου του μυστικού πράκτορος που κατόρθωσε τόσον καιρό — θυμάστε τον λοχαγό Χέντερσον;

— Α, ναι, τον λοχαγό Χέντερσον, εκείνο το καταραμένο γουρούνι!...

— Ίσως να μη με θυμάστε έμένα. — Ναι, ναι, και βέβαια σάς θυμάμαι! Ήσαστε ο Γάλλος αντιπρόσωπος, δεν είν' έτσι; Τ' πήχαν κανένα - δυό απ' αυτούς, ένας που δεν μπορούσα να συνεννοηθώ μαζί του — δεν θυμάμαι τ' όνομά του... Μα καθήστε, καθήστε! Τίποτα δεν μ' ενδιαφέρει περισσότερο από μια κουβεντούλα για τα παλιά.

— Φοβόμουν τόσο πολύ μήπως δεν με θυμάσαστε, έμένα η τον συνάδελφό μου τον κύριο Ζιρό...

— Μά, φυσικά, σάς θυμάμαι, και τους δυο! Α, εκείνες ήταν μέρες, αληθινές μέρες...

Η κοπέλλα στο τραπέζι σκώθηκε. Έσπρωξε μια καρέκλα ευγενικά προς το μέρος του Πουαρό.

— Ευχαριστώ, Σόνια, ευχαριστώ, είπε ο σέο Ρόντρεϊ. Επατήστε μου να σάς συστήσω την χαριτωμένη νεαρή μου γραμματέα. Είναι μεγάλη βοήθεια για μένα, ξέρετε, μου ταξινομεί όλα την εργασία μου. Κ' έχω δεν ξέρω τί θάκανα χωρίς αυτήν...

Ο Πουαρό υποκλίθηκε ευγενικά. — Χαίρω πολύ, δεσποινίς, ψιθύρισε γαλλικά. Η νέα απάντησε κάτι ψιθυριστά. Ήταν ένα μικροκαμωμένο πλάσμα, με κοντά μαύρα μαλλιά. Φαινόταν ντροπαλή. Τα σκούρα μπλε μάτια της ήταν συνήθως κατεβασμένα, αλλά χαμογέλασε γλυκά και ντροπαλά στον έργοδόστη της. Έκείνος της χάρθηκε τον όμο:

— Κ' έχω δεν ξέρω τί θάκανα χωρίς αυτήν, είπε. Αληθινά δεν ξέρω...

— Ω, όχι, διαμαρτυρήθηκε η νέα. Δεν είμαι και τόσο καλή. Δεν μπορώ να γράψω στην μηχανή πολύ γρήγορα.

— Γράφεις αρκετά γρήγορα, αγαπητή μου! Είμαι επίσης το μηχανικό μου. Τα μάτια μου κοιτ' αυτά μου, και πολλά άλλα πράγματα... Εκείνη του χαμογέλασε ξανά.

— Θυμάται κανείς, ψιθύρισε ο Πουαρό, μερικώς από τις θαυμάσιες ιστορίες που συνήθιζαν να κυκλοφορούν. Δεν ξέρω αν ήταν υπερβολικές ή όχι. Νά, λόγου χάρι, την ημέρα που κάποιος έκλεψε το αυτοκίνητό σας...

Και εξακολούθησε να λέει την ιστορία. Ο σέο Ρόντρεϊ ήταν ενθουσιασμένος.

— Χά, χά, και βέβαια! Ναι, τα είχαν υποβάλει λιγάκι, φαντάζομαι... Αλλά γενικά, κάπως έτσι είχε γίνει! Ναι, ναι, σέο Ρόντρεϊ, να το θυμάστε α ό τ' ε, έπειτα από τόσον καιρό! Αλλά θα μπορούσα να σάς διηγηθώ κάτι καλύτερο τώρα...

Και άρχισε να λέει μια άλλη ιστορία. Ο Πουαρό άκουσε, επευφημούσε. Τελικά κοιτάξε το ρολόι του και σκώθηκε επάνω.

— Αλλά δεν πρέπει να σάς κρατώ περισσότερο, είπε. Καταλαβαίνω πως κάνετε σημαντική εργασία. Έπειδή όμως βασίζομαι σ' αυτή την γειτονιά, δεν μπορώ να μην έρθω να σάς υποβάλω τα σέβη μου. Τα χρόνια περνούν, αλλά εσείς, βλέπω, δεν έχετε χάσει τίποτα από την ζωτικότητα σας, από την απόλαυση της ζωής...

— Χι, ίσως να είναι κ' έτσι. Πάντως, δεν πρέπει να μου κάνετε πολλές φιλοφρονήσεις... Έλπίζω να μείνετε να πάρουμε το ταί μαζί... Είμαι σίγουρος πως η Μαίρη θα σας προσφέρει λίγο ταί. (Κοίταξε γύρω του). Ω, έφυγε! Συμπαθητική κοπέλλα...

— Ναι, πραγματικά, και πολύ όμορφη. Φαντάζομαι πως θα είναι μεγάλη παρηγοριά για σάς, χρόνια τώρα.

— Ω, μά παντρεύτηκαν τελευταία μόνο! Είναι η δεύτερη γυναίκα του άνιφού μου... Θα είμαι ειλικρινής μαζί σας. Δεν είχα ποτέ μεγάλο ενδιαφέρον γι' αυτόν τον άνιφό μου, τον Άντριου — δεν είναι σταθερός τύπος. Ανησυχός πάντα. Ο μεγαλύτερος αδελφός του, ο Σάμιον, ήταν ο αγαπημένος μου. Όχι ότι τον ήξερα κ' εκείνον καλά...

— Όσο για τον Άντριου, φέρθηκε πολύ άσχημα στην πρώτη του γυναίκα. Έφυγε μακριά, ξέρετε. Την παράτησε. Έφυγε μαζί με μια που δεν ήταν καθόλου καλή. Όλος ο κόσμος την ήξερε. Αλλά εκείνος ήταν έρωτευμένος μαζί της. Ολόκληρη αυτή η ιστορία διαλύθηκε σε κανένα - δυό χρόνια! Ανόητος άνθρωπος! Αδίκη η κοπέλλα που παντρεύτηκε φαίνεται πολύ καλή. Δεν έχει τίποτα σε βάρος της από ό,τι ξέρω. Ο Σάμιον όμως ήταν σταθερός τύπος — αν και πολύ βαρετός. Δεν μπορώ να πω ότι ευχαριστήθηκα όταν η αδελφή μου παντρεύτηκε και μπήκε σ' αυτή την οικογένεια. Άνθρωποι που ασχολούνταν με το εμπόριο, ξέρετε. Πλούσιοι, φυσικά, αλλά το χαίμα δεν είναι το πόν — η οικογένειά μας παντρευόταν συνήθως με οικογένειες στρατιωτικών. Δεν έδινε ποτέ πολύ τους Ρέσταρικ.

— Έχουν, νομίζω, μια κόρη. Μια φίλη μου την γνώρισε της περασμένη εβδομάδα.

— Ω, την Νόρμα! Ανόητη κοπέλλα... Τριγυρίζει ντυμένη με φορετά ρούχα και έχει μπλέξει με ένα φορετό νεαρό! Μα έτσι είναι όλοι στην εποχή μας: Νέοι με μακριά μαλλιά, μπήτλς, μπήτλς, έχουν όλων των ειδών τα όνοματά. Δεν μπορώ να συνεννοηθώ μαζί τους. Είναι σαν να μιλούν μια ξένη γλώσσα... Όσοσο κανείς δεν ενδιαφέρεται ν' ακούσει τις κρίσεις ενός ήλικιωμένου ανθρώπου. Ακόμα και η Μαίρη — νόμιζα πάντα πως ήταν ένας καλός, λογικός τύπος, αλλά από ό,τι βλέπω, είναι κι αυτή έντελως ύστερηκη σε μερικά πράγματα — κυρίως για την ύγεια της.

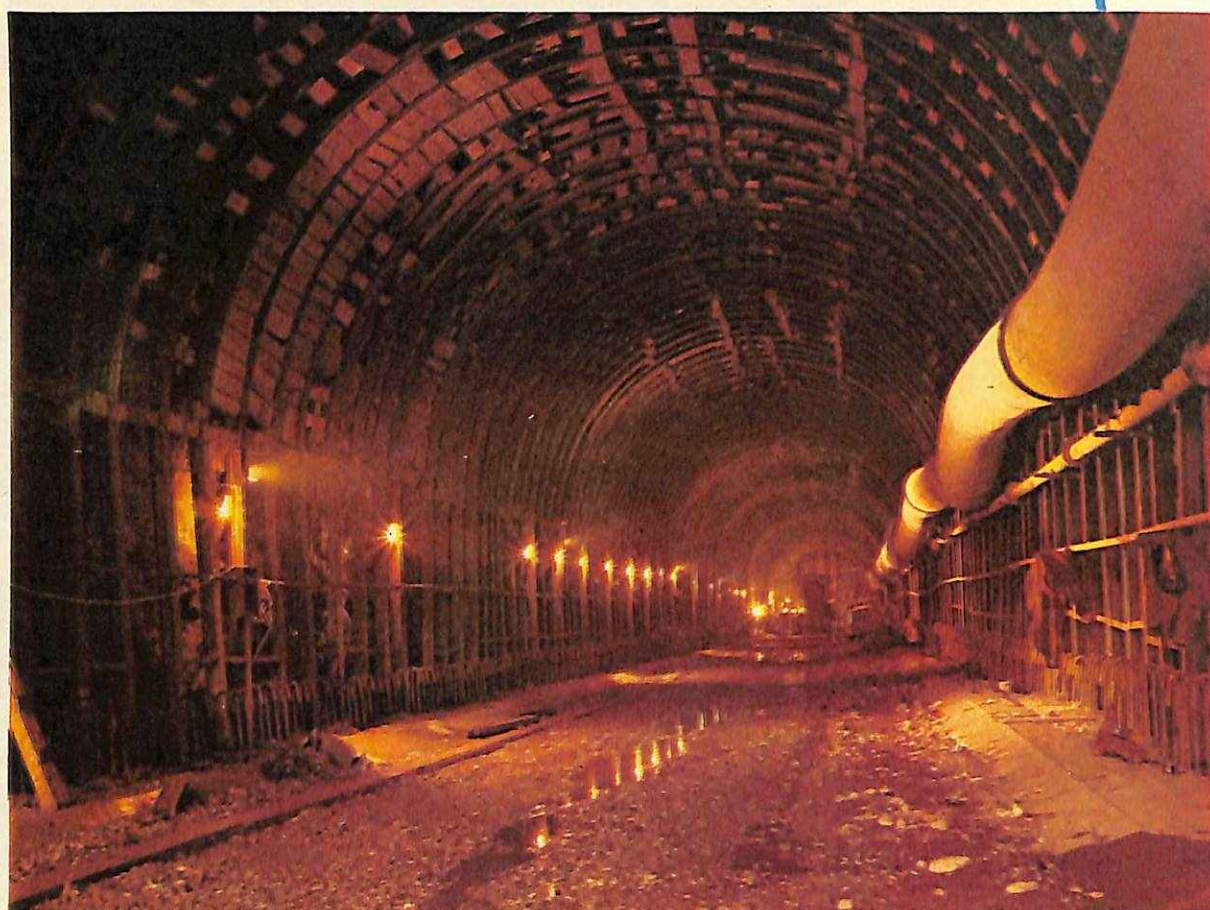
Της άρσει να πηγαίνει σε νοσοκομείο για παρατήρηση, και κάτι τέτοια. Θα θέλατε να πείτε κάτι; Ούισκ; Όχι; Θα μείνετε βέβαια να πείτε λίγο ταί;

— Σας ευχαριστώ, αλλά με περιμένουν κάτι γύρω.

— Αισιό, πρέπει να πω ότι απόλαυσα πολύ αυτή την κουβεντούλα μαζί σας. Είναι όμορφο να θυμάται κανείς μερικά από τα πράγματα που έγιναν τον παλιό καιρό... Σόνια, χαιρετή μου, σε παρακαλώ να συνοδεύσει τον κύριο — συγγνώμη, πως είναι τ' όνομά σας, το ξέχασα πάλι — α ναι, Πουαρό. Συνόδευε τον κάτω, Μαίρη, σε παρακαλώ...

— Όχι, όχι, διάσπασε να πη ο Πουαρό. Δεν θα ήθελα με κανέναν τρόπο να ξαναενοχλήσω την κυρία! Είναι πολύ καλή. Μπορώ να δω τον δούλο μου θαυμάσια. Ήταν μεγάλη ευχαρίστηση που τας συνάντησα...

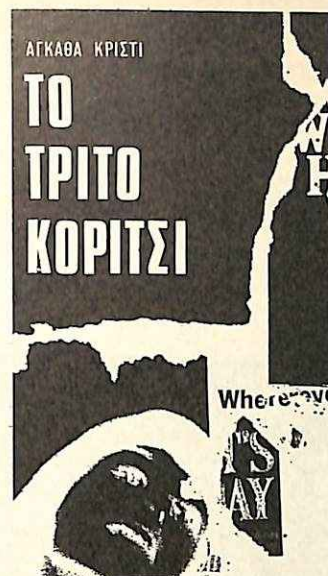
Βγήκε από το δωμάτιο. Δεν έχω την παραμικρή ιδέα ποιός ήταν αυτός...

Τὸ μεγαλύτερο μετὰ τὸ Κράτος πρόγραμμα ἐπενδύσεων σὲ νέα ἔργα γιὰ τὸ 1967 ἐκτελεῖ σήμερα ἡ ΔΕΗ. Τὸ σύνολο τῶν ποσῶν ποὺ θὰ διατεθοῦν φθάνει τὰ τέσσαρα δισεκατομμύρια πενήντα ἑκατομμύρια δραχμὲς καὶ ἀντιστοιχεῖ περίπου στὰ 50% τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ ἐπενδύσεων. Νέα μεγάλα ἔργα παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, μεταφορᾶς καὶ διανομῆς εὐρίσκονται ὑπὸ κατασκευήν. Γιὰ τὸ ὑδροηλεκτρικὸ ἔργο τοῦ Καστρακίου, ποὺ θ' ἀξιοποιῇ γιὰ δεύτερη φορὰ τὰ νερὰ τοῦ Ἀχελώου (μετὰ τὴν χρησιμοποίησί τους στὸν Ὑδροηλεκτρικὸ Σταθμὸ Κρεμαστῶν) θὰ διατεθοῦν ἐφέτος 395 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Γιὰ τὴν ἐγκατάστασι τῆς Γ' Μονάδος Ἀλιβερίου θὰ διατεθοῦν 496 ἑκατομμύρια δραχμῶν, γιὰ τὴν Η' Μονάδα Ἀγίου Γεωργίου Κερατσινίου 277 ἑκατομμύρια δραχμῶν, γιὰ ἔργα μεταφορᾶς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας 440 ἑκατομμύρια δραχμῶν, γιὰ ἔργα διανομῆς 1.705 ἑκατομμύρια δραχμῶν καὶ γιὰ διάφορα ἄλλα ἔργα 737 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Ἕνα μόνον μέρος τῶν ποσῶν αὐτῶν (μόλις τὸ ἕν τέταρτον) θὰ καλύψῃ ἡ ΔΕΗ μὲ τὸ Ὁμολογιακὸ Δάνειο τοῦ 1967.

2% Μεγαλύτερος του
τόκου τῶν Ταμειευτηρίων,
Τραπεζῶν

Συνεχίζονται οί προεγγραφές - ΕΓΓΡΑΦΕΣ 17 - 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967

Ἦταν ἕνα γραφειάκι, ἀλλὰ δὲν εἶχε τίπο-

—Καὶ ποῦ εἶναι, στὸ Λονδίνο;
—Ἐργάζεται σὲ μιὰ διακοσμητρία τῆς Κίγκλινς.

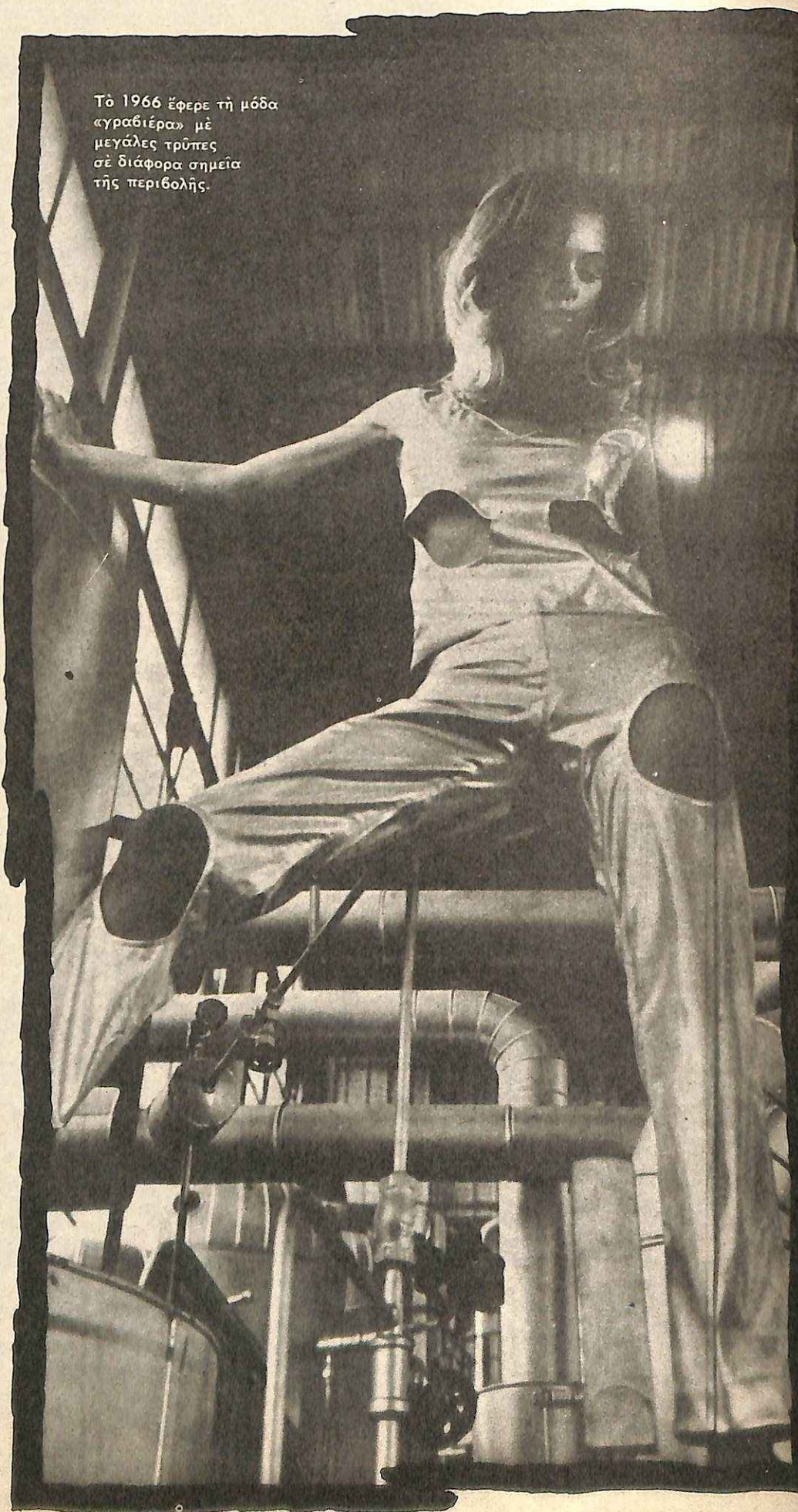
τῶν α. της. ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΩΣ ΠΟΥ ΘΑ ΦΘΑΣΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ;

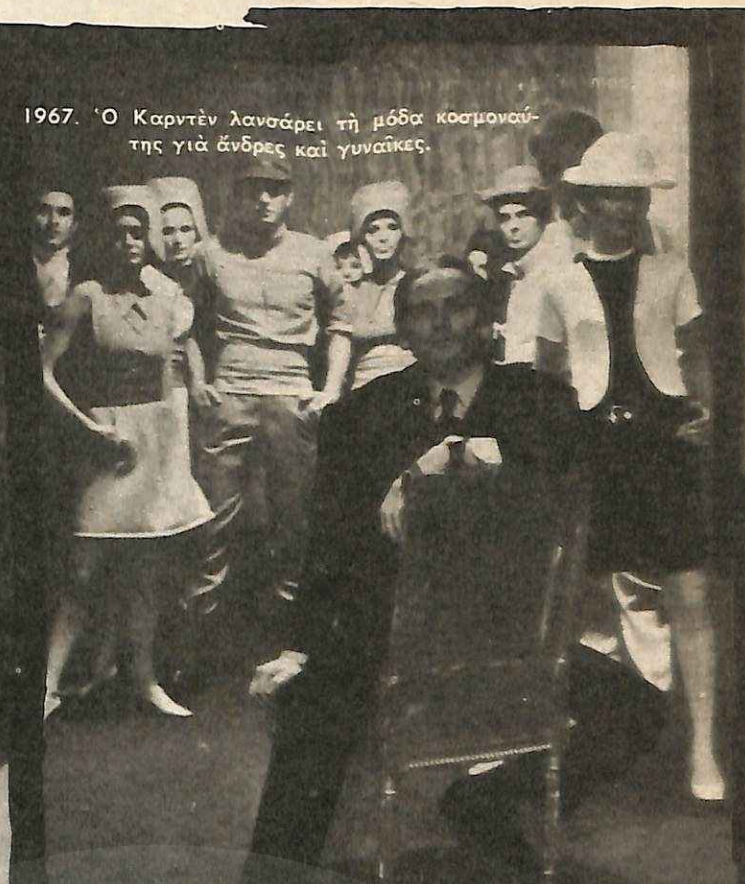
Μέχρι ποίου σημείου είναι διατεθειμένες να φθάσουν οι γυναίκες; Θα ξεπεράσουν την διαχωριστική γραμμή της τόλμης από την ήθικη, ή η επανάσταση τώρα μόλις αρχίζει; 'Η φούστα θ' ανεβή ακόμη πιο ψηλά ή θα εξαφανισθή τελείως; 'Όλα είναι πιθανά. Τίποτε δεν μπορεί να σταματήσει πια τις γυναίκες. Είναι εκείνες που θα επιβάλουν όχι απλώς την μόδα, αλλά ένα νέον τρόπο ζωής, καθώς και μια καινούργια κοινωνική ισορροπία...

Το 1966 έφερε τη μόδα «γραβιέρα» με μεγάλες τρύπες σε διάφορα σημεία της περιβολής.

Θα ξεπεράση τὰ ὅρια τῆς τόλμης καὶ τῆς ἠθικῆς;

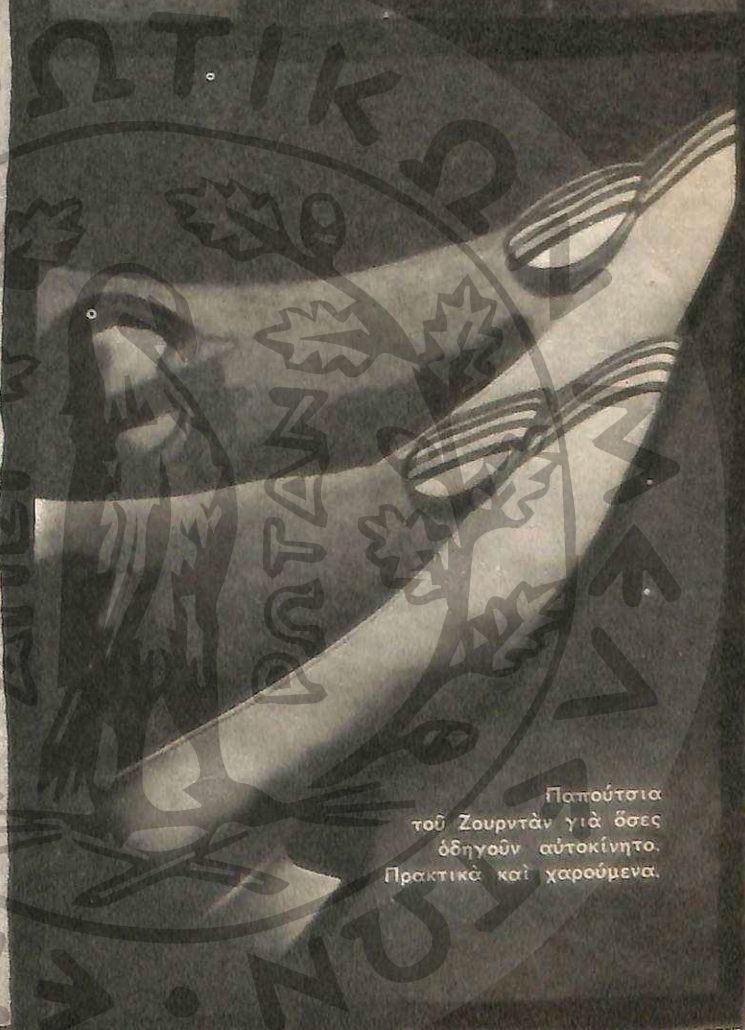
1967. 'Ο Καρντέν Λανσάρει τη μόδα κοσμοναύτης για άνδρες και γυναίκες.

Πρόσωπο ασύμμετρο, χάρις στο χτένισμα του Βιντάλ Σασσούν. 'Η ἁρμονία τῆς φυσιογνωμίας εἶναι πιά ἀνεπιθύμητη.

Παπούτσια του Ζουρντάν για όσες οδηγούν αυτοκίνητο. Πρακτικά και χαρούμενα.

Η φούστα, λέει ο Πάκο Ραμπάνε, ο οποίος, χρησιμοποιώντας το πλαστικό υλικό και το άλουμινιο στη μόδα, τοποθετήθηκε στην πρώτη γραμμή της πρωτοπορίας, ήταν πάντα ένα σύμβολο που ο άνδρας είχε επιβάλει στην γυναίκα για να αποδείξει ότι είναι αυτός ο αφέντης, όπως έδεναν άλλοτε τα πόδια των Κινέζων γυναικών ή όπως φορτώνουν ακόμη, σε ώρισμένες υπανάπτυκτες φυλές μαύρων, τα πόδια των γυναικών τους με βαριά βραχιόλια. Σήμερα, όμως, οι γυναίκες δι-

**Καιρός να
άπελευθερωθούν
από την
σεμνοτυφία**

εκδικούν την ίδια ελευθερία κινήσεων με τους άνδρες. Και η τέλεια εξαφάνιση της φούστας θα ήταν, ύστερα από μερικά χρόνια, ή λογική εξέλιξη της μόδας των «μίνι».

Καιρός είναι πια να αποδεσμευθούν οι γυναίκες από αυτή την φοβερή σεμνοτυφία, λέει ο Πάκο Ραμπάνε. Υπήρχαν εποχές που οι γυναίκες υπήρξαν πολύ πιο τολμηρές από σήμερα. Οι Αιγύπτειες ήταν ντυμένες με ανάλαφρα, διαφανή πέπλα, και οι γυναίκες της Αναγεννήσεως ζωγράφιζαν τις άκρες του στήθους, ενώ την μόδα του γυμνού στήθους την λανσάρισε πριν από μερικούς αιώνες μια καταπληκτική γυναίκα: Η Ντιάν ντε Πουατιέ. Όταν, όμως, στον αιώνα μας, ο Ρομπιν Τορρές δοκίμασε να επιβάλει το «τόπλες», η αστυνομία τον σταμάτησε.

Στο τέλος της Γαλλικής Έπαναστάσεως φορούσαν διάφανα φορέματα που, πριν βγούν, τα έβρεχαν, για να κολλούν στο σώ-

Κάλτσες με σχέδια λαχούρι, ινδικής εμπνεύσεως

Μια κουκούλα του Πάκο Ραμπάνε, από πλαστική ύλη

**ΩΣ ΠΟΥ ΘΑ
ΦΘΑΣΗ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ;**

μα τους, και μόνον οι σεμνότυφες μικροαστές έριχναν από πάνω μια μπέρτα.

Σήμερα η μόδα είναι αναχρονιστική, γιατί δεν ανταποκρίνεται στον τρόπο της ζωής των γυναικών μας, λέει ακόμη ο Πάκο Ραμπάνε.

Τα ένδυμά τους δεν διευκολύνουν τις κινήσεις τους. Είναι άνοητο και γελοίο να θέλουμε να ντύσουμε κατά τον ίδιο τρόπο μια μαθήτρια ή μια κοπέλλα που ασχολείται με τον αθλητισμό, μια νέα κυρία ή μια ηλικιωμένη. Δεν υπάρχει κανένας λόγος μια νέα κοπέλλα, που ανεβαίνει τέσσερα-τέσσερα τα σκαλιά, να είναι ντυμένη όπως η δεσποινίς Σανέλ.

Κατά την γνώμη μου, θα έλθη κάποτε η εποχή που όλες οι γυναίκες θα φορούν βασικά μια εφαρμοστή φόρμα αντί άλλου ενδύματος. Ός τότε, όμως, θα παραστούμε μαρτυρες όλων των απισθανοτήτων, που θα ξεκινούν πάντα από δυο κατευθύνσεις: Μια πρωτοποριακή και μια ρομαντική.

«Με τα συνθετικά ή μεταλλικά φορέματά μου, λέει ο Πάκο Ραμπάνε, προσπαθώ να διαπλάσω μια καινούργια οπτική ευαίσθησία και καλαισθησία. Δυστυχώς, όμως, το κοινό, ενώ δέχεται εύκολα τις ιδέες ενός δημιουργού, τις χανεύει πολύ δύσκολα και με μεγάλες επιφυλάξεις. Είναι ίσως κι αυτό ένας τρόπος άμυνας από την γενική ύστερία».

«Η τρελλή μόδα έχει φθάσει σήμερα σ' ένα στάδιο κλινικό», λέει ο Σαίν Λωράν.

«Οι γυναίκες είναι ικανές για όλα, υποστηρίζει και ο Ζάκ Έστερέλ. Πριν από τρία χρόνια ξεκίνα το πείραμα να ξυρίσω σύριζα το κεφάλι των μαννεκέν μου, για να μελετήσω τις αντιδράσεις των γυναικών. Δεν άντεδραν καθόλου. Θα μπορούσα να τις κουρέψω όλες. Το θέμα είναι, εξακολουθεί ο Έστερέλ, ως που είμαστε εμείς αποφασισμένοι να φθάσουμε. Γιατί, στο κάτω-κάτω, δεν μπορούσε να τις βγάλω με ξύλο και τελείως γυμνές. Αυτό είναι το πρόβλημα».

Οι καιροί άλλαξαν, όπως φαίνεται. Σήμερα οι νέες κοπέλλες προτιμούν ένα ντύσιμο διασκεδαστικό, από μια κομψή εμφάνιση. Άλλιώτικα, πλήττουν. Πριν από πέντε χρόνια, τα καστίματα

ετοίμων ενδυμάτων πωλούσαν στην Γερμανία 80% κλασικά φορέματα και μόνον ένα 20% φανταστικά. Τώρα οι στατιστικές δείχνουν έντελώς το αντίθετο. Για να απαντήσουμε, λοιπόν, σωστά στο ερώτημα: «Ός που είναι αποφασισμένες να φθάσουν οι γυναίκες;», θα πρέπει να τις χωρίσουμε κατά ηλικίες.

Και οι νέες κοπέλλες είναι πρόθυμες να φθάσουν πολύ μακριά, λέει η μοντελίστ Κατερίν Σαγιέ, που διευθύνει την μπουτίκ «Βικτουάρ». Οι περισσότερες, όμως, προσπαθούν να μη σοκάρουν το κοινωνικό τους περιβάλλον. Έτσι η ίδια κοπέλλα, που δεν διστάζει να φορέσει μια σουπερ μίνι φούστα, προκειμένου να πάει σ' ένα νάιτ κλάμπ ή σ' ένα πάρτυ, εμφανίζεται αρκετά πιο συντηρητική το πρωί στον δρόμο ή όταν πηγαίνει να κάνει μια επίσκεψη. Ποιά είναι, όμως, σήμερα η θέση της μίνι φούστας;

Παρ' όλες τις αντιδράσεις και τον θόρυβο που έχει δημιουργη-

**Οι νέες
κοπέλλες είναι
πρόθυμες να
φθάσουν μακριά**

θή γύρω από αυτή, η μίνι φούστα δεν έπεκράτησε, λένε οι υπεύθυνοι των μεγάλων καταστημάτων. Είναι ζήτημα αν ο μίνι άγώνας κέρδισε 15 εκατοστά πάνω από το γόνατο. Υπάρχουν, ωστόσο, και οι αίσιόδοξοι, που πιστεύουν ότι η τελική μάχη δεν δόθηκε ακόμη. Η πραγματική μίνι φούστα, λένε, αρχίζει 45 εκατοστά πάνω από το γόνατο, και φέτος το καλοκαίρι το ύψος της θα φθάσει 48 με 50 εκατοστά. Όσο για την μόδα της προσεχούς σεζόν, αν τελικά επικρατήσει, φαίνεται

**Υπήρξαν εποχές που οι γυναίκες
ήσαν πιο τολμηρά ντυμένες
από ό,τι είναι σήμερα**

Τα πρώτα φορέματα από σελοφάν λανσάρουνται στην Αμερική. Δεν πλένονται, πετιούνται. Οι Γαλλίδες ήδη τα υιοθέτησαν.

ότι θα καταργήσει τελείως την φούστα, αντικαθιστώντας την με τα παντελόνια «Βερμούδες» ή με τις «ζύπ - κυλότ», που είναι πολύ πιο πρακτικές. «Αν οι μίνι φούστες δεν έπιασαν όσο αναμενόταν, υποστηρίζουν ακόμη οι διαμήχανοι των ετοίμων, είναι γιατί και οι διαμήχανοι των καλτσών δεν συγχρονίστηκαν μαζί μας. Οι μακρύτες χρωματιστές κάλτσες και τα καλσόν είναι απαραίτητα συμπληρώματα μιας μίνι εμφάνισης.

Η επανάσταση, όμως, των νέ-

**Μόνον μια
εφαρμοστή
φόρμα αντί
άλλου ενδύματος**

ων δεν σταματά στην μίνι φούστα. Υιοθετούν πρόθυμα κάθε καινούργια ιδέα. Χρώματα, σχέδια, υφάσματα, άξεσουάρ και κοσμήματα αλλάζουν από σεζόν σε σεζόν. Οι νέες κοπέλλες αγοράζουν αδιάσπαστα ό,τι καινούργια προϊόντα κυκλοφορούν στην αγορά, και δεν διστάζουν να εμφανισθούν φορώντας ταγιέρ - παντελόνια, λουστρίνια παπούτσια, κασκέτο και μακριά σκουλαρίκια από πλαστική ύλη.

Στην επαρχία τα πράγματα προχωρούν ακόμη πιο γρήγορα.

«Συχνά διερωτόμουν πού πηγαίνουν όλα αυτά τα ταγιέρ-παντελόνια και τα καπέλλα όλα Γκρέτα Γκάρμπο, από τα οποία πουλούσαμε 300 - 400 την ημέρα, έλεγε τελευταία η διευθύντρια μιας μεγάλης επιχειρήσεως. Δεν τα βλέπαμε να κυκλοφορούν στους δρόμους».

Στις μεγάλες πόλεις οι κοπέλλες αγοράζουν ό,τι καινούργιο κυκλοφορεί, αλλά σπάνια τολμούν να κυκλοφορήσουν μόνες

Έκκεντρικά γυαλιά συνοδεύουν μεταλλικές εμφανίσεις

Φόρεμα του Καζάρ, συγκρατείται από ένα διάφανο κολιέ.

Κοτσίδες που δείχνουν ότι είναι ψεύτικες. Άγγλική ιδέα.

**ΩΣ ΠΟΥ ΘΑ
ΦΘΑΣΗ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ;**

τους, ντυμένες με μίνι φούστα και καπέλλο αλά Γκάρμπο. Αντίθετα, στην επαρχία οι «τζούνι-ορες» είναι πολύ πιο τολμηρές και αγωνίζονται να φανούν μοντέρνες. Η γυναικεία τόλμη και η επαναστατική διάθεση καταπραύνονται μετά τα 21, υποστηρίζει ο Ζάκ Έστερελ. Είναι η εποχή που η κοπέλλα αρχίζει να σκέπτεται σοβαρά το μέλλον της. Μετά τα 35 αρχίζει και πάλι να σκέπτεται την εμφάνισή της, αλλά, εν τω μεταξύ, έχουν αλλάξει και τα γούστα της. Μια στατι-

**Η γυναικεία
τόλμη εξασθενεί
μετά τα 21
χρόνια**

στική απέδειξε ότι οι γυναίκες μετά τα 30 δύσκολα ανεβάζουν τον ποδόγυρο περισσότερο από 10 εκατοστά πάνω από το γόνατο.

Αντίθετα, οι νέες κοπέλλες τολμούν τα πάντα, αρκεί να είναι σε φθηνές τιμές. Όσο για την ποιότητα, ούτε καν την σκέπτονται.

«Πουλήσαμε χιλιάδες μίνι φορέματα από φουλάρι, που θα ήταν άχρηστα ύστερα από λίγο, μόνο και μόνο γιατί ήταν φθηνά. Αυτό έπρεπε να είναι το σύνθημα της μίνι μόδας, λέει η Κατερίν Σαγιγιέ. Η μόδα είναι για τις γυναίκες ένα μέσον απελευθέρωσης. Μετά τα μονοκόμματα ζέρσευ φορέματα, τα χαμηλά παπούτσια και τα σπύρ σύνολα, που τους χάρισαν την ελευθερία στις κινήσεις τους, οι γυναίκες δύσκολα θα ξαναγυρίσουν προς τα πίσω. Τα ψηλά τακούνια και οι σφιχτά δεμένες ζώνες στην μέση ανήκουν στο παρελθόν».

Ένα άλλο ψυχολογικό φαινό-

μενο, που παρατηρείται στις γυναίκες, είναι η διάθεσή τους να ξαναγίνουν παιδιά. Καί, φυσικά, η μόδα μεταλλάσσεται αυτή την αδυναμία τους. Γνωστός Ιταλός ψυχολόγος ερμηνεύει το φαινόμενο ως εξής: «Η επάνοδος στην παιδική ηλικία αντιπροσωπεύει για ώριμες γυναίκες μια φυγή από την σεξουαλικότητα. Στην παιδική ηλικία, η διαφορά μεταξύ των δύο φύλων είναι ελάχιστη». Υπάρχουν κυρίες που αγοράζουν νεανικά μοντέλα και μίνι φούστες, για να τα φορέσουν μόνο στο σπίτι τους και για να δεχθούν τις φίλες τους. Οι νέες κοπέλλες, βέβαια, είναι πολύ πιο τολμηρές, αλλά ποτέ τόσο τολμηρές όσο δείχνουν τα διάφορα περιοδικά μόδας.

«Από την τελευταία κολεξιόν μου, λέει ο Ζάκ Έστερελ, το μοντέλο που χειροκροτήθηκε με μεγαλύτερο ενθουσιασμό ήταν ένα κλασικό κίτρινο παλτό ντουμπλαρισμένο με έμπριμέ φόδρα, ασσορτί με το φόρεμα που το συν-

**Το θέμα είναι
ώς πού θα
φθάσουμε εμείς,
λέει ο Έστερελ**

ώδευε από μέσα. Θα μπορούσα να είχα παρουσιάσει το ίδιο μοντέλο και πριν από δέκα χρόνια. Δεν είναι πολύ της μόδας, αλλά είναι ωραίο. Ξέρουν ότι μ' ένα τέτοιο μοντέλο θα μπορούν να είναι ντυμένες όλες τις ώρες και σε κάθε περίπτωση. Οι γυναίκες αγαπούν τους εξωφρενισμούς, αλλά με την προϋπόθεση ότι δεν τους κοστίζουν ακριβά. Κατά βάθος είναι συντηρητικές και σκέπτονται ρεαλιστικά».

Για να καταλάβουμε ως ποίο σημείο είναι αποφασισμένες να

φθάσουν οι γυναίκες, λέει ακόμη η Κατερίν Σαγιγιέ, ας ρίξουμε μια ματιά στα τμήματα κυριών των μεγάλων καταστημάτων. Άλλοτε η κομψότητα στο γυναικείο ντύσιμο ήταν συνδεδεμένη με τα χρώματα της ωριμότητας: Το γκριζό, το μπέζ, το καφέ, το μαύρο για το βράδυ, ή το λευκό!

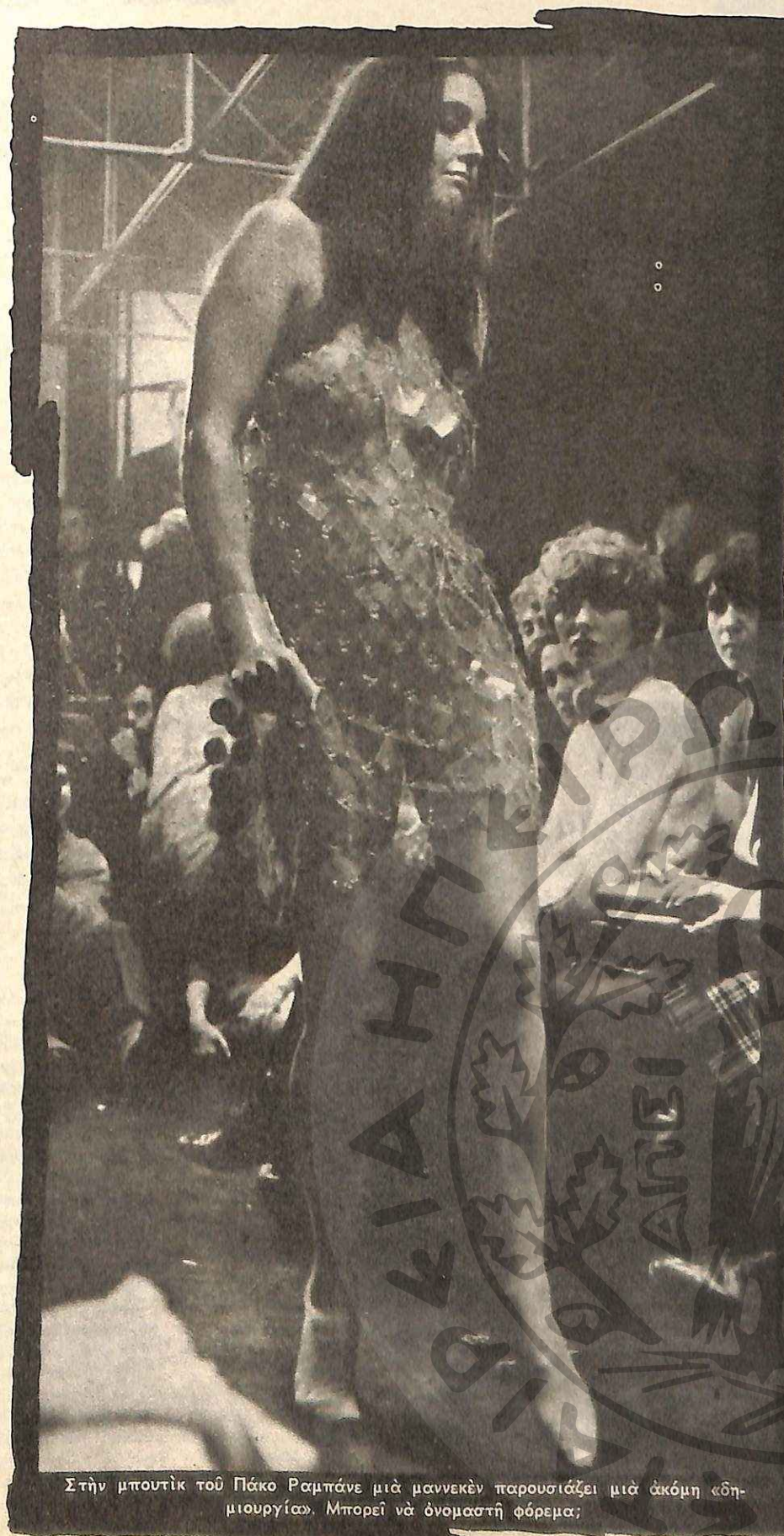
Σήμερα, το κλασικό μαύρο φορεμάκι, για όλες τις ώρες, δεν υπάρχει πιά. Οι κυρίες προτιμούν τα έντονα χρώματα, τα ζωηρά έμπριμέ, τους επαναστατικούς συνδυασμούς. Όσο για τις νέες κοπέλλες, σ' αυτές τα πάντα επιτρέπονται. Τα ριγέ με τα βουλάτα ήπ υφάσματα, συνδυασμένα με ρομαντικά λουλουδάτα έμπριμέ, υφάσματα από πλαστική ύλη και μεταλλικά. Στο τέλος, νοιώθει κανείς την ανάγκη να προστατευθεί από τα έντονα όπτικά έρεθίσματα, που του πληγώνουν τα μάτια...

«Τα περιοδικά, ο τύπος, η τηλεόραση εξαντλούν πολύ γρήγορα το περιεχόμενο της μόδας, λέει ο Υβ Σαίν Λωράν. Τα μοντέλα των μεγάλων ραπτικών οίκων, που άλλοτε αποτελούσαν αποκλειστικό προνόμιο της ώτ-κουτύρ, σήμερα κυκλοφορούν σε χιλιάδες αντίτυπα, περισσότερο ή λιγότερο επιτυχημένα, που εκφυλίζουν την μόδα. Τίποτε δεν μπορεί πια να έχει αιωνιότητα. Το ενδιαφέρον μιας νέας γραμμής εξαντλείται μέσα σε μια σαιζόν. Για μένα, η μίνι φούστα ήδη έχει τελειώσει».

Ο οικονομικός μηχανισμός, μι-ας μόδας, ωστόσο, δεν εξαντλείται μαζί με την επικαιρότητα. Υπάρχουν ειδικά συμφέροντα, που επιβάλλουν την συνέχισή της. Φυσικά, ώρισμα κινήματα έδειξαν, από την αρχή, ότι ήταν καταδικασμένα. Παράδειγμα η «όπ-άρτ», που δεν κατώρθωσε να πιάσει, παρ' όλη την τεράστια εμπορική διαφήμιση που της έκαναν.

Βασικά, λέει η Μαϊμέ Άρνον-τέν, γνωστότατη μοντελίστ της μόδας των «τζούνι-ορες», οι νεαρές δεσποινίδες σήμερα είναι πολύ πιο συντηρητικές απ' ό,τι φανταζόμαστε. Μια πρόσφατη στατιστική απέδειξε ότι αγαπούν τα απλά σπύρ σύνολα, προτιμούν ένα παλτό από μια φθηνή απομί-

**Οι κοπέλλες αγοράζουν πρόδυμα
τις πιο τολμηρές άμφιέσεις
άλλά... δεν τις φορούν!**

Στην μπουτίκ του Πάκο Ραμπάνε μια μαννεκέν παρουσιάζει μια ακόμη «δημιουργία». Μπορεί να ονομαστή φόρεμα;

μηση γούνας, τους άρεσει η μίνι φούστα, αλλά όχι η σουπερ μίνι, διαλέγουν συνήθως για την δουλειά τους φούστες - μπλουζες, περιφέρονται τα Σαββατοκύριακα με παντελόνια και χονδρά πουλόβερ και φορούν ένα φόρεμα, αντί για παντελόνια ή πυτζάμες, για να πάνε το βράδυ να χορέψουν.

«Ένα πράγμα είναι βέβαιο, λέει ακόμη η Μαϊμέ Άρνοντέν: Ότι μια μόδα, για να επιβληθεί στην αγορά, πρέπει να εξυπηρετεί τις ανάγκες του κοινού. «Η

**Παρά τον
θόρυβο
ή μίνι - φούστα
δεν έπεκράτησε**

μόδα για την μόδα» δεν στέκεται πιά. Όσο για τα νέα υλικά, τα πλαστικά υφάσματα ή τα μεταλλικά, θα πρέπει πρώτα να πείσουμε τους άνδρες. Καί, προς το παρόν, τουλάχιστον, κάτι τέτοιο φαίνεται μάλλον αδύνατο».

Ακόμη κι αυτός ο Πάκο Ραμπάνε είναι κατηγορηματικός:

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν μου άρεσει καθόλου η μίνι φούστα, όμολογεί. Υπάρχει, ίσως, μέσα μου ένας παλιός λατινικός αταδισμός και ένα σύμπλεγμα προκαταλήψεων, που εδώ και αιώνες έχουν διασποράσει την ανδρική προσοψικότητά μας».

Καταλαβαίνω γιατί οι άνδρες αντίστέκονται στους διάφορους εξωφρενισμούς της μόδας. Είμαι κ' εγώ σαν κι αυτούς. Η ιδανική εικόνα της γυναίκας είναι για μένα, όπως και για όλους, νομίζω, τους άνδρες, η πιστή σύζυγος στο χαρέμι, τυλιγμένη ακόμη στα διάφανα πέπλα μιας απηρχαιωμένης απλότητας.

ή υοιδάδα μέ τις υούυιδες

χρήματά μας. Έγώ ποτέ στη ζωή μου δεν έχω γράψει ούτε ένα τσέκ. Και για το διαμέρισμα που έχω με τα κορίτσια, εκείνα μου λένε ποιά είναι το μερίδιό μου, και τους το δίνω σέ ρευστό. Καί, Θεέ μου! Δεν θα ήξερα εάν τί να πω σέ μιιά υπηρέτρια ή μαγείρισσα, ούτε πώς να τις προσλάβω. Ποτέ δεν είχα δικό μου σπίτι. Έσύ θα τὰ ἀναλάβης ή-λα, Μέλ, πρέπει νά έρθης. Θά είμαι ένα τίποτα εκεί πέρα χωρίς έσένα.

—Όχι, Νήλυ. Αυτό δεν μπορεί νά γίνει!...

—Γιατί; Άλλωστε, έσύ είσαι ή πεύθυνος για όλα αυτά. Πώς κατφερα και με πήραν στο Λά Ρουζ; —Τό γραφείο «Τζόνσον Χάρρις» τὰ κανόνισε.

—Όμως, Μέλ, τó γραφείο «Τζόνσον Χάρρις» δέν θά με πρόσχε, άν δέν μου είχες κάνει έσύ τόση διαφήμιση. Δέν έτρεξαν νά μου προσφέρουν συμβόλαιο μόλις με πρωτοείδαν στο «Φθάσε ως τόν ουρανόν».

—Ίσως τότε δέν ήμουν ή τραγουδίστρια που είμαι σήμερα — ή Ζέκι τó κατώρθωσε αυτό, έσύ όμως τους έκανες νά με προσέξουν.

Η Μέλ πήρε και τὰ δύο της χέρια: —Ό Ζέκι δέν σου έδωσε τή φωνή σου, ούτε έγώ σέ έκανα αυτή που είσαι σήμερα. Τό ταλέντο σου υπήρχε πάντα. Έμεις μόνο βοηθήσαμε νά τó διή υλος ή κόσμος.

—Τότε, συνέχισε νά με βοηθās, Μέλ. Σέ χρειάζομαι, σ' αγαπώ!...

—Άλλά, Νήλυ, δέν ξέρω άν θάναι καλό. Ποτέ δέν έχω πάει στο Χόλυγουντ, αλλά ξέρω τήν νοστορπία τους εκεί πέρα. Θά είμαι ή κύριος Νήλυ Ο' Χάρα. Κανείς δέν θά με σέβεται.

—Δέν φαντάζομαι νά πιστεύης ότι θά πηγαίνω σ' εκείνα τὰ περιβόητα χολιγουντιανά πάρτυ, και ότι θά κάνω παρέα μ' αυτού του είδους τόν κόσμο. Θά είναι άκριβώς όπως έδω. Πάιρνον προσκλήσεις ήλη τήν ώρα για πρεμιέρες και καμιά φορά πηγαίνομε. Δέν σ' έχει φωνάξει κανείς κύριο Ο' Χάρα.

—Έδώ είναι διαφορετικά, Νήλυ.

—Έμεις, όμως, θά είμαστε παντού τó ίδιο! Κοίτα, Μέλ, θέλω νά έργαστώ σκληρά, νά κάνω πολλά λεφτά, και ίσως σέ πέντε χρόνια θά τὰ παρατήσω όλα. Όλοι θά ξέρουν ότι έσύ μ' έκανες αυτή που είμαι. Σέ παρακαλώ, Μέλ. Δέν θά πάω, άν δέν έρθης μαζί μου.

—Νήλυ, δέν... —Μέλ... σέ παρακαλώ!...

Έσφιξε τó χέρι της ή Μέλ, και είπε:

—Άς είναι. Πάντα όνειρευόμουν νά κάνω ήλιοθεραπεία στο Χόλυ-

γουντ. Όσο σκέπτομαι και τήν έντύκωση που θά κάνω στο Μπρούκλιν.

ΤΖΕΝΝΙΦΕΡ

Δεκέμβριος 1946

Η Τζέννιφερ ήταν άνεθασιμένη πάνω-σέ μιιά καρέλλα και προσπαθούσε νά στριμώξη μιιά καπελλίερα στο πάνω ράφι τής ντουλάπας, ήταν ξαφνικά έσκυψε για ν' άποφύγη δυό βαλίτσες που, πέφτοντας, πέρασαν ξυστά δίπλα από τó κεφάλι της.

—Αυτή ή κατάσταση είναι άνυπόφορη, φώναξε.

Η Άννα τήν βοήθησε νά ξαναβάλη τις βαλίτσες στο ράφι.

—Θά σου πρόσφερα τήν δική μου τήν ντουλάπα, αλλά είναι ήδη γεμάτη από τὰ ρούχα που μου δίνεις έσύ, έλεπε.

—Δέν μπορώ νά καταλάβω πώς έχουν τήν άπατήση νά ξη κανείς με δυό τόσο μικρές ντουλάπες. Δέν ήταν νά βοή ή Άντέλ κανέναν Άγγλο λόρδο και νά μείνη στο Λονδίνο; Θεέ μου, πόσο μου λείπει εκείνο τó διαμέρισμα.

—Οί ντουλάπες είναι πολύ έν τάξει, Τζέν. Που νά φαντασθή κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι με τόσα ρούχα όσα έχεις έσύ.

—Και δέν μου άρέσει κανένα τους.

—Τζέν! Ούτε νά τολμήσης ν' άγοράσης άλλο φόρεμα! Έχω τήν καλύτερη γκαρνταρόμα μέσα στην πόλη, έπειδή έσύ μόλις πρωτοφοράς κάτι τó βαριέσαι!... Ό Λάιον τó έχει χάσει με τά μοντέλα που τó παρουσιάζω κάθε τόσο.

—Άν ή Τόνυ μου χαρίση καινούργια μίνι κα Χριστούγεννα, θά σου δώσω τήν παλιά μου.

—Τήν παλιά σου! Ένα χρόνο μόνο τήν έχεις.

—Τήν μισώ — μου θυμίζει τόν πρόγερμα. Άλλωστε είναι άγρια μίνι. Θά πηγαινε πολύ με τó χρώμα τών μαλλιών σου. Έγώ θέλω μιιά πολύ σκούρα.

—Τότε, θά μου τήν πουλήσης!

—Μή λές άνοησίες!

—Έχω χρήματα, Τζέν! Ό Χέν-ρυ έχει επενδύσει τά λεφτά του διαχυλιδιού και τις δώδεκα χιλιάδες μου.

—Άλήθεια, τί έκανες με τó διαχυλίδι;

—Τό πούλησα για είκοσι χιλιάδες, παρ' όλο που άξιζε περισσότερα. Ό Χένρυ τοποθέτησε όλα αυτά τὰ χρήματα σέ μεγάλες έταιρίες και σιγά αυξάνονται.

—Λοιπόν, δέν πρέπει ούτε νά τó άγγιξής τó κεφάλιού σου.

—Άκου, φίλε μου, πούός μιλάει τώρα!... Αυτόν τó μήνα δημοσίευσαν φωτογραφίες σου στα περιοδικά

«Βόγκ» και «Χάρπερς» και δέν έχει, φυλάξει ούτε δεκάρα. Είλικρινά, Τζέν, θά έπρεπε νά είχες κάνει περιουσία από τότε που άρχισες νά έργάζεσαι σάν μαννεκέν στού Λόγκ-γουνουθ. Τά ξεδεύεις όμως όλα σέ φορέματα. Άν ήσουν περισσότερο οικονομία, θά ήταν πολύ διαφορετικό.

—Έφ' όσον πρέπει νά άγοράζω ρούχα από τήν μιιά μεριά, και από τήν άλλη νά στέλνω χρήματα στην μητέρα μου, πώς μπορώ νά έχω ά-πόθεμα; Η δουλειά μου, σάν μαννεκέν, μου προσφέρει τριακόσια ως τετρακόσια δολάρια τήν έβδομάδα, αλλά αυτά δέν είναι άρκετά. Όχι, μόνο με τόν Τόνυ θά κάνω τήν τύχη μου. Είμαι είκοσι έξη χρόνων, Άννα, δέν έχω πιά τόσον καιρό, ούτε κανένα σπουδαίο μέλλον μποροστά μου. Ό Τόνυ έντυπωσιάζεται με τὰ πλούσια φορέματά μου και οι έφημερίδες άφιερώνουν δόκνηρα άρθρα για τις έμφανίσεις μου. Αυτό έγώ, τó θεωρώ επένδυση χρημάτων.

Παίζω όλα μου τὰ χαρτιά και ρίχνω τά ξάρια για τόν Τόνυ. Άν βγή ή αριθμός «γάμος», θά είμαι άνεξάρτητη οικονομικά για όλη μου τή ζωή.

—Αυτό όμως δέν πάει νά πη ότι πρέπει νά χαρίσης άλλου τήν γούνα σου.

—Όλοι με έχουν δει γά τήν φορέω έδω και ένα χρόνο. Κι άν παντρευτώ τόν Τόνυ θά έχω όσες θέλω. Κ' έσύ, άν τó βιβλίο του Λάιον δέν είναι καμιά τρελή έκδοτική έπιτυχία, θά κάνης πολλή καιρό νά δής γούνα άπ' αυτόν.

—Έλπίζω πώς όλα θά πάνε καλά. Τό τελείωσε τήν περασμένη έβδομάδα.

—Θαύμα! Τώρα μπορείτε νά παντρευτήτε!

Η Άννα γέλασε:

—Δέν είναι τόσο εύκολο. Πρώτα πρέπει νά γίνη δεκτό από κανέναν έκδοτη. Τό έχει δώσει στην Μπέξ Γουίλσον, τήν γνωστή κριτική. Άν τής άρέσει, και συμφωνήση νά τó αναλάβη αυτή, ή έπιτυχία του θά είναι εξασφαλισμένη. Ένας έκδοτης αυτόμάτως θά διαβάση ένα χειρόγραφο με περισσότερο ενδιαφέρον, άν τού τó δώση ή Μπέξ Γουίλσον.

—Πότε θά τού άπαντήσης;

—Μιά άπ' αυτές τις ήμέρες. Έλπίζω νά ξέρη πού άπό τά Χριστούγεννα. Για περίμενε δυό λεπτά! Η Νήλυ κώλησε.

Η Άννα έτρεξε στο πικ - άπ κ' έσπρωξε τή θελόνα.

—Τό έχεις καταστρέψει πιά αυτό τó άλμπουμ, έλεπε ή Τζέννιφερ.

—Είναι τόσο σπουδαίο!... Είμαι πολύ περήφανη για τή Νήλυ. Δέν θέλω τήν ώρα νά παιχτή τó έργο της.

Η Τζέννιφερ έκλεισε, επιτέλους, τήν πόρτα τής ντουλάπας:

—Σέ πειράζει νά τó κλείσω πιά; Θέλω νά διαβάσω.

Η Άννα έκλεισε τó πικ - άπ.

—Τζέν, είναι δύο ή ώρα. Θά προ-πε νά κοιμηθούμε.

—Σ' έμποδίζει ή λάμπα μου;

—Όχι, αλλά άνησυχώ που κοιμάσαι τόσο λίγο. Πολλές φορές ξυπνώ μέσα στη νύχτα και βλέπω τó κρεβάτι σου άδειο.

—Πηγαίνω στο σαλόνι και κατι-ζω για νά μη σ' ένοχλώ.

—Τί σέ άπασχολεί, Τζέν, ή Τόνυ;

Ο Τζέννιφερ ύψωσε τους ώμους της:

—Κατά κάποιον τρόπο ναι... όμως έχω νά κοιμηθώ καλά πάνω άπό χρόνο. Πάντως, είμαι φυσικά πολύ στενοχωρημένη και με τόν Τόνυ. Τόν Φεβρουάριο φεύγει για τήν Καλιφόρνια, όπου θά παρουσιασθή σέ μιιά ραδιοφωνική έκπομπή.

—Ίσως σου ζητήση νά τόν παντρευτής προτού φύγη.

—Αυτό δέν πρόκειται νά γίνει, έφ' όσον ή Μύριαμ βρίσκεται διαρκώς μαζί μας. Όταν είμαστε μόνοι μπορώ νά τόν καταφέρω νά κάνει σχεδόν ό,τιδήποτε θέλήσω. Άλλά μόνοι είμαστε μόνο στο κρεβάτι. Δέν είναι και πολύ εύκολο, βέβαια, νά κρύψω έναν παπά κάτω από τά σεντόνια!...

—Τότε νά κλεφτήτε!

—Τό έχω σκεπθί κι αυτό — ή πάρχει πάντα ή Μαίρυλαντ, όπου οι γάμοι γίνονται χωρίς πολλές διατυπώσεις. Δέν είναι όμως τόσο άπλό. Στό κρεβάτι ύπόσχεται τὰ πάντα. Μόλις όμως βγή από τó κρεβάτι, ή πακώσει στην Μύριαμ. (Η Τζέννιφερ σγκώθηκε νά πάη στο λουτρό): Έσύ, κοιμήσου τώρα. Δέν υπάρχει λόγος ν' άνησυχώμε κ' οι δυό. Κάτι θά βρώ νά κάνω.

—Κάνε μιιά προσπάθεια νά κοιμηθής, έλεπε ή Άννα, καθώς διώρθωνε τó μαξιλάρι της.

—Χαμένη θά πάη. Πάντως πρώτα πρέπει νά κάνω τήν γυμναστική μου και νά περιποιηθώ τά σωματικά μου προσόντα.

Η Τζέννιφερ έκλεισε τήν πόρτα του λουτρού και με κουρασμένες κινήσεις έβγαλε από τó συρτάρι τὰ καλλυντικά της. Κοίταξε τó πρόσωπό της στον καθρέφτη, κάτω από τó δυνατό φώς τής λάμπας. Μερικές γραμμούλες είχαν κιάλας άρχίσει νά διαγράφονται κάτω από τὰ μάτια της. Σέ τέσσερα χρόνια θά έκλεινε τὰ τριάντα! Τό «Φθάσε ως τόν ουρανό» θά παιζόταν ως τόν Ιούνιο, αλλά και από κεί τίποτε τó ιδιαίτερο δέν φαινόταν νά παρουσιάζεται. Βέβαια, μπορούσε πάντα νά άποφασίση νά δεχτή τó συμβόλαιο τής «Τουνέτιεθ».

Άλλά, άν τó έκανε αυτό, και άκολουθούσε τόν Τόνυ στην Καλιφόρνια, ποτέ δέν θά τήν παντρευόταν. Κι άν έφευγε χωρίς αυτήν, θά τήν έπιδυμούσε τόσο πολύ, ώστε νά τήν καλέση νά μείνη για πάντα μαζί του: Δέν υπήρχε τέτοια περίπτωση. Η Μύριαμ θά φρόντιζε νά είναι περιτριγυρισμένος από όμορφα κορίτσια.

Όμορφα, νεαρά κορίτσια!

Φυσικά, ή Τόνυ νόμιζε ότι ήταν μόνοι είκοσι χρόνων. Άλλά άν τύχαινε ποτέ νά τήν συνήκνη με μιιά κοπέ-

λα που ήταν πράγματι δεκαεννά ή είκοσι χρόνων, ή διαφορά θά φαινόταν άμέσως. Τώρα τελευταία, ή Μύριαμ πολλές φορές τήν κοίταζε επίμονα — τής έκανε περιέργες έρωτήσεις για τήν παιδική της ήλικία. Ευτυχώς που ή Τόνυ δέν ήταν και πολύ έξυπνος. Ξαφνικά έμεινε άκίνητη. Άλήθεια, ή Τόνυ δέν ήταν και πάρα πολύ έξυπνος. Η μήπως ή Μύριαμ τού είχε επιβληθή τόσο πολύ που δέν τού δινόταν ή εύκαιρία νά δείξη τήν έξυπνάδα του; Ήταν βέβαια πολύ έξυπνος τήν ώρα τής παραστάσεως. Δέν τού ξέφευγε ούτε τó παραμικρό λάθος τής όρχήστρας. Όχι, ή Μύριαμ έφταγες που δέν τόν άφηνε ούτε λεπτό νά σκεπθί κάτι μόνος του. Η Μύριαμ! Η Τζέννιφερ έβγαλε κι άλλο λάδι κάτω από τὰ μάτια της. Έτρεπε νά κοιμηθί. Έπέστρεψε στην κρεβατοκάμαρα. Η Άννα κοιμόταν κιάλας. Σάπλωσε στο κρεβάτι της κ' έκλεισε τó φώς.

Μιιά ώρα άργότερα ή Τζέννιφερ ήταν άκόμη ξύπνια. Θά ήταν κι αυτή μιιά από κείνες τις νύχτες. Σγκώθηκε άθόρυβα και πήγε στο σαλόνι. Θά μπορούσε νά κοιμηθί άν είχε τó κουράγιο... Μέσα από τήν τσάντα της έβγαλε ένα μικρό μπουκαλάκι. Κοίταξε τις μικρές σέ σχήμα σφαίρας κάψουλες. Η Ίριμα τής τις είχε δώσει τó προηγούμενο βράδυ. («Ένα νά πάρης, και σου φτάνει για νά κοιμηθής ώρες δόκνηρες»).

«Σέκοναλς»! Η Ίριμα τής είχε δώσει τέσσερα. («Γιά μένα είναι πιό πολύτιμα κι από τó χρυσάφι. Δέν μπορώ νά σου δώσω περισσότερα»). Η Ίριμα είχε άντικαταστήσει τήν Νήλυ στο έργο. Έλεγε ότι οι μικρές κόκκινες «κουκλίτσες» είχαν σώσει τήν ζωή της: («Θά σου έδινα περισσότερα, αλλά χρειάζεσαι πρώτα μιιά συνταγή γιατρού. Κ' έμένα μόνο δέκα μου δίνει κάθε φορά ή δικός μου. Μην πās όμως στον ίδιο και σύ, γιατί μπορεί νά ύποψιαστής»).

Έτσι ή Τζέννιφερ άρχισε νά παίρνη ύπνοτικά. Στην αρχή τήν φόβιζε ή ιδέα, αλλά ήταν τόσο ώραίο που μπορούσε επιτέλους νά κοιμάται, ώστε τó άποφασίσε άμέσως.

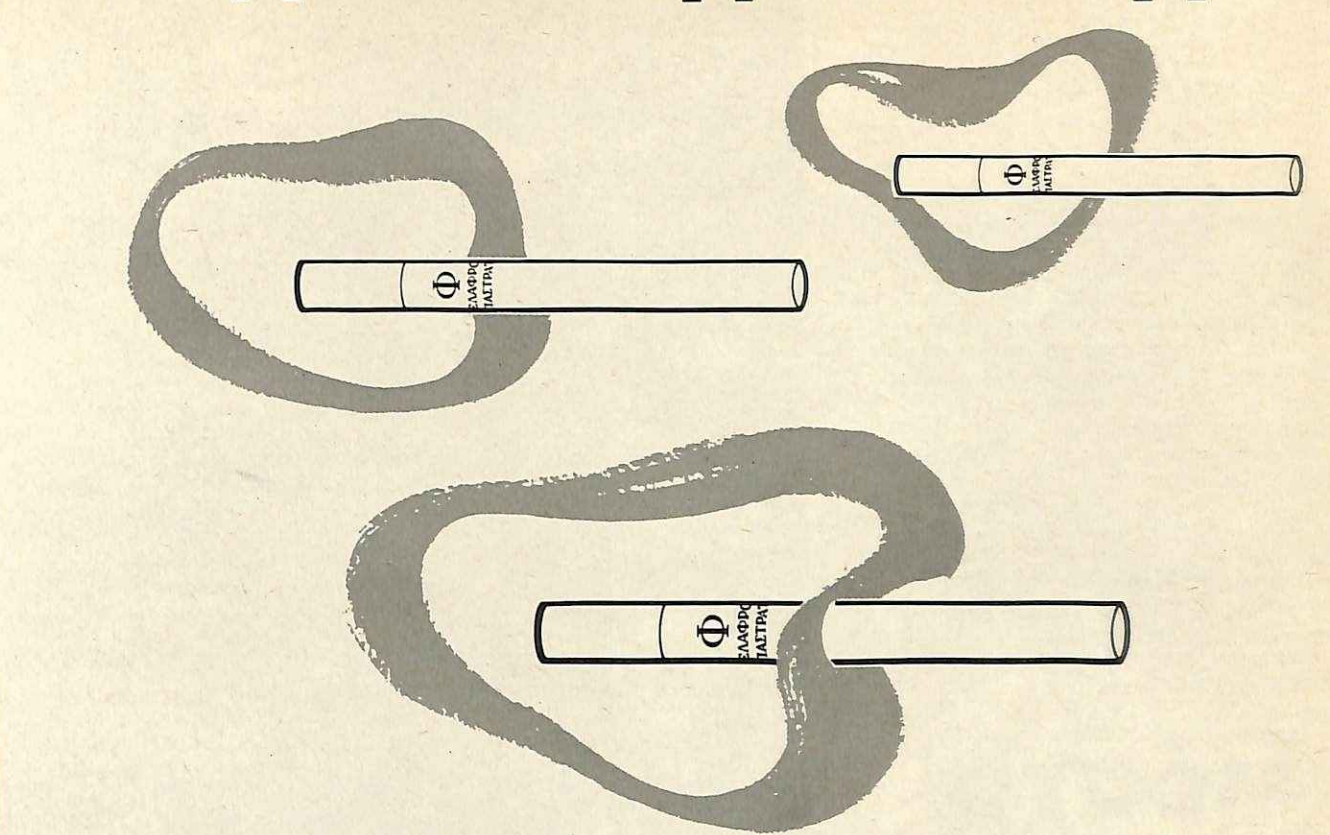
Ό γιατρός του Χένρυ και πολλοί άλλοι άρνήθηκαν νά τής δώσουν αυτά τὰ φάρμακα. Η ύγεια της ήταν σέ εξαιρετική κατάσταση. Όμως υπάρχουν και γιατροί με έλαστική συνείδηση, και ένας άπ' αυτούς δέν δί-στασε νά τής δώση τήν συνταγή για τά «σέκοναλς».

Η Άννα ήταν ένθουσιασμένη με τήν άλλαγή τής Τζέννιφερ. Δέν είχε ιδέα για τά χάπια, αλλά χαρόταν που τήν έβλεπε νά κοιμάται ως τó πρωί. Αναρωτιόταν μήπως ή κατάσταση με τόν Τόνυ είχε καλύτερήσει.

Τέλος, λίγες μέρες πριν από τά Χριστούγεννα, καθώς ή Άννα έτοιμάζε μιιά μεγάλη τσάντα για τó συνηθισμένο της Σάββατοκύριακο στο διαμέρισμα του Λάιον, ή Τζέννιφερ πήρε τήν μεγάλη άπόφαση.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ερίαφρο • ερίαφρο • ερίαφρο

‘Η ποιότης του έδωσε τó όνομα
ΦΙΛΤΡΟ ΕΛΙΑΦΡΟ

‘Ανανεωμένο. Σέ πιό μοντέρνα κασσετίνα και σέ θαυμάσια άμερικανική συσκευασία με σκληρό κουτί. Στην ίδια τιμή τών 11 δραχμών.

Δοκιμάστε τó τώρα κι' έσείς.

δρχ. 11

ΦΙΛΤΡΟ ΕΛΙΑΦΡΟ ΠΑΠΑΣΤΑΤΟΣ

Τό πρώτο έλληνικό φίλτρο

Οι «Τρείς Άδελφές», είναι ένα από τα έργα που θα παρουσιάσει στους Άθηναιούς το «Θέατρο Τέχνης» της Μόσχας. Ο Όρλωφ και η Γκολόβκο (φωτογραφία), ερμηνεύουν δύο από τους βασικούς ρόλους του τσεχοφικού αυτού αριστουργήματος.

Άπο την Μόσχα

μέ αγάπη στον Στανισλάβσκι

Πρεσβευτής από τους πιο λαμπρούς, της ρωσικής κουλτούρας, το «Θέατρο Τέχνης» της Μόσχας θα δώσει σειρά παραστάσεων από 30 Απριλίου έως 12 Μαΐου, στο θέατρο «Κοτοπούλη», με τις «Τρείς αδελφές» και τον «Βυσσινόκηπο» του Τσέχωφ, τις «Νεκρές ψυχές» του Γκόγκολ, «Το ρολόι του Κρεμλίνου» του Πογκοντίν.

ΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΣΤΑΝΙΣΛΑΒΣΚΙ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΣΕ 3 ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΟΙ «ΝΕΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ» ΤΟΥ Ν. ΓΚΟΓΚΟΛ

Το περίφημο συγκρότημα, που τον Οκτώβριο θα γιορτάσει την συμπλήρωση 70χρονης δραστηριότητας, η οποία έπληρωσε αποφασιστικά την δραματική τέχνη του αιώνα μας, θα παίξει τα έργα που προαναφέραμε, ως εξής:

- «ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ» (30 Απριλίου και 1 Μαΐου) με τις Γκολόβκο, Γιούρεβα, Ζούεβα και τους Όρλωφ, Μπελοκούρωφ, Μασάλσκι, Γκριμπώφ, Γιανσίν. Σκηνοθεσία του Νεμίροβιτς Ντάντσενκο.
- «ΝΕΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ» (2, 3 και 4 Μαΐου) με την Ζούεβα και τους Ζίλτσωφ, Μπελοκούρωφ, Στανίτσιν, Κεντρώφ, Μπελοκούρωφ, Λιδάνωφ, Πέτκερ. Σκηνοθεσία του Στανισλάβσκι.
- «ΒΥΣΣΙΝΟΚΗΠΟΣ» (5, 6, 7 Μαΐου) με τις Ταράσοβα, Στεπάνοβα και τους Μασάλσκι, Μπελοκούρωφ, Γκριμπώφ. Σκηνοθεσία Στανίτσιν.
- «ΤΟ ΡΟΛΟΙ ΤΟΥ ΚΡΕΜΛΙΝΟΥ» (9 και 10 Μαΐου — πρόγραμμα για τις 10, 11 και 12 δεν έχει ανακοινωθεί) με τις Άννασασίεβα, Ταράσοβα, Ζούεβα και τους Σμυρνώφ, Ζολοτούχιν, Λιδάνωφ, Προύνκιν. Σκηνοθεσία του Νεμίροβιτς - Ντάντσενκο, ξαναδουλεμένη από τον Λεονίντωφ.

Παράλληλα με τις παραστάσεις αυτές θα οργανωθεί στο φουαγιέ του θεάτρου «Κοτοπούλη» έκθεση με θέμα την ιστορία και την δράση του Θεάτρου Τέχνης της Μόσχας, θα γίνουν δε διαλέξεις και προβολές για την ζωή και το έργο του Στανισλάβσκι, πρώτος ανάμεσα στους άριστους του θεάτρου, αφού ήλθε τυχαία στη σκηνοθεσία, αποκηρύσσοντας την ψευτική θεατρική συμβατικότητα και την ωραιότητα, πλησίασε όσο πιο κοντά μπορούσε την αλήθεια των συναισθημάτων και την ζωή και έγινε συνείδηση και νομοθέτης της σκηνοτικής τέχνης.

Στελέχη του Θεάτρου Τέχνης — ήθοιοι και σκηνοθέτες — θα μιλήσουν για την μέθοδο διδασκαλίας και τον τρόπο δουλειάς του Στανισλάβσκι, που δεν περιωρίστηκε στην θεωρητική θεμελίωση των απόψεών του, αλλά έδειξε, με το παράδειγμά του πάνω στη σκηνή, όλη την αξία της μεθόδου του, που, άλλωστε, επηρεάζει καθημερινά και πιο πολύ το σημερινό θέατρο.

Το «Θέατρο Τέχνης» της Μόσχας πήρε σάρκα και οστά στις 28 Ιουνίου 1897 σε ένα τραπέζι-

κι του «Σλάβονικ Μπαζάρ» της σοβιετικής πρωτεύουσας, μετά από 18ωρη συζήτηση του Κωνσταντίνου Στανισλάβσκι και του Νεμίροβιτς Ντάντσενκο.

Έκπρόσωπος της τάξεως που ανέβαινε τότε, της έμπορικης, ο Στανισλάβσκι ήταν ήδη ώριμος και σαν ήθοιοι και σαν σκηνοθέτης. Καθηγητής στη σχολή της φιλαρμονικής με ενδιαφέροντα για την δραματολογία, την παιδαγωγική της τέχνης και την κριτική ο Ντάντσενκο προσέφερε την λογοτεχνική του κατάρτιση και το σκηνοθετικό ταλέντο του σε μια καλλιτεχνική κοινότητα που έθερμαινε ή φλόγα του Στανισλάβσκι.

Στην καθιερωμένη την εποχή εκείνη τέχνη της αναπαραστάσεως των έργων, ο Στανισλάβσκι αντιπρότεινε την τέχνη της ανακάλυψής τους, επεκτείνοντας και αξιοποιώντας την συμβολή του ήθοιοι, που έκαλετο τώρα να ξαναζητήσει τον χαρακτήρα και να μη περιοριστεί στην απλή αναπαράστασή του.

Κύριος στόχος της θεατρικής τέχνης για τον Στανισλάβσκι είναι, όπως θυμισε σε μια περιεκτική διάλεξη του ο Τάκης Μου-

ζενίδης, «η αποκάλυψη της ζωής της ανθρώπινης ψυχής σε συνάρτηση με τους συνανθρώπους της, με τα γεγονότα, την εποχή και τον τόπο, την ιστορία, το παρόν και το μέλλον». Ήθελε να μιλήσει για το ανθρώπινο όν με τα μέσα της θεατρικής τέχνης. Γιατί έτρεφε βαθειά πίστη στον άνθρωπο και στην ομορφιά και την δύναμη της φύσεώς του.

«Στην παρούσα στιγμή, που ζυμνούν οι κοινωνικές δυνάμεις της χώρας — έλεγε στα 1905 — το θέατρο δεν μπορεί και δεν έχει το δικαίωμα να υπηρετήσει μόνο την καθαρή τέχνη. Πρέπει να απαντήσει στις κοινωνικές τάσεις, να τις εξηγήσει στο κοινό, να γίνει ένας παιδαγωγός της κοινωνίας».

Ξεκινώντας από τις αρχές αυτές, καθάρισε αργότερα τις τρεις προϋποθέσεις της θεατρικής τέχνης, που τείνουν στην καλαισθητική αγωγή και πνευματική εξέλιξη του λαού:

1. Η τέχνη πρέπει να είναι πιστή προς την αλήθεια και να αναπαριστά την ζωή σε όλο το βάθος και με όλη την την αλήθεια.

2. Η τέχνη πρέπει να είναι αριστοτεχνική, με τέλεια διατεταγμένα τα συναισθήματα της ψυχής προς τον θεατή, γιατί αλλιώς δεν θα καταλαβαίνει και μένει ασυγκίνητος.

3. Η απόδοση της αλήθειας της ζωής και η αρτιότητα ή καλλιτεχνική, πρέπει να υπηρετούν την εξελικτική πορεία του πολιτισμού.

Δύο λόγια, πριν κλείσωμε αυτό το σημείωμα, για τον δημιουργό του έργου «Το ρολόι του Κρεμλίνου». Ο Νικολάι Πογκοντίν (1900-1962) καθιερώθηκε σαν ένας από τους πιο ικανούς και τους πιο επνοητικούς Σοβιετικούς συγγραφείς. Δημοσιογράφος πριν γίνει δραματουργός, τιμημένος με το Βραβείο Λένιν, ο Πογκοντίν έδωσε στα έργα του την αμεσότητα του ρεπορτάζ — πέρα από το χιούμορ και τον εύστοχο, έξυπνο διάλογο που τα χαρακτηρίζει. «Το ρολόι του Κρεμλίνου», είναι το δεύτερο έργο μιας τριλογίας αφιερωμένης στη ζωή και την δράση του Λένιν.

Βαγγέλης Ψυρράκης

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΑΠΟ ΤΟ «ΒΥΣΣΙΝΟΚΗΠΟ», ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΤΣΕΧΩΦ, ΠΟΥ ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΗ ΣΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΤΟ «ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ»

Ζηνναίοι

Μίκα Ρωμανού: Πρώτη έκδοση

Δέν είναι άγνωστη στους καλλιτεχνικούς κύκλους ή Μίκα Ρωμανού, άν και εκδίδει γιά πρώτη φορά έπίσημα την ζωγραφική εργασία της (άπό χθές στην γκαλερί «Αστορε»).

Οί άναγνώστες των «ΕΙΝΩΝ» την γνωρίζουν άπό την συνεργασία της — άσπρη και καθαρή — στην εικονογράφηση του περιοδικού, καθώς και άπό τις νοπογραφίες που έκαμε σέ ένα μικρό οικογενειακό παρεκκλήσι, μαζί με την άδελφή της, στην Τζιά, έναμονίζοντας την δυζαντινή παράδοση στίς σύγχρονες εικονογραφικές άντιλήψεις. Η Μίκα Ρωμανού έχει επίσης σπουδάσει και άσχοληθή άυτοδύναμα, έκτός άπό την ζωγραφική, και με την σκηνογρα-

φία και την θεατρική ένδυματολογία. Τελείως προσωπική ή δουλειά της σέ λάδι — άυτή που άπαρτίζει την τωρινή έκδοση και είναι καρπός δυό έτών άσπρης όσο και εργάδους προσηλώσεως — χαρακτηρίζεται, έπαφανειακά μέν, άπό την χρωματική ευγένεια (τήν λατρεία στους γκριζούς και καφετιούς τόνους) και την άρχιτεκτονική ίσορροπία, βαθύτερα όμως έκπροσωπεί την άγωνία της ζωγράφου νά έκφρασθή πλαστικά, άνάγοντας με άσκητική σχεδόν συνέπεια, σέ σύμβολα τά εικονικά στοιχεία, άπό τά όποία ξεκινούν οί συνθέσεις της. Και είναι στό σημείο άυτό ό άντίπαλος άπό τον Μπράι, που άκούγεται ήσυχος και βιωμένος.

«ΔΑΦΝΗ Α'», (1967), 0,60X1,10 μ.

«ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ Γ'» (1966)
1.00X0,50 μ.

Ζηνναίες

ΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ, τ' άσημικά και οί πορσελάνες «Ρόζενταλ», δέν χρειάζονται, έέθαια, ιδιαίτερη παρουσίαση. Η φήμη τους είναι διεθνής και ύψηλή σέ όλα τά κέντρα καλού γούστου — Λονδίνο, Παρίσι, Φλωρεντία, Μόναχο. Τώρα και ή 'Αθήνα απέκτησε ένα «Στούντιο Ρόζενταλ», που έγκατεστάθη στό κατάστημα «Ακρον» και έγκαινιάστηκε πριν άπό λίγες μέρες. Κομψά και χαριτωμένα κομμάτια φτιαγμένα με παραδοσιακό γούστο, άλλα σύγχρονη γραμμή, στολίζουν ένα σημερινό σπίτι — όπως τό σερίβις κρυστάλλινων ποτηριών (άριστέρα), σέ σχέδιο του Μπιγιόρν Βλινμπλαντ ή τό «σέτα», άναπτέραι-ταιγαροθήκη - σταχτοδοχείο (δεξιά), σέ σχέδιο του Ραμόν Πενιέ.

ΣΤΗΝ 'Ελλάδα, ό Χένρυ Μίλλερ είναι κυρίως γνωστός άπό τον «Κόλοσσό του Μαρουσιού» στόν ύπάλιοπο κόσμο άπό τους δυό «Τροπικούς» του, τον «Τροπικό του Καρκίνου» και τον «Τροπικό του Αιγάκερω», τά δυό «καταραμένα» διδλία του, όπου είναι ένσωματωμένο όλο τό τρομερό δράμα του γιά τον άνθρωπο και την μοίρα του, σέ έναν κόσμο ρυπαρό και έξαίσιο. Τό ένα άπό τά δυό άυτά διδλία «Ο Τροπικός του Αιγάκερω» παρουσιάζεται τώρα και στην γλώσσα μας, με πρόλογο του 'Ανρί Φλονσέρ, και σέ μετάφραση Βαγγέλη Κατσάνη ('Εκδόσεις «Δελθεναιώτης», 'Αθήνα 1967, σελ. 449). Οί 'Ελληνες άναγνώστες έχουν έτσι την ευκαιρία νά γνωρίσουν καλύτερα ένα συγγραφέα άπό τους πιο χαρακτηριστικούς του καιρού μας.

ΜΕΤΑ τό «Ο Τέλλος "Αγρας και τό πνεύμα της παρακμής», ό έκλεκτός ποιητής και κριτικός Κώστας Στεργιόπουλος, παρουσιάζει τό δεύτερο διδλίο του, όπου μεθοδικά εξετάζει τά ποιητικά μας πράγματα των τελευταίων δεκαετιών. Είναι τό

«Άπό τον Συμβολισμό στή "Νέα Ποίηση"». ('Εκδόσεις «Βάκων», 'Αθήνα, 1967, σελ. 195), όπου διερευνάται ή σημερινή ποιητική πραγματικότητα, μέσα άπό πέντε άντιπροσωπευτικούς φορείς της, στά έξις κεφάλαια: Γ. Θ. Βαφόπουλος, ένας αὐτοέγκλειστος. Γιώργος Γεραλής, ή έλεγεία του έρωτα και του θανάτου. Μηνάς Δημάκης, άπό τό άπόλυτο στό σχετικό. Τάκης Βαρδισιώτης, τά είδωλα των πραγμάτων. Γ. Θέμελης, ή άναζήτηση του χαμένου προσώπου.

ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ, ΚΑΛΟ ΣΕΞ...

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ από τους ανθρώπους που ένθουσιάζονταν με την «Μόντεστου Μπλαίνζ». Δεν μου άρεσουν οι σκληρές γυναίκες, πού, αντί να διακονούν το ανθρωπινό γένος αγωνίζονται για την εξόντωσή του. Είναι απλώς μία υπόθεση κακού γούστου.

Παρ' όλα αυτά, δεν σχολίασα το κρούσμα αυτό ελπίζοντας ότι θα ήταν το τελευταίο. Έκανα λάθος. Η έφετηρή σιζόν είναι γεμάτη από εξοντωτικές καλλονές, που κρύβουν μέσα στα μαλλιά τους μία μικρή θύμω, ή κάτω από τα σουτιέν τους ένα όπλο πολυβόλο. Οι ενάρετες αυτές κυρίες καταδιώκουν ατομικούς επιστήμονες, κλέβουν μουσικούς τύπους, ξέρουν κάρτε, ανατινάζουν αεροπλάνα και θυβίζουν υποβρύχια. Σε τελευταία ανάλυση, όλα αυτά σημαίνουν ότι από τον καιρό της «Κυρίας με τας καμελίας» και του «Άρχειοδηρογού», ο χα-

ρακτήρας της γυναίκας επιδεινώθηκε αφάνταστα.

ΚΑΤΑ την γνώμη μου είναι μεγάλο λάθος, μία ωραία στάρ να παίξουν τον ρόλο της κακιάς. Το βρίσκω αντικινηματογραφικό και αντικαλλιτεχνικό. Το ότι συχνά στην καθημερινή μας ζωή οι ωραίες γυναίκες συμβαίνει να είναι και κακές, δεν σημαίνει τίποτε. Η τέχνη έχει καθήκον να είναι κάτι καλύτερο από την καθημερινή μας ζωή. Τουλάζιστον, το είδος εκείνο της τέχνης που μας σερβίρεται κάθε βράδυ 10 με 12, μεταξυ «Πέρλ και Ντίν» και των τσιπς του διαλείμματος.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ κρούσμα ήταν και το σοβαρότερο: Ήταν μία ταινία με την «Έλκε Ζόμερ και την Σύλβα Κόσοιν». Δεν θυμάμαι το όνομά της. Δεν θυμάμαι ούτε το όνομα του πρωταγωνιστού. Είναι ένας νέος Άγγλος

ήθοποιος με μαύρα μαλλιά. Μερικοί Άγγλοι έχουν τότε - τότε μαύρα μαλλιά: Είναι κατάλοιπο από την ινδική περίοδο της αυτοκρατορίας...

Ο νέος είναι καλός και αγωνίζεται για την πατρίδα του. Οι κοπέλλες είναι κακές, και αγωνίζονται έναντιον της πατρίδας

τους. Τι πιο φυσικό, από το να πείσει ο καλός νέος τις κακές κοπέλλες ότι αυτό που κάνουν είναι κακό και ότι δεν πρέπει να το ξανακάνουν: Στο κάτω - κάτω, κανείς δεν είναι τέλειος. Και, ιδίως, καμμία στάρ...

Λοιπόν, δεν συμβαίνει τίποτε από όλα αυτά. Σε όλη την διάρκεια του έργου, οι δυο καλλονές σκοτώνουν περισσότερους άθώους από όσους σκότωσε ο δάγγειος το 1928. Σε γενικές γραμμές, έχουν ένα μάλλον δυσάρεστο χαρακτήρα. Και επί πλέον δεν έρωτεύονται τον παρτεναίρ τους, μολονότι ξέρουν ότι το παιδί αυτό, αφού παίρνει τα ίδια λεπτά μ' εκείνες, έχει δικαίωμα εκ του συμβολαίου να απαιτήσει να τον έρωτεύονται οι πρωταγωνίστριες: Έτσι γινόταν άλλωστε ως τώρα...

ΤΟ ΕΡΓΟ τελειώνει με τις δυο-ωραίες και κακές κοπέλλες μέσα σε μία βενζινακάτο, που τινάζεται στον αέρα. Ο πρωταγωνιστής το παίρνει το ζήτημα ψυχραιμία και παρατηρεί απλώς: «Τους άξιζε...».

Μπορεί. Άλλα στον καπνισμό τον θεατή άξιζε καλύτερη τύχη. Σε μία εποχή που όλες οι ήλικες άξιες έχουν βουλιάξει στην λάσπη, το έμμενο να πιστεύει μόνο στο άγνο και ανόθευτο κινηματογραφικό σέξ. Τώρα που κι αυτό άρχισε να όπλοφορφή, δεν μένει παρά να κόψη τον λαμό του.

Η, έστω, να κόψη το σινεμά.

ΚΑΘΑΡΙΣΤΕ ΤΗΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΜΕ GLADE (Γκλέϊντ)

- στην κουζίνα
- στο μπάνιο
- στο αυτοκίνητο
- στο λίβινγκ ρούμ
- σε κάθε κλειστό χώρο...

Το GLADE καθαρίζει και άρωματίζει την ατμόσφαιρα. Έξαφανίζει όλες τις δυσάρεστες μυρωδιές (των φαγητών, των τσιγάρων, της λαδομπογιιάς, της τουαλέτας κλπ.). Το GLADE κυκλοφορεί σε 4 διαφορετικά άρώματα: SPRING FLOWER (μπλέ), BLOSSOM (μώβ), PARIS MODERN (κόκκινο), ALPINE (πράσινο).

Glade

της Johnson

Καθαρίζει, άρωματίζει, φρεσκάει την ατμόσφαιρα.

S.C. JOHNSON & SON (HELLAS) Ε.Π.Ε. ΤΗΛ. 845.307
ΔΙΑΝΟΜΗ: ΒΙΟΦΑΡΜ Α.Ε. ΤΗΛ. 871.625

Ο κ. Εὐάγγ. Ἀβέρωφ - Τσοίτσας για τὸν συνθέτη Σταῦρο Ξαρχάκο

καὶ τὸ ἑλαφρὸ ἑλληνικὸ τραγούδι

Ἀναγνώστης τοῦ περιοδικοῦ σας, διάβασα με ἐνδιαφέρον τὶς στήλες ποὺ ἀφιερῶσατε στὸν Ξαρχάκο. Με ἐνδιαφέρον, γιατί γνώριζα τὸ ἐξαίρετο λαϊκὸ τραγούδι τοῦ, ἀλλὰ τίποτε γιὰ τὸν συνθέτη Κι δὸς κι ἂν μερικοὶ σπουδαῖοι καὶ πολὺ μορφωμένοι ἄνθρωποι δὲν δίνουν μεγάλη σημασία στὰ «τραγουδάκια», ἐγώ, ποὺ εἰμαι μόνον ἓνας κάπως καλλιτεχνικὸς ἄνθρωπος τῆς Γῆς, ἀποδίδω τεράστια σημασία. Καὶ δὲν με ἐμποδίζει σ' αὐτὸ τὸ ὅτι εἰμαι λάτρης τῆς κλασικῆς μουσικῆς τοῦ 18ου καὶ τοῦ 19ου αἰῶνος. Γιατί, εἰλικρινά, πιστεύω πῶς τὸ «τραγουδάκι», ἢ «κοντσονέτο», ἀπὸ τὴν μιά μεριά ἔχει τὴν ὁμορφιά τῆς καὶ τὴν βαθεῖα συγκίνησής της καί, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀφοῦ τραγουδιέται ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, εἶναι στοιχείο πολιτισμοῦ κάθε χώρας.

Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴν ἐνδιαφερῶ γι' αὐτὸ τὸ κείμενό σας, ἀφοῦ ἀφορᾷ σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς λίγους συνθέτες ποὺ ἔδωσαν στὸ λαϊκὸ μας τραγούδι καινούργια φτερά, τολμῶ νὰ πῶ, ποὺ τοῦ ἔδωσαν γιὰ πρώτη φορὰ διεθνή φτερά; Πῶς νὰ μὴν ἐκφράσω τὴν ἱκανοποίησή μου, ὅταν εἶδα σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο πῶς ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἀναμορφωτάς, νέος μόλις 27 ἐτῶν, ὅπως μᾶς πληροφορήσατε, παρὰ τὸ ἐπαγγελματικὸ του «εἶδος», δείχνει καλλιτεχνικὴ ἀνησυχία, καὶ δηλώνει πῶς ἔχει εὐρύτερες ἐπιδιώξεις, καὶ ὅτι, γιὰ νὰ τὶς πραγματοποιήσει, ἀρχίζει μιά καινούργια ζωὴ πλατυτέρης μελέτης;

Ἄλλὰ τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν σᾶς τὸ γράφω γιὰ νὰ πῶ ὅσα παραπάνω εἶπα.

Ἐπειδὴ συμβαίνει νὰ εἰμαι καὶ πολιτικός, καὶ ἀπὸ εἴκοσι καὶ πλέον χρόνια νὰ ζῶ ὑπεύθυνα τὰ μεγάλα προβλήματα τοῦ τόπου μας, σᾶς γράφω τὸ γράμμα αὐτὸ κυρίως γιὰ νὰ κάνω μία ἄλλη παρατήρησι.

Ὁ Σταῦρος Ξαρχάκος, στὴν συνέντευξή του πρὸς τὸ ἐκλεκτὸ περιοδικό σας, ἂν καὶ καλλιτέχνης, ἂν καὶ νεώτατος, ἔθεσε κατὰ τρόπο παραστατικὸ ἓνα βασικὸ ὁικονομικὸ, κοινωνικὸ καὶ πολιτικὸ πρόβλημα τοῦ τόπου.

Πράγματι —γράφω ἀπὸ μνήμης—, σᾶς εἶπε ὅτι:

«Ὅταν ταξιδεύω με ἀεροπλάνο καὶ βλέπω τοὺς ἀτέλεικτους πράσινους κάμπους τῆς Εὐρώπης, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἱδρῶνουν, ἀλλὰ χαίρουν τὴν ζωὴ τους, σκέπτομαι πῶς, ὅταν πετάω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, βλέπω ὅλο ξέρος καὶ γυμνοὺς πετρώτοπους».

Καὶ κάπου ἄλλου σᾶς εἶπε περίπου:

«Πότε — πότε μᾶς πιάνουν μεγάλοι ἐνθουσιασμοί, κάνουμε θαύματα, κ' ἔπειτα, τὸν περισσότερο καιρὸ, μᾶς πιάνει ἡ γκρίνια, ἡ φλογωμάρα, ἡ ἀσυνεπνοησία. Δὲν ξέρω τί πρέπει νὰ γίνη. Ἐλεῖψε ἡ συνολικὴ προσοπάθεια, ἔλειψε ἓνα συνολικὸ, συντονισμένον πρόγραμμα... Ἡ Ἑλλάδα ἐμφανίζεται σὰν ἓνας ἀγαπημένος τόπος, καλὸς γιὰ νὰ περνᾷ κανεὶς τὶς διακοπές του».

Εἶναι, ἀλήθεια, συνταρακτικὰ λόγια. Πρὸ παντός γιατί τὰ λέει ἓνας νέος ἄνθρωπος, ἓνας εὐαίσθητος ἄνθρωπος, καὶ γιατί τέτοιος ἄνθρωπος, μιλώντας γιὰ ἐντελῶς ἄλλα θέματα, πάρεργα θῆκε δύο ἀπὸ τὰ πιὸ βα-

σικά προβλήματα μας: τὴν φυσικὴ φτώχεια τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου καὶ τὸν ἀπειθαρχο (ἀλλὰ καὶ χαριτωμένο) χαρακτήρα τῶν Ἑλλήνων.

Θὰ ἤθελα, ὅμως, νὰ συμπληρώσω αὐτὰ τὰ λόγια τῆς γενιᾶς τοῦ Ξαρχάκου ἐγώ, ποὺ ἐντατικά ἔζησα τὰ γεγονότα τῆς προηγούμενης γενιᾶς, τὰ γεγονότα ποὺ περιλαμβάνονται σ' ἐκείνη τὴν ταραγμένη δεκαετία τοῦ 1940 - 1950.

Εἴμαστε, πρὸ παντός, ἓνας πετρώτοπος, με λίγους, ἀναλογικά, κάμπους, με λίγες, ἐν σχέσει με ἄλλες χώρες, διομηχανικὲς ἢ ἐνεργειακὲς πρῶτες ὕλες. Κι ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸν δύσκολο τόπο, ποὺ ὅμοια φτωχὸς —ἐκτός ἀπὸ τὴν Ἀλβανία— δὲν ἔχει ἴσως νὰ παρουσιάσει ἄλλον ἢ Εὐρώπη, ζήσαμε ἐπιπλέον τὶς ἀπερίγραπτες καταστροφές ποὺ μᾶς ἄφησε ἡ κατοχή καὶ ὁ συμμοριτοπόλεμος. Καὶ ξαναρχίσαμε, στὰ 1950, τὴν ζωὴ μας, σχεδὸν ἀπὸ τὴν θέση τῆς παλιάς «ψωρακώσταινας», μ' ἓνα κατὰ κεφαλὴν ἔθνικὸ εἰσόδημα περίπου ἴδιο μ' ἐκεῖνο τῶν ὑπαναπτύκτων λαῶν, με μιά ἀδυναμία ὁικονομική, ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ βλέπωμε σὰν τεράστιον πράγμα τὴν ἐκτέλεση ἐνὸς σημαντικοῦ ἔργου, ἂς ποῦμε ἐνὸς ἀξιολόγου δρόμου ἢ, ἔστω, μῆς μόνο μεγάλης γέφυρας.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς γενιᾶς μου —αὐτῆς ποὺ γεννήθηκε κάπου κοντὰ στὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον— ξέρουν πῶς δὲν ὑπερβάλλω. Αὐτὴ ἦταν ἡ Ἑλλάδα ποὺ ζούσαμε, ὅταν εἴχαμε τὴν ἡλικία τοῦ Σταύρου Ξαρχάκου.

Κ' ἐμεῖς ποὺ δρισκόμαστε σήμερα;

Βρισκόμαστε με τριπλασιασμένον τὸ κατὰ κεφαλὴν ἔθνικὸ εἰσόδημα τοῦ 1939, με ἓνα δίκτυον ἔργων ὑποδομῆς, δρόμων, λιμανιῶν, ἀρδευτικῶν ἔργων κλπ., καὶ μεγάλων διομηχανιῶν, ποὺ οὔτε εἶχε ὄνειρευθῇ ἡ γενιά μας στὸ ξεκίνημά της ἢ στὸ μεσορᾶνμά της, ὅταν ἐβγαζε πέρα τὴν τρομακτικὴ δεκαετία, τὴν μεγάλη δεκαετία τῶν πολέμων.

Ἀλλὰ πῶς, τότε, ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα, μέσα σὲ ἐλάχιστα χρόνια, ἀπάνω στὸν φτωχότερο καὶ δυσκολότερο τόπο τῆς Εὐρώπης;

Γνωρίζω τὴν εὐκολὴ ἀπάντησι: «Ἄς εἶναι καλὰ ἡ ἀμερικανικὴ βοήθεια. Τὸ ἔβου χρῆμα τὰ ἔκανε ὅλα αὐτά». Δὲν εἶναι, ὅμως, καθόλου ἔτσι. Μετὰ τὴν κατοχή, ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια, δὲν εἴχαμε με τί μὴ ἱκανοποιήσαμε καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὴν πείνα μας, καὶ ἡ Ἀμερικὴ μᾶς ἔζησε. Ἐπιπλέον, μᾶς ἐπέτρεψε νὰ δγάλωμε πέρα τὸν συμμοριτοπόλεμον καὶ νὰ ξαναχτίσωμε λίγα ἀπὸ τὰ πάρα πολλὰ εἰρήνια ποὺ εἴχαν δημιουργηθῇ. Καὶ ὕστερα σταμάτησε, γιὰ νὰ μείνῃ μόνον ἡ βοήθεια πρὸς τὸν στρατό.

Ἀλλὰ ἀκριβῶς ὕστερα ξαναγεννήθηκε ἡ Ἑλλάς, ὕστερα ἄρχισε νὰ ἀνεδαίνει ραγδαίᾳ τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο ὅλου σχεδὸν τοῦ λαοῦ μας, ὕστερα ἀρχίσαμε νὰ βλέπωμε μπροστὰ στὰ μάτια μας μιά Ἑλλάδα ἐντελῶς ἀγνωρίστη, με ποτιστικὰ χωράφια, με διομηχανίες καὶ λιμάνια, με δρόμους καὶ ξενοδοχεῖα εὐρωπαϊκοῦ τύπου, νὰ βλέπωμε μιά Ἑλλάδα ποὺ ἀρχίζει νὰ μοιάζῃ Εὐρώπῃ.

Ἄρα, αὐτὰ τὰ ἔκαναν οἱ Ἕλληνες. Τοὺς δυσκόλεψε ὁ πετρώτοπος. Ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐμπόδισε. Γιατί, ἅμα ὑπάρχει φλόγα καὶ σκέψη στὸν ἄνθρωπον, δὲν ὑπάρχει πέτρα ποὺ νὰ μὴ μεταλλάξῃ καὶ νὰ μὴ τὴν κάνει πόρο ζωῆς.

Ἀλλὰ, ἄστα, ὅπως εἴπατε, κουρασθήκαμε ἀπὸ τὴν ὁλόγα καὶ τὴν σκέψη, καὶ τὸ ὅτι μᾶς τᾶιζε ἡ πέτρα τὸ θεωρήσαμε φυσικὸ καὶ σίγουρον, ἀφοῦ τὸ βλέπαμε νὰ γίνεται. Καί, χαριτωμένον ὅπως εἴπατε, εἴπαμε νὰ ἐξοπιστάσωμε λίγο με τὰ ὡραία λόγια, νὰ παρατήσωμε τὴν δύσκολη καὶ κάπως ἀργὴ κατάρτησι τοῦ κολοῦ, γιὰ νὰ ἀπολαύσωμε τὴν ἀπόκτησι τοῦ τέλειον, ποὺ με πανέμορφα λόγια μᾶς τὴν ἔλεγον εὐκόλη καὶ γρήγορη. Μαγεμένοι, ξεχάσαμε πῶς ὁ τόπος ἦταν ἀπὸ φυσικοῦ τοῦ φτωχός, πολὺ φτωχός. Ζητήσωμε —καὶ ζητᾷμε γρήγορα— περισσότερὰ ἀπὸ ὅσα μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ. Καὶ μπήκαμε σὲ μιά τέτοια νοοτροπία, ὥστε, γιὰ νὰ μᾶς τὰ δώσῃ, δὲν λέμε καὶ πάλι νὰ αὐξήσωμε με κόπο τὸ δυναμικὸ τοῦ τόπου, ἀλλὰ λέμε νὰ βροῦμε ἄλλον εὐκόλο τρόπο, νὰ βροῦμε με λόγια καὶ πάθος κάτι ποὺ νὰ μὴ μὴ μὴ νὰ κάνει τὸ θαῦμα.

Ἀλλὰ θαύματα δὲν γίνονται. Δὲν γίνονται, πρὸ πάντων, στοὺς φτωχοὺς πετρώτοπους. Στους φτωχοὺς πετρώτοπους, ὅπου σᾶς μόνον ἓνας συνδυασμός πίστεως καὶ πειθαρχίας, σκέψεως καὶ δουλειᾶς.

Καί, ὅσο δὲν καταλάβωμε αὐτὴ τὴν ἀπλή, μὰ σιδερένια ἀλήθεια, προκοπὴ δὲν προκρίτει νὰ δοῦμε. Ἀντίθετα. Μπορεῖ νὰ ἀρχίσωμε νὰ πηγαίνομε καὶ χειρότερα. Οὔτε καν τόπος γιὰ διακοπὲς δὲν θὰ εἴμαστε, γιατί κι αὐτὸς θέλει τὴν ὁργάνωσή του, τὶς ἀνέσεις του, τὴν φθηνότητα του.

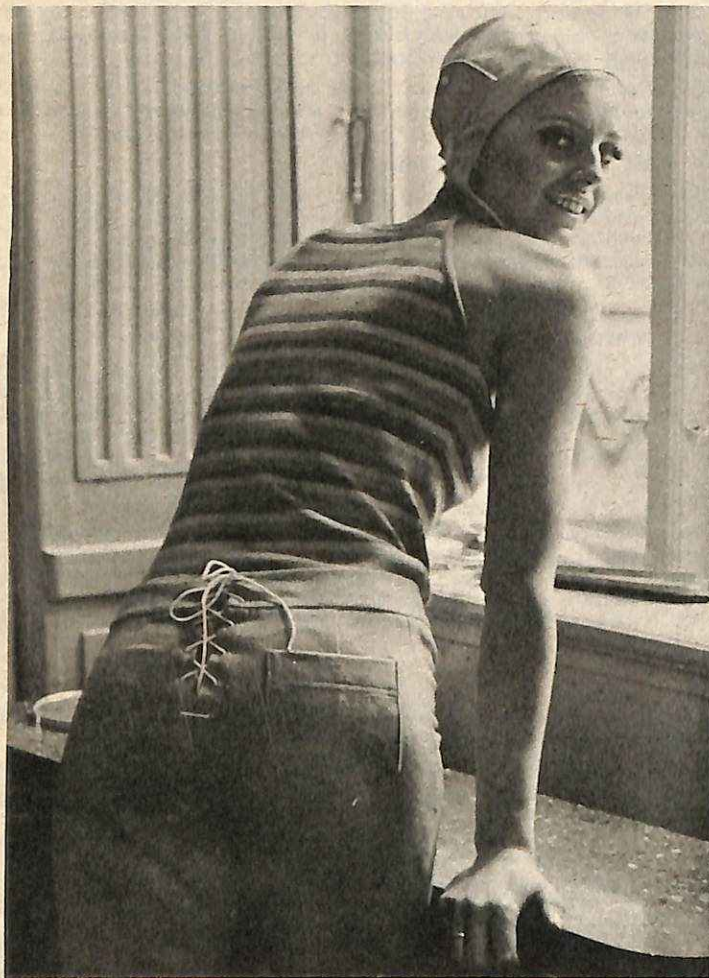
Καὶ εἶναι τόσο κρίμα, τόσο ἄδικο! Ὑστερα ἀπὸ ἀπίθανες ἔχθρες, καταστροφές καὶ στερήσεις, εἴχαμε ἔτσι σταθερὰ προχωρήσει πρὸς μιά ἀτμόσφαιρα πιὸ ἡρεμῃ, πρὸς ἓνα ὕψος περιβάλλον, ποὺ τόσο γρήγορα βελτιωνόταν!...

Με πολλὰ φιλία
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΒΕΡΩΦ - ΤΣΟΙΤΣΑΣ

Υ.Γ.: Ἀρχισα τὸ γράμμα αὐτὸ ἐνὸς ταξιδεύοντος γιὰ τὸ Παρίσι καὶ περνούσαμε πάνω ἀπὸ τὴν καταπράσινη πεδιάδα τοῦ Πάδου, ἓνα πραγματικὸν περιβάλλον, ἴσο περίπου σὲ ἔκτασι με τὴν μὴ Ἑλλάδα.

Σχεδιάστε μόνες σας την μόδα...

Η περιβολή μίας μοντέρνας κοπέλλας πρέπει, όχι μόνο να είναι ζωγραφισμένη, αλλά και ζωγραφισμένη από την ίδια, υποστηρίζουν οι Δανοί σχεδιαστές μόδας, που λανσάρουν για την έφετεινη άνοιξη, την γνωστή από άλλους τομείς μέθοδο «Κάντε το μόνος σας» (Do it Yourself). Στην προκειμένη περίπτωση η γνωστή στην Κοπεγχάγη μαννεκέν Λόττε Κάραι, παρουσιάζει δύο χαριτωμένα σύνολα από παντελόνι —πολύ στενό, με κορδόνια πίσω— και μπλούζα —άρκετα εφαρμοστή, με μανίκια ή χωρίς— που μαζί με το σωληνάριο λαδομπογιάς στοιχίζει το καθένα περίπου 400 δρχ.

Έδω ι, Έυει

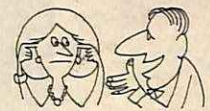

Δέν είναι...

...δύσκολο να πηγαίνεις στο μάθημα με τη ρόδα σου, έστω και αν ο δρόμος είναι ολισθηρός από τη βροχή, υποστηρίζει ο Ρίτσαρντ Σάντς, φοιτητής του πανεπιστημίου της Ινδιάνας (Η.Π. Α.). Την γνώμη του, ωστόσο, δεν φαίνεται να την συμμερίζονται οι συμφοιτηταί του, που προτιμούν το βραδύτερο, αλλά το πλέον ασφαλές μέσο της πεζοπορίας...

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Η Τσαρίνα Μορώ... αποκαλούν την διάσημη δεντέττα, Ζαν Μορώ, από την ημέρα που άρχισε να γυρίζει ταινία την ζωή της Μεγάλης Αικατερίνης της Ρωσίας. Καί, ίσως για να δικαιολογήσει την φήμη της, ίσως για να μπή καλύτερα στο πετσί της έρωτύλης αυτοκράτειρας, διάλεξε για έραστή, αυτή την εποχή, τον Ρούντολφ Νουρέγιεφ. Ρώσος γάρ...

Η «Υπόθεση Ούϊνδσωρ»... υπ' αριθ. 2, είχε χαρακτηριστεί το είδύλλιο του πρίγκιπα Καρόλου του Λουξεμβούργου με την άσπρη, προτεστάντρια και διαλεγμένη Τζόαν Ντάγκλας Ντίλλον. Έπειτα από όκτώ χρόνων προσπάθειες, ο έρωτευμένος πρίγκιπας κατάφερε να κηρυχθεί άκυρος ο γάμος της άγαπημένης του και να βαπτισθεί καθολική. Την περασμένη έβδομάδα η Τζόαν έγινε πριγκίπισσα του Λουξεμβούργου.

Η Μία Βίλλα με πισίνα... κ' ένα μεγάλο αγρόκτημα θα κληρονομήσει ο Λουί Μαρριανό, υπ' αριθ. 2, από τον νουνό του, τον διάσημο τραγουδιστή Λουί Μαρριανό. Ο δίχρονος μικρούλης, γιός του σωφέρ του Γάλλου καλλιτέχνη, οφείλει την τύχη του στην άδυναμία που του έχει ο νουνός του και στο ότι ο πατέρας

του κατάφερε να γλυτώσει ως εκ θαύματος τον κύριό του, σε κάποιο παρ' όλιγο αυτοκινητικό δυστύχημα!

Η Πολύ άθλητική... και ελάχιστα πνευματική, βρίσκουν οι Σουηδοί τον διάδοχο του θρόνου τους. Ο ηλικίας 21 χρόνων πρίγκιπας Κάρολος Γουσταύος σκανδάλισε την κοινή γνώμη στην Χαβάη, με τα γλέντια και τα ξενύχτια του, κατά την διάρκεια της κρουαζιέρας, που κάνει τον γύρο του κόσμου, και, που θα διαρκέσει έξι μήνες.

Η Η Γκραίης Κέλλυ... θα λάβει μέρος στο γύρισμα ενός μουσικού ντοκυμανταίρ, αφιερωμένου στο πριγκιπάτο του Μονακό, που προορίζεται για την αμερικανική τηλεόραση. Άκατανίκητος μαγνήτης ο κινηματογραφικός φακός, όπως φαίνεται!

Η Την «Μάντραγκ»... την περίφημη βίλλα της στο Σαιν Τροπέζ, πρόσφερε η Μπριζίτ Μπαρντ στη φίλη της Δαλιδά, όταν την επισκέφθηκε στην κλινική, όπου θεραπεύεται. Έκει πιστεύεται θα κάνει την ανάρρωσή της ή νεαρή τραγουδίστρια, μετά την άσπεια αυτοκτονίας της.

777

Έδω ui Έυεī

● —Ο ΓΙΑΝΝΗΣ δὲν μ' ἀγαπά πιά.
—Καὶ τί σὲ κάνει νὰ τὸ πιστεύῃς αὐτό;
—Ἀπλούστατα... Ἕνα χρόνο τώρα ποὺ εἴμαστε παντρεμένοι, τὸν ξυνοῦσα κάθε πρωὶ μὲ ἓνα φιλί. Μὲ φιλοῦσε κ' ἐκεῖνος, τοῦ τὸ ἀνταπέδωκα ἐγὼ καὶ πῆγαινε συνέχεια...
—Πολὺ εὐχάριστο ξύπνημα! Καὶ λοιπόν;
—Λοιπόν, χθὲς ἦταν ἡ ἐπέτειος τῶν γάμων μας καὶ δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί δῶρο μοῦ ἔκανε: Ἕνα ξυπνητήρι!

● Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ μιὰς ὀρχήστρας, μὲ σαράντα μουσικοὺς καὶ μὲ μιὰ τραγουδίστρια, πηγαίνει σὲ μεγάλη τουρνέ. Ὅταν τέλος γυρίζη, ἐξομολογεῖται στὴν γυναῖκα του:
—Χρυσή μου, ὕστερα ἀπὸ 15 χρόνια γάμου, εἶχα μιὰ ἀδυναμία... καὶ σὲ ἀπάτησα μὲ τὴν τραγουδίστρια μου... ἀλλὰ μόνο μιὰ φορά...
Κ' ἐκείνη τοῦ ἀπαντάει:
—Ἀφοῦ βρισκόμαστε στὸ κεφάλαιο τῶν ἐξομολογήσεων, θὰ εἶχα κ' ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ κάτι: Κ' ἐγὼ σὲ ἀπάτησα μιὰ μόνο φορά... μὲ τὴν ὀρχήστρα σου!..

● Ο ΝΕΑΡΟΣ πηγαίνει στὸ πρῶτο του ἐπίσημο γεῦμα καὶ ἡ μαμά του τοῦ δίνει τὶς τελευταῖες συμβουλές:
—Θὰ ρωτήσης τὴν κυρία ποὺ θὰ κάθεται δεξιὰ σου ἂν εἶναι παντρεμένη καὶ ἂν ἔχη παιδιὰ. Ὑστερὰ θὰ ρωτήσης τὰ ἴδια ἐκείνη ποὺ θὰ κάθεται ἀριστερά σου.
Τὴν ἄλλη μέρα ρωτᾷ τὸν νεαρό:
—Λοιπόν, πῶς τὰ πέρασες χθές;
—Πολὺ ἀσχημα! Ἡ κυρία δεξιὰ μου δὲν ἦταν παντρεμένη κ' ἐγὼ τὴν ρώτησα πόσα παιδιὰ ἔχει. Ὅσο γιὰ τὴν κυρία ἀριστερά μου, αὐτὴ μοῦ εἶπε πόσα παιδιὰ ἔχει καὶ τότε ἐγὼ τὴν ρώτησα ἂν εἶναι παντρεμένη...

Ἀπογοητευμένη...

...ἡ Καρὸλ Μπαίηκερ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ἔφθασε στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ ἀναζωογονήσῃ τὴν φθίνουσα κινηματογραφικὴ δόξα της. Πρὶν συναντηθῇ μὲ τοὺς κινηματογραφικοὺς παράγοντες, ἐπισκέφθηκε ἓνα παρισινὸ ὑποδηματοποιεῖο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀγόρασε 40 ζευγάρια παπούτσια...

Οἱ παράνυμφοι...

...ἦταν δύο χιμαπατζήδες, στὸ γάμο τῆς Τζέννι Μίννι, καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι παράξενο, ἀφοῦ ἡ Τζέννι ἐργάζεται στὸ ζωολογικὸ κήπο τοῦ Τάϊκρος (Ἀγγλία). Βέβαια, ἡ Φίνα καὶ ὁ Σόκο (εἰκρινιζόμενος), δὲν μπόηκαν στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ παρέστησαν στὴν γαμήλια δεξίωση. Καὶ συμπεριφέρθηκαν σὰ νὰ ἦταν... ἄνθρωποι.

Ἡ ὀλυμπιονίκης καὶ ἡ υἴορνη της

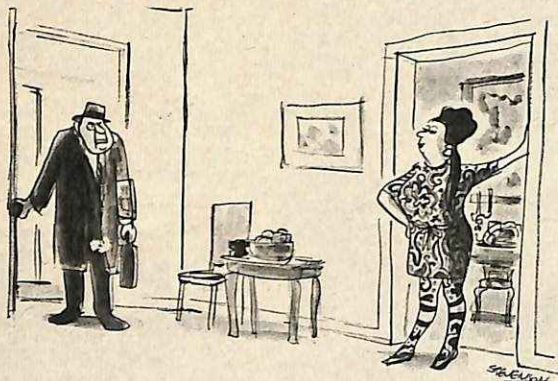
Θὰ βαδίση ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς ἐνδοξης μητέρας της; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔκαναν ὅσοι ἔτυχε νὰ παρακολούθησουν τὴν διπλὴ ἐμφάνιση τῶν Ράντ, στὸ Κρύσταλ Πάλας τοῦ Λονδίνου, πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες. Ἔτσι, ἐνῶ ἡ διάσημη καὶ ὡραίατατη ὀλυμπιονίκης Μαίρυ Ράντ (δεξιὰ) ἔκανε μιὰ ἐπίδειξη στὴν σφαῖρα γιὰ τὰ μέλη τῆς γυναικείας προολυμπιακῆς ὁμάδος, τὴν ἴδια ὥρα, σὲ μικρὴ ἀπόσταση, ἡ 5έτις κόρη της Ἀλλισον, ἀπεδείκνυε μὲ τὰ ἄλματά της σ' ἓνα σκάμμα (κάτω), ὅτι εἶναι γεννημένη ἀθλήτρια.

ΑΤΥΧΟΣ ὁ ἐπτάχρονος Κέιρ Νταύ. Ἄν καὶ ἦταν ὁ μικρότερος μοτοσυκλετιστὴς ποὺ ἔλαβε μέρος στοὺς πρόσφατους σχετικούς ἀγῶνες παιδῶν, ποὺ ὀργανώθηκαν στὸ Σίττινγκμπωρν τοῦ Κέντ (Ἀγγλία), ἀπέδειξε ὅτι εἶναι κιόλας ἄσος τῶν δικύκλων. Ὡς τὴν τελευταία στιγμή ὁ Κέιρ Νταύ (Νο 2), κράτησε τὸ προβάδισμα καὶ ὅλοι πίστευαν ὅτι θὰ ἀναδειχθῇ νικητὴς. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ τέρμα, ὁμως, τοῦμπαρε. Νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Γκάρι Κιούν (νούμερο 6).

ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

«Πηγάδα, κάνε μου μιὰ χάρη. Πάψε νὰ διαδύξης αὐτὰ τὰ καταραμένα: «Πῶς νὰ ξαναγοητευτε τὸν σύζυγό σας», στὰ διάφορα περιοδικά!...»

Μεταβύ μας

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΤΗΣ ΒΕΡΑΣ

‘Αγαπητή Βέρα...

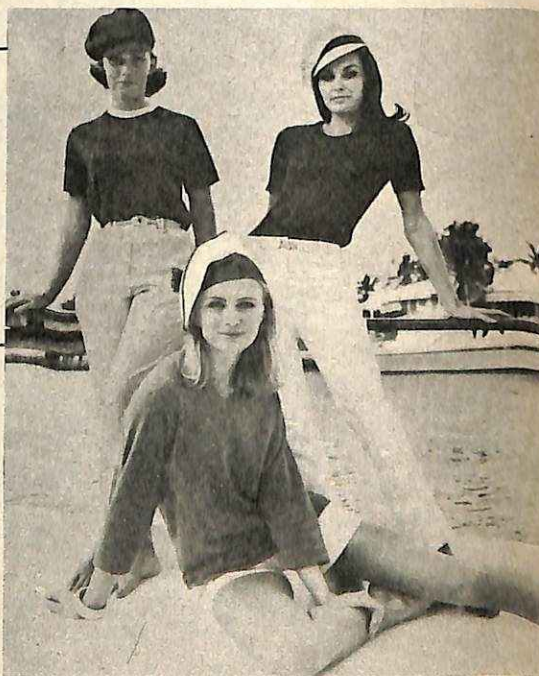
(ΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ περὶ κοινωνίας, ἀριστοκρατίας, ὀνομάτων, συνεχίζονται. Δημοσιεύω μερικές ἀπὸ τὴς πιὸ χαρακτηριστικές, καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἀπαντήσω...
Β.

...Νομίζω πῶς ὁ ἐκλεκτὸς ἀναγνώστης σου, κ. Σκουζέ, ἀξιολόγησε καὶ ἐποθέτησε τὸ θέμα πού, ἀπὸ τὴς στήλες σου γίνονται προσπάθειες νὰ τοποθετηθῇ, στὴν πλέον ὀρθή βάση.

Νομίζω καὶ πάλι, πὼς καιρὸς εἶναι, νὰ ὑπάρξουν στὸν τόπο μας ἄτομα, εἴτε ὁμάδες, πού νὰ ἔχουν τὴν δύναμη νὰ ἀντιτάξουν στοὺς διάφορους συμβιβασμούς, μικροὺς ἢ μεγάλους, στοὺς ὁποίους δλοὶ μας καταφεύγουμε, γιὰ λόγους ὀλιγώτερο ἢ περισσότερο κοινωμοισμοῦ, ἀναλόγως τῶν κινήτρων πού ὠθοῦν τὸν καθένα μας, νὰ ἀντιτάξουν στὸ ρεύμα τῆς ὕλης πού διέπει τὴν ἐποχή μας, τὸ πνεῦμα. Ναί, μόνον σὲ κριτήρια πού στηρίζονται στὸ πνεύ-

★ ΠΑΕΙ καὶ τὸ πετοῖ: ‘Η ἐφεύρεση ἀπὸ τοὺς Νινυὸν τοῦ οὐνθετικοῦ «Κορσάμ» κινδυνεύει νὰ στείλῃ τὸ παπούτσι, τὴν ἰσάνια, τὴν ζώνη ἀπὸ ἄ λ η θ ι ν ὀ δέρμα, ἐκεῖ ὅπου τὸ νάυλον ἔστειλε τὸ ἀληθινὸ μεϊάζι, τὸ λινό, τὸ κρέπ γιὲ οἶν, τὴν μαιτίσια... Γιατὶ φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἴδια ὄψη καὶ ἀμέτρητες ἀρετὲς ἀποχρῆς. Τὸ 1964 (γράφει τὸ «Νιου Γ'ὶορκ Τάιμς») τὸ νέο «Κορσάμ» χρησιμοποιήθηκε γιὰ ἓνα ἑκατομμύριο ζεύγη παπούτσια. Τὸ 1966 γιὰ... δώδεκα ἑκατομμύρια.

ΔΥΟ «ναί» καὶ ἓνα «ὄχι»... γιὰ τὸ καλοκαίρι τὸ σπορ ντύσιμο. ΟΧΙ στὴν κυρία ἀρσενό, ΟΧΙ στὴν στενὴ ζώνη στὴν μέση, ΟΧΙ στὸ παντελόνι πού φθάνει τόσο ψηλά, ΟΧΙ στὴν μπλούζα πού σταματᾷ στὴν μέση. ΝΑΙ στὶς ἄλλες δυὸ πού τὸ φοροῦν σωστά...

★ ΚΑΙ χειμῶνα καὶ καλοκαίρι εἶναι εὐχάριστη ἡ «μοκέτια», τὸ χαλί πού καλύπτει ὅλο τὸ πάτωμα. Ὁ παλαιὸς φόβος τῆς σκάνης, πού ἔπνιγε τὴν παλιὰ Ἀθήνα (τῶν ἔλθεινῶν καλοκαιρινῶν μηνῶν, ὅπου θαλῖ-λεναν τὰ ἔντομα, μύγες, κοινούπια, σκνίπες, κοριοί, καὶ ὅπου ἡ δυσεντερία ἀπὸ χαλασμένα φαγητὰ ἦταν στὴν ἡμερήσια διάταξη) δὲν υφίσταται πιά... Καὶ ἡ καλὴ «μοκέτια» καθαρίζεται εὐκόλα καὶ εἶναι πάντα εὐχάριστη στὸ πάτωμα. Ὅχι μόνο σὶά σπῖττα, ἀλλὰ καὶ σὶά καράβια καὶ σὶά... καλοντυμένα κόττερα τὴν συναντᾷ ναεῖς.

★ ΝΑΙ... προτιμῶνται τὰ φαροδιὰ καὶ κοντὰ ποτήρια γιὰ τὸ οἶτοκν ἀπὸ τοὺς περὶσσότερους. Ὁ λόγος: χωροῦν πιὸ ἄνετα τὰ παγάκια. (Στὰ μπαρ ὁ δ ν τὰ προτιμοῦν. Γιατὶ παίρνουν περισσότερο οἶτοκν...).

★ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ: Προστατεύετε τὰ κοσμήματα ἀπὸ χρυσὸ (δραχιδάκια, καδένες κλπ.), μὲ τὸ νὰ τὰ περάσετε μιὰ φορὰ μὲ λευκὸ (ἄχρωμο...) βερνίκι τῶν νυχιῶν!...

★ ΔΑΘΟΣ: Στὴν περασμένη «Βέρα», ἡ τιμὴ ἑνὸς μικροῦ ἀκουστικοῦ μηχανήματος, ἔχασε δυὸ μηδενικά στὸ τυπογραφεῖο, καὶ ἀπὸ 300 δολλάρια ἔφθασε στὰ... 3.

μα θὰ πρέπει νὰ στηριχθοῦμε γιὰ νὰ φτιάξουμε μιὰ κοινωνία elite, τὴν ἀριστοκρατίαν μας. Πνεῦμα δὲ λέγοντας, ἐννοῶ, τὴν ψυχὴ, τὴν καρδιά, τὴν προσφορά, πού καὶ τὸ ἄλλο πνεῦμα, τὰ γράμματα, (εἶναι πνευματικὸς ἄνθρωπος, αὐτὸς πού ἠγάωσε τὴν ζωὴν του μελετώντας), τὸ κάνει νὰ εἶναι ἀληθινὸ πνεῦμα καὶ ὄχι ξηρὸν γράμμα. Καὶ ἡ ἀρχοντιά, ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ ἀναγνώστης σου, προϋποθέτει καρδιά, λεβεντιά, ψυχὴ. Καὶ τὸ ἔχουν αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι ἀπλοῖκοί, ἀλλὰ μεγάλοι Ἕλληνες, στοὺς ὁποίους ἀναφέρεται ὁ ἐπιστολογράφος σας. Καὶ δὲν τὸ ἔχομε ἐμεῖς. Καὶ ἂς μὴν ποῦμε πὼς φταίει ἡ πρόδοος ἢ οἱ πόλεμοι, ἢ ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ σταματήσουμε τὸν πολιτισμό, εἴτε τὴν τεχνικὴ πρόδοο. Καὶ αὐτὰ καὶ ἐκεῖνα εἶναι δημιουργήματα δικὰ μας. Λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος φταίει. Ἐμεῖς φταίμε. Εἶναι δύσκολο νὰ τὸ ὁμολογήσουμε; Μὰ δὲν θὰ εἶναι δύσκολο γιὰ τὰ παιδιὰ μας σὲ δέκα χρόνια νὰ πουν: “Ἡ μήμηρμάς μας ἀπὸ τώρα μὲ τὴν γεμάτη πίκρα καὶ ἐπανάσταση στάση τους;

Βάλαμε στὴν θέση τῆς καρδιάς ἓνα μηχανάκι πού μετράει μόνο χρυσό, αὐτοκίνητα, καράβια, κόττερα... Ποιὸς θὰ δρεθῇ νὰ δώσῃ πάλι στὴν καρδιά μας αἷμα, νὰ τὴν ζωντανέψῃ καὶ νὰ τὴν κάνει ἀνθρώπινη, τρυφερὴ καὶ νὰ γεμίσῃ τὴν ζωὴν μας ἀγάπη, ὁμορφιά, ἀνθρωπιά;

Ἀθῆναι

Σ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

...Ἀπόρησα γιὰ τὴν ἐρευνά σου, γύρω ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατία τῆς Ἑλλάδος. Τί τὴν θέλεις τὴν ἐρευνα;

Τί ἀξία καὶ τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχουν οἱ πρόγονοι, ὅσο σημαντικοὶ καὶ νὰ ἦσαν αὐτοὶ πᾶν στὸν σημερινὸ ἀπὸγόνό τους; Σὲ τί φταῖνε αὐτοὶ γιὰ τὸν σημερινό; “Ἡ γιὰτὶ θὰ πρέπει ὁ κόσμος νὰ σέβεται ἰδιαίτερα τὸν σημερινό (ἐὰν δὲν ἀξίζει), ἐπειδὴ οἱ πρόγονοι ἀξίζουν; Αὐτὰ εἶναι, ὅπως δὲλου ξεπερασμένα καὶ οὐτε τίτλοι, οὐτε οἰκότητα συγκινοῦν κανένα. Σήμε-ρα θαυμάζεται ἡ προσωπικὴ ἀξία. Ἡ προσωπικὴ ἀξία, καὶ μόνον ἡ προσωπικὴ ἀξία εἶναι αὐτὴ πού δοξάζεται καὶ εἶναι αὐτὴ πού δοξάζεται. Εἰρωνεύσθε τὰ δυὸ Π. Δὲν κατάλαβα, ὅμως γιὰτὶ, διότι γιὰ νὰ γίνῃς πρέσβος πρέπει νὰ ἔχῃς πολλὰ προσόντα καὶ ἂν διατρέψῃς, ἡ πατριδὰ σου πολλὰ θὰ ὠφεληθῇ. Ὅσον ἀφορὰ δὲ τὸν Πλάτων, μὲ αὐτὸν μορφώνεται, μὲ αὐτὸν ταξιθεῖς, μὲ αὐτὸν καλλιεργεῖσαι καὶ σὲ μιὰ - οὐο γενεὴ γίνεσαι πράγματι ἀριστος. Διότι ἐπαναλαμβάνω ἀριστοκρατία θὰ πῇ ἀριστος ἄνθρωπος, δηλαδή ἐξαιρετικὴς ἀξίας ἡ μορφώσεως ἢ γενναϊότητος, κατὰ τὸ ξεχωριστὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐπὶ προσωπικῶς, ὅχι ὁ προσπομπήσσος σου. Μὰ, ἔτσι δὲν εἶναι; Τί νὰ τὸ κάνω τὸ νόημα; Γιὰ τὸν φιλοτιμηθῶ καὶ νὰ μοιάσω; Ἀ, ναί, τότε ἀβίηστα, νὰ γίνω ὁμοῖος πρῶτα ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ τότε φθάσω πάλι στὸ ἴδιο τὸ παραπάνω συμπέρασμα. Ἄλλως... εἰ ἀπὸγονοὶ ἐνδύουν προγόνων μοι-άζουν μὲ τὸ φυτὸ τῆς πατάτας. Ὅ,τι καλὸ ἔχουν, τὸ ἔχουν κάτω ἀπὸ τὴν γῆ”.

Ἀθῆναι Ζ. ΘΕΟΤΟΚΗ - ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

...Μιὰ πού θίξατε τὸ πρόβλημα τῶν ἀρχοντικῶν οἰκῶν τοῦ σύγχρονου ἑλληνισμοῦ, σὰς ζητῶ τὴν φιλοφροσύνη γιὰ

‘Η μόδα τῶν Κ, Κ, Κ!

Κοντό, Κλασικό, καὶ Κραφί... Φόρεμα ἰδιαίτερος ἀγαπητό, παρουσιάζεται σὲ ὅλα τὰ ξένα περιοδικὰ καὶ ἀντικαθιστᾷ γιὰ τὸ καλοκαίρι τὸ κλασικὸ μαῦρο φορεματάκι τοῦ χειμῶνα. Ταιριάζει μὲ τὸ ἡλιοκαμένο δέγμα, μὲ τὰ ὑπερακάθιστα, καὶ ξεκουράζει ἀπὸ τὰ θορυβώδη ἑμπνεύματα...

νὰ παρουσιάσω τὰ ἐξῆς, πού ἀφοροῦν τὴν καταγωγή τοῦ πρίγκιπικοῦ (ὅπως τιλοφοροῦνταν) οἴκου τῶν ἀρχαίων Δράκων καὶ μετέπειτα Σούτζων (ἢ καὶ Σούτσων). Ἀν πιστεύσωμε τὸν Ι. Βυζάντιο (πού ἔκρινε ἀπὸ τὴν δεύτερη προσωνομία τους) γενάρχης αὐτῶν στάθηκε δῆθεν κάποιος πρωτομάστορας κατασκευαστὴς ὑδραγωγείου ἀπὸ τὰ Λουτζεροχώρια τοῦ Ἀργυροκάστρου (Ἡπείρου), ὁ ὁποῖος προσωνομάσθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους σουγιουλτζού (= ὑδραγωγός) καὶ εἶτα σουτζιού. Κατὰ τὸν Ἀθ. Ὑψηλάντη πάλι (ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς χώνευε γιὰτὶ τὸν ἀποκαλῶσαν ἔργο γουναραδῶν), ὁ πάππος τοῦ Δημάκης Δράκος ἦταν δῆθεν γαλατὰς καὶ γι’ αὐτὸ προσφωνοῦνταν ἀπὸ τοὺς

Τούρκους σουιτταίου. Καὶ οἱ δυὸ ἐκδοχαὶ αὐτῆς ὅμως ἦταν πλάσματα ζηλοφθόνων ἀντιζήλων τους, οἱ ὁποῖοι δὲν θυμήθηκαν ὅτι ἡ γλώσσα τῶν Τούρκων λέγει ἐπὶ πλέον σιουδδζιὰ τὸν ἀνδρεῖο, τὸν εὐτόλμο, τὸν γενναῖο, καθὼς καὶ ὅτι κατὰ τὴν μεσαιωνικὴ ἐποχὴ τίς ἴδιες ἐννοίες εἶχε καὶ ἡ λέξις μας δράκος, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκριβῶς κάποιος λόγιος ἐτυμολογοῦσε τότε καὶ τὸ ἐπώνυμο Δραγάτσος (ἢ Δράγεσης) τοῦ Κ. Παλαιολόγου, μὲ τὸ νὰ γράφῃ ὅτι τὸ πῆρε ἀρετὴς τῆς πολεμικῆς ἐνεκα καὶ τῶν ἀνδρείων ἔργων ὁ μεγάλῃμος. Καθὼς γράφει ἄλλωστε ὁ αὐτὸς Ἀθ. Ὑψηλάντης, ὁ προαναφερμένος Δημάκης Δράκος ἦταν γαμπρὸς τοῦ ἐξ ἀπορρήτων Ἀλέξανδρου Μαυροκορδάτου, ὁ ὁ-

ποῖος δέβαια δὲν ἦταν δυνατό νὰ δώσῃ τὴν κόρη του σὲ γαλατὰ. Καὶ ἐπὶ πλεόν, καθὼς προσθέτει, οἱ Δράκοι (Σούτζοι), φέρονταν γιὰ Ἰσκαντέρωλου, ὁ ὅχι ὅμως ὅπως νόμιζε ἀπὸ τὴν μητέρα τους, θυγατέρα τοῦ ὡς ἄνω, ἀλλὰ ἐπειδὴ κατὰγονταν ἀπὸ ἀρχαῖο στρατιωτικὸ οἶκο τῆς ἐποχῆς καὶ βασιλείας τοῦ δοξασμένου Σκεντέρμπεη. Τὴν ἴδια δὲ ἀκριβῶς καταγωγή πίστευαν πὼς εἶχαν καὶ ὅλες οἱ μεγάλες οἰκογένειες τῶν ἀρχαίων τῆς Ἡπείρου, Ἀλβανίας καὶ Δυτικῆς Μακεδονίας, ὅπως μᾶς τὸ πιστοποιεῖ καὶ ὁ ἱστορικὸς τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821 Κασομούλης (Ἐνθυμήματα Στρυτ. τομ. Α’ σελ. 1-2). Ἀπὸ τέτοια συνεπῶς οἰκογένεια κατὰγονταν καὶ οἱ Δράκοι (Σούτζοι), ὄντας καὶ αὐτοὶ παρακλάδι τῆς μεγάλης πατρίδος τῶν Δρακαίων, πού ἀπλώνονταν ἀπὸ τὸ Μαυροβούνιο, ὡς τὴν Τριφυλίαν (χωριὸ Δραγόρι, ἄνω Φιγαλείας). Συγγενεῖς αὐτῶν ἦταν ἄρα καὶ ὁ ἀρχαῖος Παύλιος Δράκος, πού μαζί μὲ τὸν Μπούα Γρίβα καὶ τὸν Μαλάμο κατέλαβαν στὰ 1585 τὴν Ἀρτα, καὶ οἱ Σουλῶτες Δρακαῖοι, καὶ οἱ Ζαγορηῖοι Δραγκάιοι, καὶ οἱ ὑπὲρ τὴν Σκόδρα Δριδαστινοὶ Δρακότσιοι, καὶ οἱ Μιρδῖτες συνώνυμοι τους Δρακούτσιοι. Οἱ τελευταῖοι δύο κλάδοι τους δὲ ἦσαν συγγενεῖς μὲ τοὺς Μαζαρακάους καὶ Λίβερους τῆς ἐποχῆς τοῦ Σέρβου Ντουσιάν, καὶ ἔδωσαν τότε τὴν ἀρχοντικὴ οἰκογένεια πού πῆρε τὴν αὐθεντία τῆς βορειοανατολικῆς Μακεδονίας (Ἰστίπ, Κίτσανα, Κράτοβο, Κιουσεντῆλ κλπ.). Καὶ κόρη τῶν ἀρβανιτοδρακῶν τούτων πολέμαρχων στάθηκε ἡ μητέρα τοῦ Κωνῆνου Παλαιολόγου, ὁ ὁποῖος κληρονόμησε καὶ τὸ ὄνομα τῆς γενιᾶς τους Δραγάτσος (Δράγεσης).

Τελειώνοντας προσθέτομε, ὅτι διαψεύδοντας τὸν Βυζάντιο καὶ Ὑψηλάντη, σημείωσαν ἀπὸ τὰ 1695 (ἀρα πολὺ πρὸ αὐτῶν), ὁ Γάλλος Ντελακρουά, ὅτι οἱ Δράκοι (Σούτζοι), ἦσαν ἀρχοντικὴ οἰκογένεια, τὴν ὁποία ἔφερε στὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Πορθητὴς μετὰ παραχώρηση προνομίων, καὶ ὁ ἐπίσης Γάλλος Ντιουβερσδιὲ ἀπὸ τὰ 1585, ὅτι κατεῖχαν πλούσια συλλογὴ ἀπὸ ἀρχαῖα χειρόγραφα. Μὲ τὰ ὁποῖα, δέβαια, δὲν εἶχαν τότε καιρὸ καὶ δρεψὴ νὰ ἀσχολεῖσθαι, οὔτε οἱ κατασκευαστὰ ὑδραγωγείων, οὔτε καὶ οἱ γαλατᾶδες.

Θεσσαλονίκη

ΣΟΦ. ΛΙΑΚΟΣ

ΣΟΦΙΕΡ - ΛΑΜΙΑ! Χωρὶς γλῶσσο, χωρὶς σῶματα. Τὸ φῶς φθάνει (κάπως...) ἀπὸ τὴν βάση. Τιμὴ τῆς, 150 δολλάρια, στὸ κατάστημα «Design Research», τῆς Νέας Ὑόρκης...

Βέρα

ΑΝ ΜΑΡΓΚΡΕΤ ΤΟ ΕΙΝΟ ΜΗΛΟ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η γενναιοδωρία του Χόλλυγουντ, να επιτρέπη από καιρό σε καιρό στην 'Αμερικανίδα Μπέ - Μπέ 'Αν Μάργκρετ να επισκέπτεται την Εύρωπη, αποκτά ιδιαίτερη σημασία όταν σκεφθεί κανείς πόσο σπανίζει η όμορφη στις μέρες μας. Είναι, πράγματι, τόσο δυσέρετη, ώστε οι κινηματογραφικές εταιρίες πρέπει να την διαμοιράζονται μεταξύ τους. "Ισως αυτός είναι ο λόγος που η 'Αν Μάργκρετ ανήκει σήμερα σε πέντε από αυτές.

Πρωτοεμφανίσθηκε στην οθόνη το 1961, μετά την φανταστική της από κάποιο λαγωνικό του Χόλλυγουντ, σ' ένα νικτερινό κέντρο, όπου τραγουδούσε.

Με ένθουςιασμό

Το Χόλλυγουντ την υπεδέχθη με ένθουςιασμό, και οι πλέον διακεκριμένοι πολίτες του είπαν τόσα πράγματα γι' αυτή, ώστε από τους χαρακτηρισμούς της θα υπέθετε κανείς ότι επρόκειτο μάλλον για επαναστατικό σύστημα κεντρικής θερμάνσεως, παρά για σύμβολο του σέξ - που μπορεί να είναι το ίδιο.

Αλλά, στην πραγματικότητα, και παρά τις έκρηκτικές εμφανίσεις της, είναι μια δειλή, συνεσταλμένη κοπέλλα, που όχι μόνο δεν θα μπορούσε να ανάψει φωτιά, αλλά ούτε και χαλί να κάψει από απροσεξία με το σιγάρο της.

Εξακολουθεί να παραμένει η ίδια, έξη χρόνια μετά από την θριαμβευτική επιτυχία της. Εμφανειακά. Γιατί ψυχικά έχει υποστή κι αυτή την φθορά όλων των ειδών της οθόνης.

«Υπέφερα και υποφέρω τα πάνδεινα, λέει. Τώρα αντιλαμβάνομαι για ποιό λόγο πολλοί από τους πιο διάσημους συναδέλφους μου μαζεύουν μια μέρα τα πράγματά τους και εγκαταλείπουν το Χόλλυγουντ, αν όχι και τον κινηματογράφο. Όταν πρωτοφθά-

σης, 'σε περιβόλουν με τόση συμπάθεια και στοργή!... Φθάνει όμως μια τόση δό επιτυχία σου για να τους κάνη να θέλουν να σε κατασπαράξουν...».

Οι γυναίκες - δημοσιογράφοι του Χόλλυγουντ απονέμουν κάθε χρόνο το Βραβείο του Ξινού Μήλου στην πιο μη συνεργάσιμη ή-θοποιοή της κινηματογραφουπόλε-

ως. 'Εφέτος ήταν η σειρά της 'Αν Μάργκρετ.

«Μου το έδωσαν, λέει η ίδια, γιατί αποφεύγω να τις συναντώ και γιατί δεν θέλω να συζητώ μαζί τους την ιδιωτική μου ζωή. Λυμάνονται κυριολεκτικά το Χόλλυγουντ οι γυναίκες αυτές και γράφουν τόσες άηδίες σ' αυτά τα δήθεν κινηματογραφικά περι-

οδικά!... 'Εγώ, φυσικά, δεν τα διαβάζω, αλλά πολλές φορές έρχονται διάφοροι φίλοι μου και μου λένε: "Είδες τα τρομερά πράγματα που γράφουν για σένα";. Προσωπικά, δεν με νοιάζει, αλλά τα άκουε οι γονείς μου κι αυτό τους πληγώνει. Γι' αυτούς, μη ξεχνάτε ότι εξακολουθώ να είμαι κοριτσάκι...».

'Αλλά, μαζί με το Ξινό Μήλο ή 'Αν Μάργκρετ δικαιούται, άσφαλώς, και το Βραβείο του Κρυστάλλινου Στακτοδοχείου.

«'Ηταν ένα μεγάλο κρυστάλλινο στακτοδοχείο, διορθώνει η ίδια. 'Ο σκηνοθέτης ήθελε να είμαι όσο το δυνατόν πιο "ρεαλιστική" σε μια σκηνή, στην οποία έπρεπε να εμφανίζωμαι έξαλλη από θυμό, και το στακτοδοχείο έδωσε την λύση. 'Υπακούοντας στον σκηνοθέτη, το άρπαξα και το πέταξα στον τοίχο. 'Αλλά συνέπεσε να παρεμβληθώ το κεφάλι του καμένου του ίδιου του σκηνοθέτη, που έπεσε ξερός και χρειάστηκε να του βάλουν δεκάεξη ράιμματα στο κεφάλι, στο νοσοκομείο όπου τον μετέφεραν. 'Η σκηνή πάντως πέτυχε. Κατά λάθος...».

Γάμος εν όψει

Υστερα από το πολυδιαφημισμένο, σύντομο, ειδύλλιο της με τον 'Ελντς Πρίσλεϊ και τον 'Εντ Φίσερ, η 'Αν Μάργκρετ σχεδιάζει σήμερα να παντρευθεί τον ήθοποιοή της τηλεόρασης Ρότζερ Σμίθ, και ένα θαυμάσιο μπριγιάν, σε σχέδιο του ίδιου, αποτελεί την πειστικότερη απόδειξη. 'Αλλά ο γάμος είναι ένα θέμα που η 'Αν Μάργκρετ αρνείται κατηγορηματικά να το συζητήσει.

«'Αν ανέπτυσσα τις απόψεις μου για τον γάμο, λέει, θα χρειάζομαι ολόκληρους τόμους. Προτιμώ να τις συζητώ κατ' ιδίαν με τον μέλλοντα σύζυγό μου. 'Οποιος κι αν είναι αυτός», πρόσθεσε αινιγματικά.

ααβαζουύρ

ΙΔΕΕΣ
ΓΙΑ ΤΟ

ΑΥΡΙΑΝΟ
ΤΡΑΠΕΖΙ

Βακαλίας αλά παταθιέ.

ΤΟ ΜΕΝΟΥ

- * Σιγορδελιά
- * Πατάτες φριγιαδε'
- * Βακαλίας αλά παταθιέ
- * Φρούτα ή νομοσοβία δεν δαί χρειαστούν.
- * Καφές παρηγοριάς.

(Για 4 ανεπιθύμητα άτομα)

- ½ κιλό βακαλίας
- 2 φλιτζάνια βιμιγδαίλι
- 1 μαύρη γραβάτα
- 1 πλερέζα
- ½ κιλό παξιμαδάκια γλυκανίβου.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ !!!

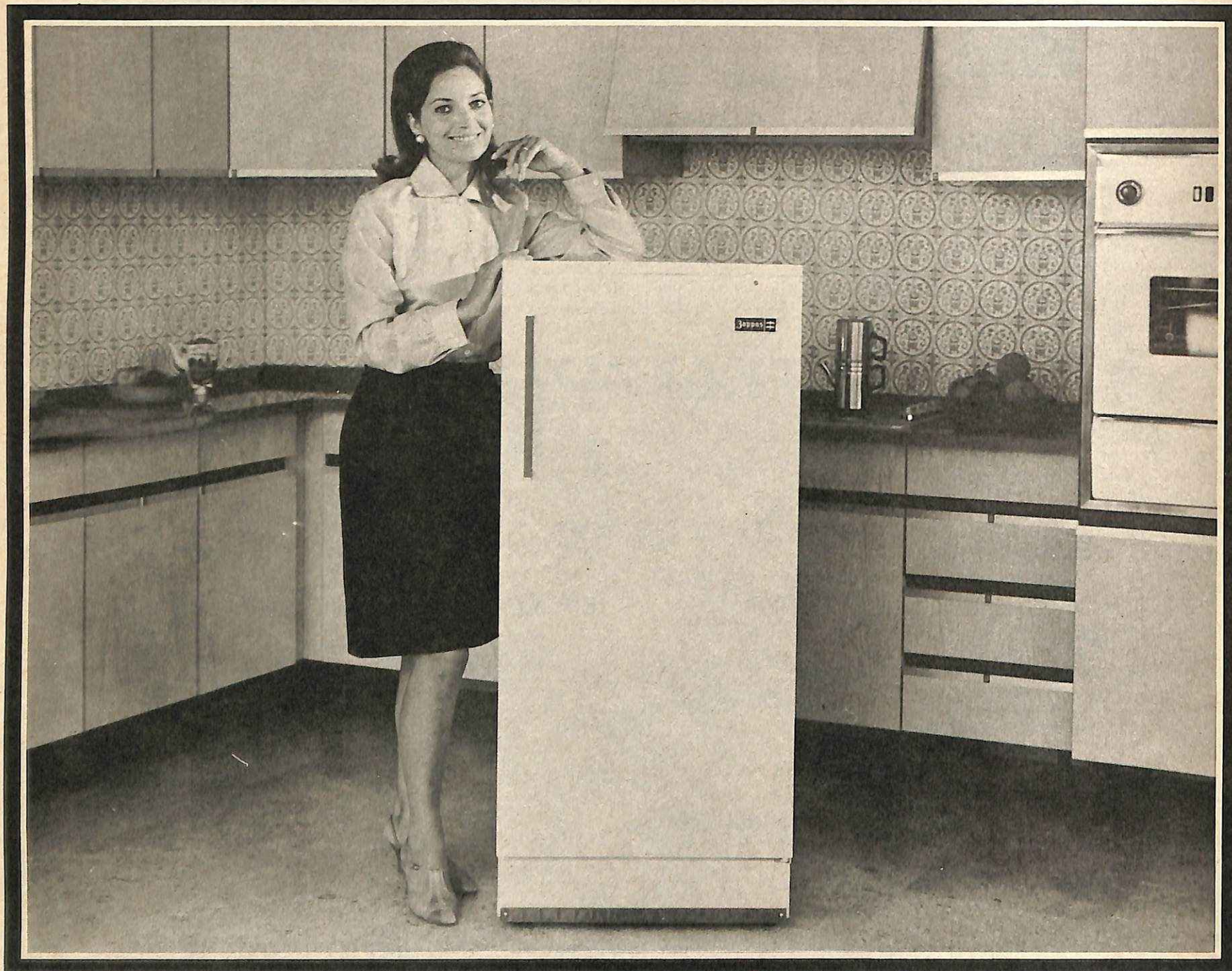
Καθαρίζουμε τον ψάρι και τον βάζουμε 10-15
μέ 1 με καλόν τον και τον
ζουμε με άφδ νουρ. Ριζούμε
και δαίφνις (). 'Ες σου να
οῦμε 100 για να μαδάμε τα διαφρέοντα φάει
'Εν τω μεταξύ ένα νομ και το δίνουμε οῦν
'Εάν η βλίσει όλα σάνε καλαί. 'Εάν
όχι βοροδεύουμε και μετὰ οῦμε τα
10 βέ γκῆμα + εῶδες και μέ το βερβίρουμε
Οαλιά αν με τον ζέλευ εῶθυμία ενός εῶαίου.
Λυνιδούμε κάρη. ΚΑΛΗ ΟΡΕΞΗ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΛΟΥΝ. ΑΜΗΝ!

«Φάτε , και »

ΛΑΪΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

τι θελω; ενα συγχρονο και αυτοματο
ψυγειο που να δινη ολη τη ψυξη που
χρειαζομαι ακομη και για τις κατεψυγμενες
τροφες και να κρατησθω σ'ολη μου τη ζωη!

μηπως ζητω πολλα;

οχι! ζητας Zorras

Τό ΖΟΠΠΑΣ! GRAND FREEZER,, είναι πραγματικά ένα μεγάλο ψυγείο. Εύρύχωρο, με μεγάλη ψυκτική δύναμη, μπορεί να διατηρήσει τα τρόφιμα αλλά και τις κατεψυγμένες τροφές σε 12 βαθμούς υπό το μηδέν. Είναι η πιο σύγχρονη μορφή ψυγείου! Φτιαγμένο από άτσάλι έμαγιέ, με αυτόματο απόψυξη και μαγνητικό σύστημα κλεισίματος της πόρτας, το ψυγείο ΖΟΠΠΑΣ! GRAND FREEZER,, πραγματοποιεί το όνειρο κάθε σύγχρονης νοικοκυράς!.

ΝΤΟΜΕΣΤΙΚΑ Α.Ε. ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 32 ΤΗΛ. 534.807 ΑΘΗΝΑΙ - ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΑΣ 11 ΤΗΛ. 74.738 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
αλικη-cpv22/67μ

«ΜΙΚΡΟ ΚΟΜΠΟΛΟΓΑΚΙ ΜΟΥ»
Αποστολέας: Μ. Μ. Αθήναι.

«ΤΡΟΧΑΙΟ ΑΤΤΥΧΗΜΑ»
Αποστολέας: Ρ. Κασέζλη, Αθήναι

Φωτογραφικό

ἄλμπουμ

«ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ»
Αποστολέας: Γ. Γκάκα, Αθήναι.

«ΕΜΠΡΟΣ»
Αποστολέας: Κατερίνα Καλλιγά, Αθήναι

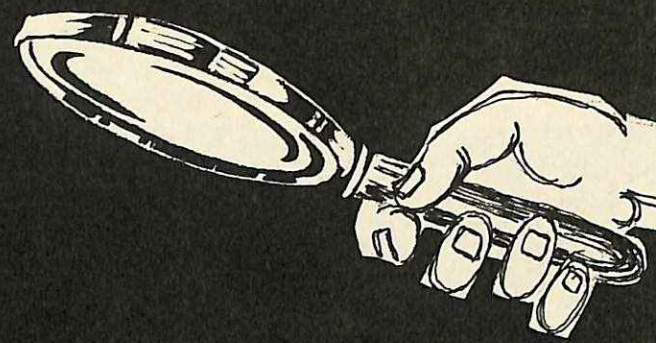
«ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ»
Αποστολέας: Γ. Μπαλλής, Αθήναι.

«ΑΠΟΡΙΑ»
Αποστολέας: Χ. Αθήναι.

ΜΗ ΨΑΧΝΕΤΕ...

ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ.

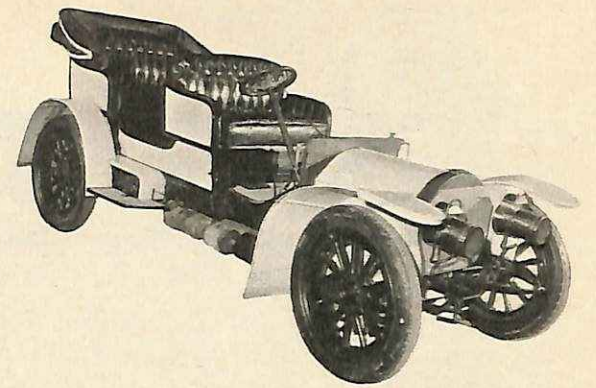

ZOURAS

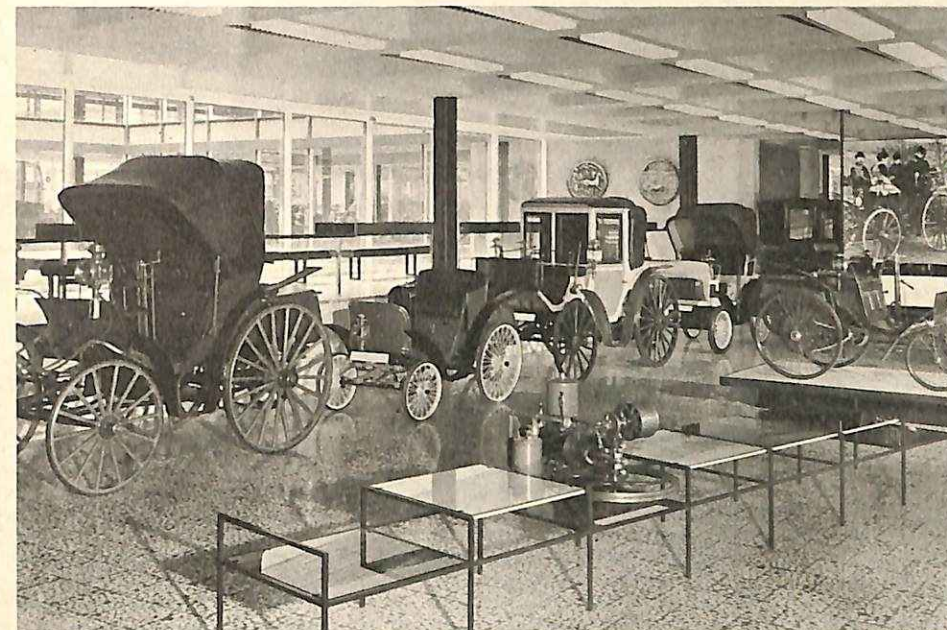
ZOURAS
ΑΘΗΝΑΙ-ΕΡΜΟΥ 26 - ΤΗΛ. 232 612

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - ΒΑΣ. ΚΩΝ/ΝΟΥ 30 - ΤΗΛ. 424 606

Ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου τὸ Γ' Ράλλυ Ἀντίκα

Τὸ μοντέλο
«Σίμπλεξ» τοῦ 1902
τῆς «Μερσεντές»,
βρίσκεται στὸ
ὁμώνυμο μουσεῖο
τῆς Στουτγάρδης.

ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ αἴθουσα στὸ μουσεῖο τῆς «Μερσεντές», ποὺ βρίσκεται στὴ Στουτγάρδη, ἐκτίθενται οἱ γραφικὲς πρώτες «αὐτοκίνητες» ἄμαξες τῶν Νταίμλερ καὶ Μπένζ...

Τὸ Γ' Ράλλυ Ἀντίκα παίρνει τώρα τὴν θέση του ὡς τακτικὴ ἐτήσια ἐκδήλωση ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου. Ἡ συμμετοχή, ἀπὸ ἐφέτος, ξένων αὐτοκινήτων τὸ καθιερώνει ὡς μιὰ ἀκόμη τουριστικὴ ἐκδήλωση τῆς Ἑλλάδος καὶ δίνει τὴν εὐκαιρία προβολῆς τῶν τουριστικῶν δυνατοτήτων τῆς χώρας μας, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὑπάρχουν μεγάλα περιθώρια ἀνέτου διακινήσεως καὶ παραμονῆς ξένων τουριστῶν σὲ ὅλο σχεδὸν τὸν ἑλληνικὸ χῶρο.

Οἱ ξένες τηλεοράσεις καὶ τὰ κινηματογραφικὰ ἐπικάιρα, ποὺ θὰ παρακολουθήσουν τὴν διαδρομὴ τῶν ξένων αὐτοκινήτων τόσο ἀπὸ τὴν Πάτρα στὴν Ἀθήνα, ὥς καὶ ἀπὸ τὸ Σούνιο στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, διὰ τῆς παραλιακῆς ὁδοῦ, θὰ μεταφέρουν ἄλλη μιὰ φορὰ σὲ ἑκατομμύρια ξένων θεατῶν τὸ μήνυμα τῆς ἑλληνικῆς ὁμορφίας.

Παγκόσμιο φαινόμενο

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ γιὰ τὰ παλαιὰ αὐτοκίνητα ἀποτελεῖ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια παγκόσμιο φαινόμενο. Οἱ λέσχες παλαιῶ αὐτοκινήτου φυτρῶνουν παντοῦ ὡς μανιτάρια. Πολλὲς ἀπὸ αὐτές, ὅπως ἡ Βέτεραν Κάρ Κλάμπ ἢ ἡ Βίντατζ Σπὸρ Κάρ Κλάμπ, τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, ἢ ἡ Λέσχη τῶν Τέφ - Τέφ τῆς Γαλλίας, ἀριθμοῦν σήμερα χιλιάδες μέλη. Οἱ λέσχες αὐτὲς ἔχουν καὶ τὴν διεθνή ὁμοσπονδία τους, ποὺ καθορίζει κάθε χρόνο τὸ πρόγραμμα διεθνῶν ἐκδηλώσεων παλαιῶ αὐτοκινήτου. Ἀπὸ τὴν Μადρίτη ὡς τὴν Βουδαπέστη καὶ ἀπὸ τὴν Ρώμη ὡς τὸ Λονδίνο οἱ δρόμοι γεμίζουν κάθε τόσο μὲ παλιὲς σακαράκες, 50 καὶ 60 ἐτῶν, ποὺ συμμετέχουν

σὲ ράλλυ καὶ καλύπτουν ἀποστάσεις ποὺ θὰ τὶς ζήλευαν σύγχρονα αὐτοκίνητα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, οἱ ἐπισκέπτες τῶν μουσείων παλαιῶ αὐτοκινήτου γίνονται κάθε μέρα καὶ περισσότεροι. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ μουσεῖα αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ Μουσεῖο τοῦ Λόρδου Μόνταγκιου, τὸν ὁποῖο θὰ δοῦμε τὸν ἄλλο μῆνα στὴν Ἀθήνα, μὲ τὸ «Ἀσημένι Φάντασμα» του, τὴν «Ρόλλς - Ρόυς» τοῦ 1909.

Σπουδαῖα μουσεῖα παλαιῶν αὐτοκινήτων

ὑπάρχουν σήμερα στὶς περισσότερες πόλεις ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Τέτοια μουσεῖα εἶναι: τὸ Μουσεῖο τοῦ Τουρίνου, τὸ Μουσεῖο τῆς «Μερσεντές» στὴν Στουτγάρδη, τῆς ἐταιρίας «Φὸρν» στὸ Ντάρμπαρντ, τῆς πολιτείας Μίτσιγκα καὶ ἄλλα.

Παλαιὰ αὐτοκίνητα στὴν Ἑλλάδα

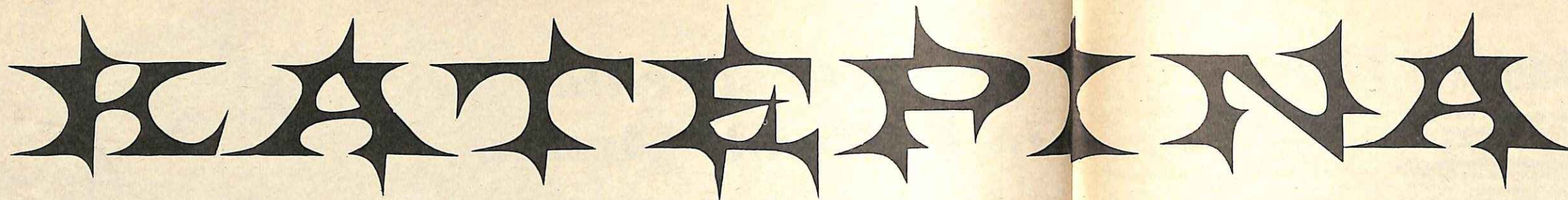
Ἡ ἀναζήτησις, ἡ συντήρησις καὶ ἡ ἀποκατάστασις παλαιῶν αὐτοκινήτων στὴν Ἑλλάδα ἀρχίσε πολὺ ἀργά, καὶ πολλὰ πραγματικὰ σπάνια αὐτοκίνητα εἴτε χάθηκαν, εἴτε πουλήθηκαν σὲ εὐφρεῖς μεταπράτες, γιὰ λογαριασμὸ ἀγοραστῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐν τούτοις, τὰ δυὸ Ράλλυ Ἀντίκα ἀπέδειξαν ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀξιόλογα αὐτοκίνητα, ποὺ μποροῦν νὰ κινηθοῦν καὶ νὰ ἀποκατασταθοῦν.

Οἱ κάτοχοι τέτοιων αὐτοκινήτων μποροῦν νὰ βροῦν ἀνταλλακτικὰ καὶ νὰ λάβουν πληροφορίες, γιὰ τὸν τύπο καὶ τὴν ἡλικία ἐνὸς παλαιῶ αὐτοκινήτου, μὲσω τοῦ ἐργοστασίου παραγωγῆς του, τῶν μουσείων παλαιῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν λεσχῶν παλαιῶ αὐτοκινήτου.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν, ἐπίσης, νὰ ἀπευθυνθοῦν καὶ στὴν Γραμματεία τοῦ Γ' Ράλλυ Ἀντίκα, ὁδὸς Σακράτους 59, 5ος ὁρόφος, τηλέφωνο 534.578.

ΚΑΤΟΙΚΟΙ τῆς Βαρκελώνης περιεργάζονται καὶ φωτογραφίζουν τὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ 9ο Ράλλυ Ἀντίκα Βαρκελώνης - Σίτζες. Δεξιὰ, ἕνα Ντέ Ντιὸν Μπουτόν τοῦ 1901.

'Ανδόσπαρτος Γολγοθᾶς...

5

Ι τρεις ταξιδιώτες προχώρησαν πού οι γά. Αυτός ο χωρίς ζωή δρόμος τους έντυπωσίαζε, παρά την θέλησή τους, και περπατούσαν σχεδόν στις μύτες των ποδιών τους. Όλες οι πόρτες ήταν κλειστές, όλα τα παντζούρια ασφαλισμένα, καμιά ανθρώπινη μορφή δεν φαινόταν, άκοιμη και τα δυο πανδοχεία φαινόταν εγκαταλελειμμένα. Μεσοδρομίες, στών ανήφορο, κοντά σ' ένα πηγάδι, που το στρογγυλό, μουσκαλισμένο χείλος του άνοιγόταν κάτω από τρεις βέργες σφυρηλάτο αίδεο, έβλεπε κανείς κάτι περισσότερο: Δυο καρφωμένες πόρτες, κλεισμένες με δυο χονδρές σιδερένες, που χονδρά καρφιά τις κρατούσαν από κάθε πλευρά. Οι δυο αυτές πόρτες έκαναν να χλωμαίνουν συγχρόνως η Σάρα και ο Γιωτιέ, ενώ η Κατερίνα τις κοιτούσε χωρίς να καταλαβαίνει τίποτε.

Ξαφνικά, κόπτηκε η σιωπή. Κάπου από τον λόφο ξεπετιόταν ένας σιγανός θρησκευτικός ύμνος, από τραχειές και θαυιές φωνές, καλογήςων χωρίς άμφιβόλια, που θάδίζαν σε λιτανεία, γιατί το ψάλισμο προχωρούσε. Η Κατερίνα τον άναγνώρισε πρώτη.

—Το «Dies Irae»... ελπε με πνιγμένη φωνή.

—'Ας προχωρήσουμε, ελπε ο Γιωτιέ μέσα από τα δόντια του, πρέπει να μάθουμε!

Λίγο πιο πάνω ο δρόμος έκανε γωνία, όπου υπήρχε μια έπαγραφη ενός τεχνίτη σελλοποιού, με τρεις άναβητρες και μια σέλλα. Από αυτή την γωνία, η θέα έφθανε μέχρι το έπισκοπικό ανάκτορο, που μπροστά του γινόταν κάτι το παράξενο. Μερικοί στρατιώτες, με θώρακες και κράνη, ώπλισμένοι με μακριά άκόντια, άσασχολούνταν με το δυνάμωμα μιας φωτιάς, που έβγαζε ένα πικρό και μαύρο καπνό. Οι στρατιώτες αυτοί είχαν το πρόσωπο σκεπασμένο μ' ένα πανί. Κοντά τους, έπιβλεπόντας την δουλειά, στεκόταν ένα παράξενο πρόσωπο, ντυμένο άλόκληρο με δέρμα και με το κεφάλι του στολισμένο με μια προσωπίδα με μακριά ράμφος, που έμοιαζε σαν πούλι.

Ο άνδρας με το ράμφος πουλιού δεν ήταν παρά ένας γιατρός, που κρατούσε στο ένα χέρι μια βέργα λεπτοκαρπής και στο άλλο ένα πάνινο σάκκο. Έβγαζε μεγάλες χούφτες μάς πραιοιωπής σάνης, που την πετούσε μέσα στις φλόγες. Ο καπνός

αυτής της σάνης είχε μια απεράτη, άρωματική μυρωδιά, που πάλευε με την άπαισία μυρωδιά της φωτιάς, όπου καίγονταν, στοιβαγμένα, πτώματα. Άλλα κορμιά ήταν ξαπλωμένα χύμω, προμεινόντας την σειρά τους. Φυλακισμένοι, άλωδοιμένοι και μασκοφόροι σαν τους στρατιώτες, παλιονταίκες κουρελιδες μετέφεραν τα πτώματα και πετούσαν κάθε τόσο και από ένα στις φλόγες. Η φωτιά, χωρίς άμφιβόλια, μόλις είχε άναβη και ξενούσε πικρούς άηδιαστικούς καπνούς.

Το θέαμα, όμως, έκανε να σπρωθούν από τον τρόμο οι τριές των τριών καινούργιων έλκων. Ελχαν καταλάβει γιατί η πόλη ήταν έρημη, γιατί τα τείχη ήταν άδεια, γιατί οι πολέες δεν φρουρούνταν και γιατί μια μαύρη παντιέρα κυμάτιζε στο παλάτι των παλαιών κοιτών της Σάρε; Η χειρότερη από τις θεομηνίες είχε έπιπέσει στην πόλη του Θεού. Ο μαύρος θάνατος βασίλευε στους δρόμους. Η Σάρε είχε πανοίχλα!

Από ένα ξενώνα, εκεί κοντά, που είχε μεταβληθεί σε νοσοκομείο, βγήκε μια καινούργια ομάδα από άλλες, σέρονοντας από την άκρη γαντζών κορμιά φουσκωμένα και μαυρισμένα από την φοβερή άρρώστια. Η θέα αυτή παρέσυρε, τι άπέμενε από το θάρος της Κατερίνας. Ο πανικός της έσφιξε την καρδιά, αλλά της έδωσε φτερά στα πόδια. Κάνοντας μεταβολή, με μια κραυγή τρόμου, άρχισε να τρέχει προς την πόλη του Ντροναί, άνασπώνοντας το φρέμα της με τα δυο της χέρια, ενώ ένας τρόμος την έσπρωχνε μπροστά, κουφή, τυφλή στα πάντα, αλμυλάτη της έμμενης ιδέας να γλυτώσει από αυτό τον περίβολο, από αυτά τα τείχη, που την κρατούσαν αλμυλάτη της θανατερής άρρώστιας. Να βγεί, να βγή γρήγορα, να ξαναβεί τα άγρια χόρτα, το γόργαρο νερό, ένα ήλιο που να μη τον μαυρίζει ο καπνός! Πίσω της, η Σάρα και ο Γιωτιέ έκαναν, τι μπορούσαν για να την προλάβουν, σποντάροντας στις πέτρες, που τις είχε στρογγυλέψει το ποτάμι.

Το χροιά φως, όμως, που πριν άπό λίγο περνούσε κάτω από το τόξο της σκοτεινιασμένης και γυαλισμένης από τον καιρό πέτρας, είχε χαθεί. Στην θέση του, κοιλώνονταν τον δρό-

μο του άνοιχτού χώρου, φαινόταν το ροζιασμένο ξύλο της άνασπασμένης γέφυρας. Και το πρελλό τρέξιμο της Κατερίνας σταμάτησε μπροστά στην κατεβασμένη καγκελλόπορτα, που στα κάγκελλά της κοίτασε τα τρεμάμενα χέρια της κι άκούμπησε το κλαμένο πρόσωπό της.

—Την πόλη! μζέσκαψε, έκλεισαν την πόρτα!

Στις φωνές της, ένας στρατιώτης, με σκεπασμένο το πρόσωπο, βγήκε από το ασφαλιστό φυλάκιο, την πιάσισε και προσπάθησε να την άποσπάσει από την καγκελλόπορτα:

—'Απαγορεύεται να βγείτε! Διαταγή του κυβερνήτη! Κανένας πιά! Διαταγή και του έπισκόπου, του άρχοντα Ζάν ντε Φετινύ.

Έκαραζόταν άδρά, ψάχνοντας για τα λόγια του, καθώς δυσκολευόταν από την άγγλική προφορά του. Η Κατερίνα, όμως, έξω φρενών, προσπάθησε να τραντάξει την καγκελλόπορτα, γδέρνοντας τα χέρια της στους ξύλινους άκρους που την σχημάτιζαν.

—Μά θέλω να βγω! Σας λέω πως θέλω να βγω! Δεν θέλω να μείνω έδω... δεν το θέλω!

—Πρέπει, όστόσο, ελπε ύπομονητικά ο στρατιώτης. Ο κυβερνήτης ελπε: Κανείς άλλος, άλλως έχει κρεμόλα!

Ο Γιωτιέ και η Σάρα είχαν φθάσει, εν τφ μεταξύ, και η ταγγάνα άπέσπασε μαλακά την Κατερίνα και την άγκάλιασε. Ο γίγας στοχαζόταν, χαϊδεύοντας το στήνόν του, που ήταν στολισμένο με μια πικρή γενειάδα, καθώς, έννοείται, αυτό το στήνόν δεν είχε δει ξυράφι από το σπίτι του κηπουρού.

—Τι θα κάνουμε; ρώτησε η Σάρα. —Θά ψάξουμε να βρούμε τρόπο να βγούμε από έδω, άπάντσε σπώνοντας τους άκρους. Δεν έχω καμιά έρεξη να περιμένω να με κινή ο μαύρος θάνατος ένα σάσιο πτώμα, που θα το πετάξουν στην φωτιά μ' ένα γάντζο χασάπη. Και σείς;

—Τι έρώτησή! ελπε η Σάρα μ' ένα φωνικό βλέμμα. Πώς θα βγούμε, όμως;

—Πρέπει να το σκεφθούμε, άπάντσε ο Γιωτιέ, στερεώνοντας στον άκρο του τον μπόγο όπου βρισκόταν το μεγαλύτερο μέρος των πραγμάτων των δυο γυναικών.

Η Σάρα κοιβαλούσε ένα άλλο πακέτο, πιο μικρό, που περιείχε άσπρόρουχα. Το χροιάφι, που είχαν, βρισκόταν σε μια τσέπη, η οποία ήταν ραμμένη στο μέσα μέρος του ποικέμου της Κατερίνας. Με το έλευθερο χέρι του, ο γίγας άρπαξε το μαρά-

τσο της Κατερίνας, για να την βοηθήσει να βαδίσει.

—'Ελάτε! Και μη κλαίτε άλλο, άρχόντισσα Κατερίνα. Είμαι βέβαιος ότι θα βρω μια τρύπα σ' αυτά τα τείχη, για να σας κάνω να βγείτε από αυτή την πόλη. Προς το παρόν, πρέπει να φάμε, γιατί δεν θα βαστάξετε για πολύ χωρίς τροφή, να ξεκουραστήτε κάπου και να περιμένουμε να έλθει η νύχτα. Στο μεταξύ, θα κάνω τον γύρο των τειχών.

Η νέα γυναίκα άφησε να την παρσπύρουν, χωρίς αντίσταση. Ξαναέθηκαν τον άνηφορικό δρόμο, όπου ο άποπνικτικός καπνός γινόταν δυο πηγαινε και πιο πικρός, και σε λίγο ξαναβόρσαν τον μασκοφόρο γιατρό, που συνέχιζε την πένθιμη εργασία του. Αυτός, βλέποντάς τους να πλησιάζουν, έκανε μια κίνηση διαμαρτυρίας.

—Φύγετε! Τι κάνετε στους δρόμους; Γυρίστε στο σπίτι!

—Πού; ρώτησε ο Γιωτιέ. Δεν είμαστε από έδω. Μόλις είχαμε μπει στην πόλη, για να βρούμε κάτι να φάμε, και τώρα έλκεσαν οι πόλες. Κανένας δεν μπορεί πια να βγεί.

Από κάτω από την προσπάδια με τα χονδρά γυάλινα μάτια, η φωνή του καλόγηρου - γιατρού έφθασε ως αυτούς ύπόκαψη, αλλά θορυβισμένη:

—Δεν μπορείτε να μείνετε έδω. Θά σας ύποδείξω ένα καταφύγιο... Έδω βρισκόμαστε στα όρια του μοναστηριού της Παναγίας. Η πόρτα αυτή οδηγεί στα σπίτια των ιερέων, ελπε δίδοντας την πέτρινη καμάρια, που καβαλούσε τον δρομίσκο. Πέρα, στα δεξιά σας, θα δείτε ένα μακρύ σπίτι με πέτρινες κολώνες, κάτω από μια ψηλή στέγη από σχιστόλίθους. Είναι το Λαίνο.

—Ο Άχυνάνας για την Δεκάτη, τον δέκονε ο Γιωτιέ.

—Είμαι Νορμανδός, φίλε. Η λέξη αυτή ήλθε πέρα από τις θάλασσες με τα πλοία - φίδια.

—Είμαι Νορμανδός, βεβαίως ο Γιωτιέ με ύπερφρόνηση. Μιλώ άκόμη την παλιά γλώσσα.

—Καλά. Πηγαίνετε στο Λαίνο!.. Οι φτωχοί της πόλεως, που δεν έχουν πια την ελπίδα να πάνε να αναζητήσουν την τροφή τους στην άπαγορευμένη ύπαιθρο ή στα πλούσια σπίτια που έχουν κλειδαμπαρωθεί με τράμο, συγκεντρώνονται εκεί. Και οι μο-

ναχοί του Άγιου Πέτρου τους πηγαίνουν την τροφή. Λιγοστά πράγματα, δυστυχώς, γιατί τα άποθέματα έχουν έξαντληθεί κι ο Άχυνάνας ελπε άδειος. Πέστε, όμως, στον άδελφό Γερώνιμο, που διευθύνει την άανομή, ότι σας στέλνει ο άδελφός Θωμάς. Όταν θα άποφάτε, πηγαίνετε να βρείτε εκείνους που, στην μητρόπολη, παρακαλούν νύχτα και μέρα τον Σωτήρα μας να άποδιώξει μακριά μας την φοβερή θεομηνία.

Βουδά, οι τρεις σύντροφοι άκολούθησαν τον δρόμο που τους είχε ύποδειχθεί. Η Κατερίνα έννοιωσε το κεφάλι της άδειο, το κορμί της πλάδαρό, την θέλησή της να την έχη εγκαταλείψει ολότελα. Η πόλη αυτή της έδινε την έντύπωση μιας τεράστιας παγίδας, που είχε κλείσει στενά ολόγυρά της. Άκούμπισμένη στο μπράτσο της Σάρας, προχωρούσε σέρονοντας τα πόδια, άπίστευτα κουρασμένη.

—Όταν θα φάτε, θα νοιώσετε καλύτερα! γκερνιαζε ο Γιωτιέ. Παρατήρησα ότι στις μεγάλες άναποδιές πρέπει να τρώει κανείς. Το φαγητό δίνει κουράγιο.

Βόρσαν χωρίς κόπο τον Άχυνάνα για την Δεκάτη. Ήταν γεμάτος από κόσμο. Άνθρωποι άθλιοι και άχρημοι συνσπίζονταν γύρω από το άσπρο ράσο ενός καλόγηρου, που μόραζε ψωμά. Το άδέβαιο φως ενός πυραού έλαμπε στο ξυρισμένο κεφάλι του και στα ρυτίδια μιας μάγουλά του.

Ο Γιωτιέ άνοιξε δρόμο μέχρις αυτούς, άφήνοντας τις δυο γυναίκες κοντά στην πόρτα.

—Μας στέλνει ο άδελφός Θωμάς, ελπε. Είμαστε τρεις. Περνούσαμε και η πόλη μας έκλεισε μέσα. Και πηνάμε!

Από ένα πανέρι, ο καλόγηρος πήρε τρία κομμάτια μαύρο ψωμά και τα έτεινε στον Νορμανδό.

—Φάτε! ελπε.

—Επειτα, άνασπώνοντας μια βαρέα στάμνα με νερό, γέμισε μια κανάκα και την προσέφερε:

—Πίστε!

—Τότερα στράφηκε σε άλλους, που παρακαλούσαν. Οι τρεις πρόσφυγες κάθισαν να φάνε κατάχαμα, στο πατημένο χύμα. Η Κατερίνα κατεβόησε το ψωμά με μεγάλη όρεξη, ήπε μια μεγάλη κουταλιά καθαρό νερό και άισθάθηκε καλύτερα. Δεν έννοιωσε πια έκείνο το κενό, ούτε τα γουργουρίσματα του στομαχιού της. Οι δυνάμεις της ξαναγύριζαν, ζωογονώντας κάθε ίσσο του γερού και ρομαλέου κορμιού της. Η Σάρα, καθισμένη κοντά της, είχε

άρχισει μάλας να μωσοκοιμάται. Είχε φάει πολύ γρήγορα και, κατελιμμένη από λήθαργο, άφησε να πέφτει δεξιά κι άριστερά το κεφάλι της. Όσο για τον Γιωτιέ, κοντά σ' ένα άδύνατο άνδρα, που η σιλουέτα του τυλιγόταν σε κάτι ξεβρασμένα κάκωνα κουρέλια, έτρωγε μεθοδικά, σαν άνθρωπος που λογαριάζει την κάθε μπουκιά. Πότε - πότε άλλάζε καμιά κουβέντα με τον γείτονά του.

Από την θέση της, η Κατερίνα μπορούσε να άκούη κάθε τους λέξη. Ο γιγάντιος Νορμανδός φαινόταν να μαγεύει τον κοκκινοπτεμένο, που τον κοιτούσε με άνυπόκριτο θαυμασμό.

—Δεν σε είδα ποτέ στην πόλη. Από πού έρχεσαι; Εγώ είμαι από το Σαζαί, ένα χωριό έδω κοντά.

Ο Γιωτιέ φάνηκε να εγκαταλείπει την καρέκλα του. Είχε κοιτάξει τον σύντροφό του με ξαφνικό ένδιαφέρον:

—Από το Σαζαί; Κοντά στο Σαίντ - Μωπέν - ντε - Μπουά;

—Τό ξέρεις;

—Εγώ, όχι! Έκει κάτω, στην Νορμανδία, γνώρισα μια μωρη. Έρχόταν από το χωριό σου. Οι Άγγλοι την είχαν πάρει, όταν κούρσσαν το χωριό σου, γιατί ήταν όμορφη. Από τότε, τους άκολουθούσε μαζί με τις άλλες παλιονταίκες, αλλά φοβόταν, φοβόταν τόσο, ώστε είχε καταλήξει να μωστορελλαθεί. Ήθελε να γυρίσει στο σπίτι της, της είχε κολλήσει... Μια νύχτα δοκίμασε να ξεφύγει. Ήθελε να καταφύγει στα δάση, αλλά ένας τοξότης της έσπρωξε. Την όρμηκε τα έμερσμάτα κάτω από μια χονδρή δαλανδιά, με μια σάττα στον άκρο. Βέβαια, την πήρα στο καλίδι μου και προσπάθησα να την κάνω καλά, αλλά ήταν πολύ άρρα. Πέθανε στα χέρια μου την έπόμενη νύχτα. Την έλεγαν Περιστέρα... Την καμμενούλα!

—Όλη αυτή τη μέρα, που ξεμυχούσε, μου μιλούσε για το Σαζαί, μέχρι που έμεινε στον ουρανό με άχτίδα φωτός... Μερικά σπίτια κάτω από ένα μεγάλο, άδειο ουρανό, έλεγγε, και τίποτε ολόκληρο, τίποτε άλλο εκτός από μια μεγάλη πεδιάδα, που δεν τελειώνει ποτέ.

—Δεν ύπάρχει τώρα παρά η πεδιάδα και ο άδειος ουρανός, ψέφτισε ο κοκκινοπτεμένος άνδρας με πίκρα,

και μερικοί μανρισμένοι τοίχοι. Οι 'Αγγλοι έκασαν το μικρό χωριό, που τοίλισσε να μένη πιστό στον βασιλιά Κάρολο και που πίστευε πως ή 'Ιωάννα ή Παρθένα ήταν άγια. Οι γονείς μου πέθαναν στην πυρκαϊά, αλλά ξέρω πως το χωριό θα ξαναγεννηθή και πως θα γυρίσω εκεί μια μέρα.

Η Κατερίνα άκουγε με ενδιαφέρον που όλο και μεγάλωνε. Από το φευγιό της από το Λουβί είχε δάσει ένα πλήθος ερωτήματα στον έαυτό της, για την περασμένη ζωή του Γκωτιέ. Το μικρό έπαισίδιο, που είχε διηγηθή, μόλις άνασφαιρνε μια άκρη του πέλου, όπου τυλιγόταν ή παρόδοξη προσοικιότητα του, και ένισχυε την ένστικτώδη συμπάθεια που της ένεπνε. Μάντεψε σ' αυτόν μια φυσική ενγένεια, μια πραγματική γενναίωσηροσύνη. Το είχε άποδείξει όταν έσπευσε να βοηθήσει τις πλύστρες, και τώρα τον φανταζόταν να περιποιήται, όσο μπορούσε καλύτερα, την έτοιμοθάνατη μικρούλα, γλυκαίνοντας τις τελευταίες της στιγμές. 'Η Σάρα μπορούσε να λήθ ό,τι ήθελε. 'Ο άνθρωπος ήταν, βέβαια, παράξενος, αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να είναι ενδιαφέρον.

Η ζέση της μέρας, όμως, γινόταν τώρα βαριά αισθητή, καθώς ο ήλιος πλησίαζε στο ζενιθ του. Παρά το πάχος των θόλων, έσκαγε κανείς κάτω από τις παλιές καμάρες του Λαίνς. 'Ολα αυτά τα κορμιά, σε συνεχή κίνηση, άνασφαιρναν ένα σύννεφο σκόνης, που χρύσιζε από τις άχτίδες του ήλιου, ενώ συγχρόνως σέ έπαινε στον λαμό. 'Απέπνευαν, άσώμη, μια άνυπόφορη μυρωδιά θρόμβας, ιδρώτος και άκαθαρσιών, αλλά ο φόβος τους κρατούσε εκεί, πιο δυνατός από την άηδία και την ζέση. Χωρίς άμφιβολία, πίστευαν πως έξω από αυτό το άσυλο, όπου πηγαινοέρχονταν οι άνθρωποι του Θεού, τους παραμένει ο θάνατος, στήνοντας ενέδρα σε κάθε σκάκι που φλεγόταν από τον ήλιο.

Η Κατερίνα, άν και φοβόταν κι αυτή την πανούκλα, βρήκε σε λίγο πως οι άναθυμιάσεις αυτής της ύπερθερμασμένης άνθρωπιάς ήταν άνυπόφορες. Έσκαγε και, καθώς άποσύρονταν οι καλόγηροι, άφου τελείωσαν την διανομή, και από παντού άκούγονταν ροχαλητά, σηκώθηκε. 'Η προσεκτική ματιά του Γκωτιέ την πρόφθασε, καθώς πήγαινε να διαβή το κατώφλι. Του χαμογέλασε.

—Σκάω, ψηθύρισε. Πάω έξω να άναπνεύσω λίγο.

Ο Γκωτιέ, ήσυχάζοντας, ξανάρχισε την κοινήτα του με τον ψηλό, άδύνατο άνδρα. 'Η Σάρα κοιμόταν βαθιά, διώχνοντας, τότε - τότε, άσυνάσθητα, μια μυτιά, που έπρεπε να κάθεται στην μύτη της.

Έξω, ή ζέση τύλιξε την Κατερίνα σάν πανωφόρι, άσχημη παύ θαρεία από όσο μέσα στο Λαίνς. Έπεφτε κατακόρυφα, από ένα φλεγόμενο ουράνιο, αλλά, τονάχιστον έξω, είχε λίγο άέρα, κι αυτός δεν θρομούσε.

Στον δρόμο, ή Κατερίνα έκανε μερικά βήματα, φροντίζοντας να παρμένη στον ίσιο των υποστέγων και των σκεπών. Κάθισε σε μια πέτρα ίσπεύσεως, έξω από την κλειστή πόρτα ενός τοσχά, κι άνέπνευσε βαθιά, πολλές φορές συνέχεια. Το ύπώστεγο, που σχηματίσει ή μεγάλη στέγη, έμπαινε άνάμεσα σ' αυτήν, και στον άστρο, σχεδόν, από το πολύ φως, ού-

ρανό. Έως θα άποκοιμόταν, με την πλάτη άκοιμησμένη στην ζεστή πέτρα του τοίχου, άν δεν τραβούσε κάτι την προσοχή της. Έκει κάτω, στη γωνία του δρόμου, μερικά βήματα παραπέρα, ένας άνδρας έκανε νοήματα προς την κατεύθυνσή της.

Άνασφαιρώθηκε, τέντωσε τον λαμό, κοίταξε γύρω της. 'Ο άνδρας, όμως, έξακολουθούσε να χειρονομή. Πραγματικά, σ' εκείνη άπευθύνόταν. 'Ηταν σταματημένος στην γωνία του σοκακιού, κάτω από ένα άγαλμα της Παρθένου. 'Η Κατερίνα τον ρώτησε, άκουμπώντας ένα δάχτυλο στο στήθος της. 'Ο άνδρας κούνησε με δύναμη το κεφάλι επάνω - κάτω. Περίεργη, ή νέα γυναίκα σηκώθηκε και βάδισε προς τον άγνωστο, ένα άνθρωπάκι όλο μορφοσιμούς, κουρελιάισα και θρωμερό μέχρι σιχασιάς. Τά χέρια του και τά πόδια του, μαδρα από την σκόνη που είχε κολλήσει επάνω τους, έβγαιναν από άμορφα ρούχα, που έδειχναν το δέρμα του άπο πολλές τριπές. Έκανε ένα μορφοσμοό σάν χαμόγελο, όταν πλησίασε ή νέα γυναίκα.

—Εμένα ζητάτε; τον ρώτησε ή Κατερίνα. Τι με θέλετε;

Τό χαμόγελο του άνδρα πλάυνε: —Άκουσα πριν από λίγο, όταν μιλούσατε με τον άδελφό Θωμά. Ξέρω πως προσπαθείτε να φύγετε από την πόλη. Νομίζω πως μπορώ να σάς βοηθήσω.

—Είμαι επαινίδυνο. Γιατί θα τό κάνετε;

—Έως θα είχατε λίγα χρήματα για ένα δυστυχημένο; Πάνε δύο χρόνια, τονάχιστον, που δεν είδα άσπμμένο νόμισμα.

—Σ' αυτή την περίπτωση, περιμένετε λίγο, πάω να είδοποιήσω τους συντρόφους μου...

Ο άνδρας, όμως, την κράτησε άπο τό μπράτσο:

—Όχι! διακινδυνεύω πολλά δείχνοντάς σας. Θα σάς ύποδείξω τί θα κάνετε και μετά θα έλθετε να πάρετε τους συντρόφους σας. Άλλωστε, καλύτερα να περιμένετε την νύχτα!

Η Κατερίνα δίστασε. Της κακοφαινόταν να άποκαιρινθή από τον Γκωτιέ και την Σάρα, αλλά, από την άλλη μεριά, ο άνδρας είχε δίκιο. Πολύς κόσμος μαζί, ήταν κίνδυνος να τραβήξει την περιέργεια. Τέλος, άν ύπρχε μια πιθανότητα να άποδράσουν, θα ήταν τρέλλα να την παραμελήσουν. Ρέχνοντας μια ματιά πίσω της, είπε:

—Είμαι μακριά;

—Όχι... έδω κοντά. Τό τείχος είναι κοντινό. Έλάτε!

Είχε άρπάξει το χέρι της Κατερίνας με τό μαδρό του χέρι και την τραβούσε άκαιτανήτα. 'Η νέα γυναίκα βιάζόταν πολύ να συνεχίσει το ταξίδι της. Τον άκολούθησε. Έστράφη σ' ένα στενοσόκακο, που μόλις άφηνε πέρασμα για ένα άνθρωπο. 'Ηταν ένα άδιέξοδο, που κατέληγε σε ένα άμορφο σωρό καλίδες, που πίσω τους ύφονόταν το ψηλό γκρίζο τείχος του βόρειου προμαχώνα. 'Ο δδηγός της Κατερίνας τράβηξε κατ' ύψεται προς τις καλίδες, αλλά, καθώς έσκυβε κάλας για να περάσει άπο ένα χαμηλό πορτάκι, ή γυναίκα αντίσταθηκε από ένστικτο. Την κοίταξε, με μισόκλειστα μάτια, και έδειξε πάλι το παραξένο χαμόγελό του.

—Άν τό άνοιγμα βοισκόταν στην μέση του δρόμου, έγρουζε, έδω και

πολύν καιρό θα τό είχαν βουλώσει οι στρατιώτες! Έλάτε. Πρέπει να μπούμε έδω...

Η Κατερίνα σκέφθηκε πως ίσως επρόκειτο για κανένα ύπόγειο, που περνούσε κάτω από το τείχος και συγκοινονούσε με τά χωράφια.

Άπεφάσισε, έσκυψε πό κεφάλι και μπήκε σε μια στενή και γλιστερή σήραγγα, που πολύ λίγο άξίζει το όνομα του διαδρόμου. Φαινόταν να κατεβαίνει στα έγκατα της γής, αλλά σε λίγο ή γυναίκα διέκρινε μια πόρτα με κακοσυνδεδεμένες τάβλες. 'Ο άνδρας έσπρωξε αυτή την πόρτα, τραβώντας την Κατερίνα κοντά του με κάποια βία. 'Η πόρτα χτύπησε πίσω τους, ενώ συγχρόνως ο άνδρας άναφωνούσε θριαμβευτικά:

—Κράτησα την ύπόσχεσή μου, άγούρι! Κοιτάξτε τί σάς φέρνω.

Μόλις ή Κατερίνα έβριξε μια ματιά στο μέρος όπου βρισκόταν, την πλημμύρισε ο φόβος. 'Ο δδηγός της την είχε φέρει σε μια άποθήκη, που φωτιζόταν τοιγυρόνικα από ένα φεγγίτη, και εκεί, ξεπλωμένοι ή καθιστοί, ήταν καμιά είκοσιάρια κουρελιάσδες άνδρες.

Η νέα γυναίκα, τρομοκρατημένη, άκουσε φριχτά γέλια, γρυλλίσματα χαράς. Είδη να ύψώνονται επάνω της πρόσωπα άνθρώπων λίκων, όπου έκαιγαν γυλιστερά μάτια. Για μια στιγμή, ή όρχη ένάντιον του έαυτού της, που είχε άφήσει να παρασυρθή σ' αυτή την ενέδρα, ύπερνίκησε τον φόβο της. Γύρισε προς τον άνθρωπο που την είχε φέρει:

—Τί είναι αυτά; Πού με φέρετε; 'Ο άλλος γέλασε χαϊρέκακα. Δεν την είχε άφήσει από τό χέρι, που τό κρατούσε με μια καταπληκτική δύναμη για ένα τόσο άδύνατο πλάσμα:

—Σε μερικά καλά παιδιά, που έχουν να άγγιξουν γυναίκα από πολύν καιρό. Μάς έδωσαν από τις φυλακές, για να κάνομε τά πτώματα, και μās έδωσαν αυτό το ύπόγειο για να ξεκουραζώμαστε στην μεγάλη ζέση. Μάς έδωσαν ψωμί και κρασί, αλλά δεν μās έδωσαν κοπέλλες. Αυτές που θα μπορούσαμε να έχουμε είναι πεθαμένες ή άρρωστες, έκτος άν κρύβονται.

Ενα είδος τέρατος, με τό πρόσωπο γεμάτο σημάδια, που τραυαλιζόταν σε δυ άνισα πόδια, είχε πλησιάσει κοντά τους, ενώ οι άλλοι σηκώνονταν, σχηματίζοντας ένα κύκλο.

—Είμαι όμορφη, έγρουζε με μια φριχτά στριγγή φωνή. Πού την βρήκες, Άλεπού; Ξέρεις τί διακινδυνεύουμε, παίδονοντας μια γυναίκα από την πόλη;

—Άκριβώς. Δεν είναι από την πόλη. Μόλις είχε φτάσει, όταν ο διοικητής έβαλε να κλείσουν τις πύλες. Δεν διακινδυνεύουμε τίποτε. Γι' αυτό την μαράχριασα, πριν από λίγο, κοντά στην πυρά. Την παραμόνεψα στο Λαίνς. Και, κοιτάξέ την, δεν είναι όμορφοκόριτσο;

—Κομμάτι για βασιλιά! είπε με έντιμηση ο στρατοπόδης. Σου άξίζει το κομμάτι τό κρέας. Άλεπού...

Η Κατερίνα θέλησε να υποχωρήσει, όταν τό μαδρό χέρι του στραβοπόδη την έπιασε από τό σαγόνι, αλλά έπεσε σε δυ άλλους ληστιάς, που έστεκαν πίσω της. Άστραπαία είχε καταλάβει πως είχε πέσει στα χέρια των άλητών, των φριχτών εκείνων άνθρώπων που, πριν από λίγη ώρα, τους είχε δει στην πλατεία να σέφουν τά πτώματα με τους σιδερένιους

γάντζους τους. Ένας ζώδης τρόμος την πλημμύρισε ξαφνικά, στερόντας της όλες τις τις δυνάμεις. Τά πόδια της έτρεμαν κάτω από τό κορμί της. Της φάνηκε πως ο κολασμένος κύκλος στένευε γύρω της. Τά αυτιά της γέμιζαν από τό λαχάνισμα των άνδρών, που στά θρωμερά τους πρόσωπα μπορούσε να διαβάσει μια άποκρουστική λαγνεία.

Τό χέρι του στραβοπόδη καθυστερούσε στο μάγουλό της, ενώ άλλα, άόρατα, χέρια άσκηνούσαν τά δικιά της. 'Ο άνδρας πλησίασε τόσο πολύ, ώστε της ήλθε κατάμουτρα ή μυρωδιά της σαπλάς του. 'Η νέα γυναίκα έτρεμε από όρχη, ντροπή και άηδία, ενώ αυτός, άργά, άνοιγε τον μπιστό της, έλυγε τά κορδόνια του φορέματός της. Οι άλλες, με δαδάνοιχα τά μάτια, κοιτούσαν, σιγχατώντας την άναπνοή τους, σάν πιστοί μπροστά στον λειτουργό κάποιας παρόξενης λατρείας. 'Όταν, όμως, στο φτωχό φως του ύπαγείου, ξεπατάχθηκαν οι στοργγυλοί όμοι, τό στή-τό στήθος της νέας γυναίκας, όταν ή μεταξωτή επάδεργίδα της άρχισε να λάμπει γλακά, ήταν σάν να ριχθήκε ένα σύνθημα. 'Ολοι άρηνίσαν συγχρόνως. 'Η Κατερίνα, άνακατεμένη από άηδία, ένιωσε πως άναρθέμητα χέρια την έγδυναν από τά ύπόλοιπα ρούχα της, ότι διέτρεχαν τό κορμί της. 'Η φωνή, όμως, του στραβοπόδη τσίριξε:

—Καθένας με την σειρά του! Θα περισέση για όλο τον κόσμο. Έγώ, όμως, είμαι ο άρχηγός και έχω τό δικαίωμα να είμαι ο πρώτος. Κρατήστε την!

Στό άψε - σβήσε, ή Κατερίνα βρέθηκε ξεπλωμένη σε ένα στρώμα από σαπισμένα άχυρα, ενώ την κρατούσαν από τους καρπούς και τους άστραγάλους. 'Ο τρόμος την είχε βουβάσει για λίγο, αλλά, ξαφνικά, έβγαψε όλη ή ενεργητικότητά της και ξαναβρήκε την φωνή της. Ένώ στροφούριζε στα χέρια που την κρατούσαν, φώναξε:

—Δεν έχετε τό δικαίωμα... Άφήστε με! Βοή...

Ένα κτηνώδες χέρι έπεσε επάνω στο στόμα της. Τό δάγκωσε. 'Ο άνδρας δασοτήρισε και την χαστούτισε τόσο δυνατά, ώστε παρά λίγο να χάσει τις αισθήσεις της, αλλά, πριν μωρέσει να της ξανακλείσει το στόμα, είχε σφραλιάξει με όλη της την δύναμη. Τό χέρι, ωστόσο, την πλάκωνε πάλι. Έσκαγε κάτω από την θρωμερή παλάμη και ενόχταν με πάθος να χάσει τις αισθήσεις της. Άνακατεμένη από φρίκη, ύποχεώθηκε να άφήσει τον στραβοπόδη να την πασπατεύσει και να ύποστη τά σφάλια των συντρόφων του. Καντά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της. 'Η ιδέα του διασμού από αυτά τά τέρατα την πλημμύριζε φρίκη. Ξαφνικά, όμως, ένιωσε πως βρισκόταν στο έπικεντρο μιας θύελλας. 'Ο κολασμένος κύκλος είχε διασπασθή σάν από μαγεία και συγκεχυμένες μορφές κοινοήνταν έδω κ' εκεί. Άκούγονταν κραυγές πόνου, άναστεναχμοί και κάτι που ήχοισε σάν βορυή.

Μια φωνή ξέσπασε πάνω από την Κατερίνα:

—Παλιοσικινιάδια! Θα σάς κάνω να σάς περάσει κάθε κέφι να ξαναρχίσετε.

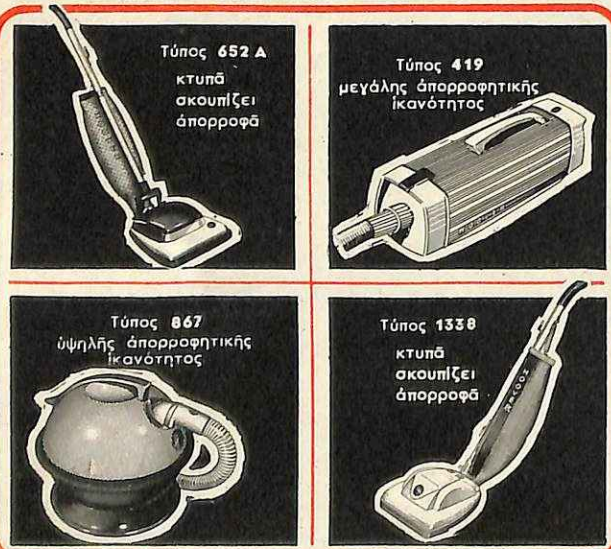
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΜΟΝΤΕΣΤΥ ΜΠΛΑΙΗΖ

Μετά την εξάρθρωση της έγκληματικής οργάνωσης «ΜΗΧΑΝΗ», ή Μόντεστυ Μπλαίηζ και ο πιστός συνεργάτης της Ουίλλυ Γκάρθιν άποδύονται σ' ένα νέο τιτάνειο άγώνα, για νά θριαμβεύσουν για μια άκόμη φορά, άντιμετωπίζοντας τον «ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΧΛΟ»

Έκατοντάδες κατασκευασταί χαλιών συνιστούν τίς σκούπες HOOVER

6 ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ
ΑΠΟ 1900 ΔΡΧ.

ΠΛΗΡΕΙΣ ΣΕΙΡΕΣ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΓΙΑ
ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ

Μία από τις σκούπες
HOOVER έχει αθλοθετηθεί
για το Α' Ράλι Ηθοποιών
Διαβάστε λεπτομέρειες
στο περιοδικό ΣΙΝΕΜΑ

ΣΠΙΤΙ ΚΑΘΑΡΟ - ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ Α.Ε.
ΧΡ. ΛΑΔΑ 15 • ΤΗΛ. 237.860 • 232.010 • 234.529

Χιούμωρ

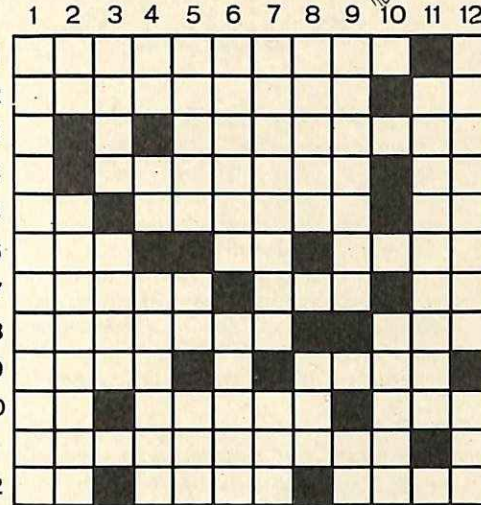

Σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- Αυταί είναι με προρ-
ρήσεις σχετικές.
- Της Σαπφούς ήτο κ' ή
"Ηριννα... — Είναι συ-
χνά φορεύς δροχών ο
άνεμος αυτός.
- "Ο,τι πρέπει να είναι
ο καλός φάρος.
- "Ενα τέτοιο κέρδος έ-
πιτυγχάνεται με την
νοθείαν (δημ.) — "Α-
ριθμητικώς αι "Εστιά-
δες.
- "Εγγύσις, διά μίαν
συμφωνίαν (διά συνεκ-
φοράς) — Του σιτι-
στού φροντίς είναι συ-
χνά αυτά, άνθρω. (άρ-
χικά) — Πληθυντικός
άρθρου.
- Τέτοια θεατρικά έργα
έχουν καταντήσει σπά-
νια — Σ' όποια γλώσ-
σα κι αν τό πήτε, άο-
νηση θα δρῆτε — Το
μικρό όνομα του ύπουρ-
γού των "Εξωτερικών των Η.Π.Α.
- "Κ' θρῶν τ' άγρια να διώδουν τά
... (παρ.) — "Εξήντα τέσσαρες
άνδρες την άποτελούν συνήθως —
Συντομογραφία άνωτάτου Δικα-
στηρίου.
- Θορυβοποιός... μισθωτός — "Αρ-
χή πολλών παραμυθιών μας.
- Αυτή άπεικονίζεται εις τό δυτι-
κόν άέτωμα του Παρθενώνος —
Ταιριάζει του Λόντου...
- Αυτοκινήτων διακριτικά που πρό-
κειται ν' άποκτήσουν... όργανα
μουσικά — Β. Δ. πολιτεία της
Βραζιλίας — "Η Πηνελόπη διά
τον "Οδυσσεά... όμηρικώς.
- "Ενας από τους διαπρεπεστέρους

μουσικούς της Γαλλίας, άνθρω. (1862-1918).

- "Η «παθητική» του Τσαϊκόφσκυ...
άριθμητικώς — "Από αυτό τό ρή-
μα παράγεται και ή λείανση
"Ανεξάρτητος δημοκρατία της
"Εγγύς "Ανατολής.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- "Η «έντροπή εις τον κακά σκε-
φθέντα» έδημιούργησε τό παράση-
μον αυτό (γεν.).
- "Εχουν πολύ κοφτερά σπάραχνα
(προφερ. μαζί) — "Ενας γνήσιος
πίνακας του μπορεί να έχη μυθώ-
δη άξίαν.
- "Υπήρξεν ένας από τους άρίστους

7. Πολιτεία των ΗΠΑ, με πρωτεύου-
σαν την Σπρίνγκφιλντ — "Απαλ-
λέττω σάβω, αρχαϊστί.
8. Γένος δεινροβίων πιθήκων της Νο-
τίου Αμερικής — Πρακτορείον ει-
δήσεων.
9. Βιομηχανική πόλις της Β. "Ελλά-
δος, άνθρω. (άντιστρ.) — Μου-
σικός φθόγγος.
10. "Αγγλος φιλόλογος και γνωστός
έλληνιστής (1799-1860).
11. Πολλά καταναλίσκονται την Κα-
θαράν Δευτέραν.
12. "Ενα δένδρον που επίζητεί την
σκιάν — Βασιλεύς του... ο Πρίσ-
λεϋ.

"Ο σκοπός του ενδιαφέροντος και
διασκεδαστικού αυτού άτομικού, αλλά
και όμαδικού παιχνιδιού, είναι να έ-
πιτύχη κανείς όσο τό δυνατόν μεγαλύ-
τερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέ-
ξεων.

"Αρχίσετε λοιπόν από οποιαδήπο-
τε γραμμή θέλετε και προχωρήστε ά-
πό τό τετράγωνο αυτό σε οποιοδήποτε
γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο όριζον-
τίως, καθεώς ή διαγωνίως, προσπα-
θώντας να διαβάσετε την μεγαλύτερη
λέξι που μπορείτε να βρήτε.
Σημιάστε τώρα τη λέξι, που
βρήκατε και σβήστε στα τετράγωνα
τά γράμματα που μεταχειρισθήκατε.
Ψάξτε τώρα για μίαν άλλη λέξι
και συνεχίστε ως ότου δεν μπορείται
να βρήτε άλλες.

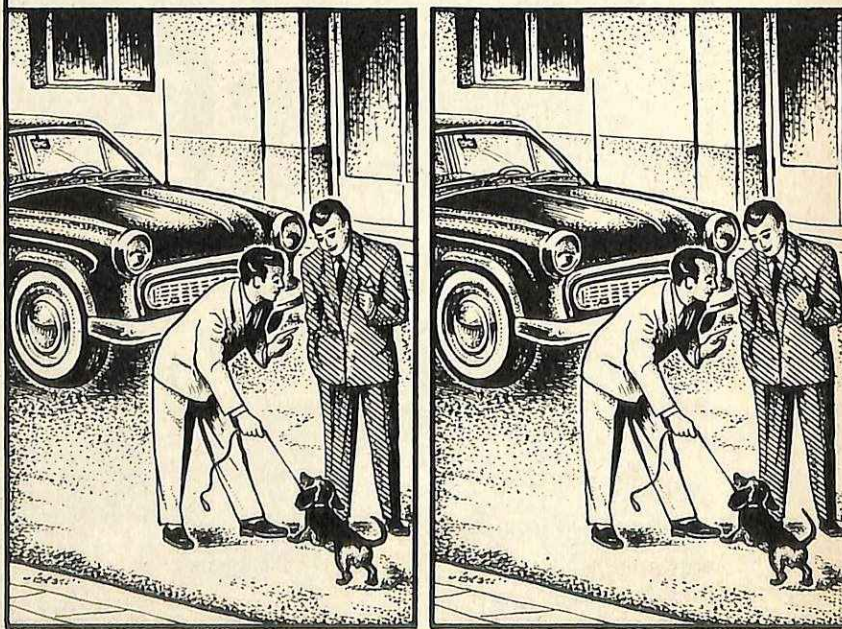
ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξι των δύο γραμμάτων
μετρήσετε 1 βαθμό.
Για κάθε λέξι των 3 γραμμάτων
μετρήσετε 3 βαθμούς.
Για κάθε λέξι των 4 γραμμάτων
μετρήσετε 5 βαθμούς.
Για κάθε λέξι των 5 γραμμάτων
μετρήσετε 7 βαθμούς.
Για κάθε λέξι των 6 γραμμάτων
μετρήσετε 9 βαθμούς.
Για κάθε λέξι των 7 γραμμάτων
μετρήσετε 11 βαθμούς.
Για κάθε λέξι των 8 γραμμάτων
μετρήσετε 13 βαθμούς.
Για κάθε λέξι των 9 γραμμάτων
μετρήσετε 15 βαθμούς.

Ε	Ρ	Ι	Π	Ο	Π
Ι	Π	Σ	Τ	Λ	Υ
Α	Σ	Α	Ν	Ι	Υ
Π	Τ	Τ	Κ	Ο	Κ
Ρ	Α	Ι	Μ	Α	Ο
Ο	Φ	Σ	Π	Ι	Σ

Και ούτω καθ' εξής, προσθέτον-
τας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε
προσθετο γράμμα.
Προσθέστε τώρα τό σύνολο των
βαθμών που μπορείτε να πετύχετε.
Βαθμοί από 1-29 βαθμολογού-
νται με «ΜΕΤΡΙΑ».
Βαθμοί από 30-35 βαθμολογού-
νται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 36-40 βαθμολογού-
νται με «ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 41-45 βαθμολογού-
νται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολο-
γούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

Ποιές διαφορές

Το δεύτερο σκίτσο διαφέρει από τό πρώτο σε 7 σημεία. Μπορείτε
να τά δρῆτε;

Οι λύσεις στην σελ. 96

Πόσο άργούσες
κάποτε
να ξυρισθής...

Κι' ήσουν όλο νεϋρα γιατί ποτέ δεν
ήσουν στην ώρα σου... Κι' ούτε ήσουν
ποτέ καλά ξυρισμένος. Τώρα, όμως, βρήκες
την KOLYNOS! Είναι καταπληκτική κρέμα
...κι' έχει κι' αυτό τό G-11*... Τώρα μπαίνεις
στο μπάνιο κι' είσαι έτοιμος σε δυό λεπτά
...και κάθε μέρα σε βρίσκω πιό φρέσκο
και πιό όμορφο... Εϋχαριστώ, KOLYNOS!

KOLYNOS

SHAVING CREAM with G-11*

SMITHSON

K1

93

Γιατί τέσσερα πλυντήρια ZANUSSI;

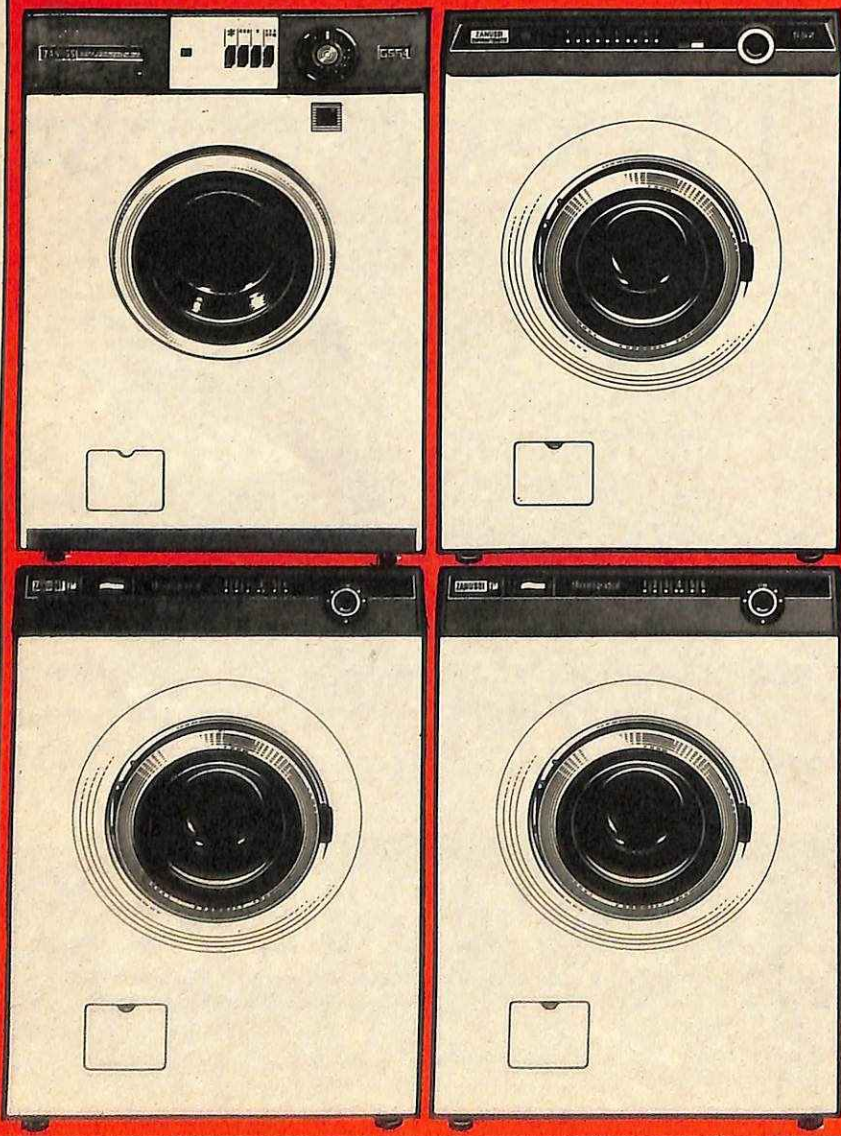
Για να έχετε την άνεση της εκλογής

Και τα τέσσερα είναι υπεραυτόματα.
Με 6-12 αυτόματα προγράμματα πλυσίματος.
Είναι τελείως άθόρυβα.
Έχουν κάδο έμαγιέ και τύμπανον από άνοξειδωτο χάλυβα.
Το μοντέλο G 554 παίρνει αυτόμάτως εκτός από το σαπούνι,
το λουλάκι, την κόλλα ή την χλωρίνη εάν θέλετε.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

M. & I. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (ΚΡΗΤΗΣ) - ΡΟΔΟΣ

Ο κύριος Ψηλομυτάκης...

♦ Φυσικά, (δεν πιστεύω σ' αυτό να έχω κανείς αντίρρηση!) το καλύτερο ανάγνωσμα για μια βραδινή αναμνηχή είναι οι «Εικόνες». Αλλά, αν τυχόν μετά την εκατοστή (ελλείζω) μηρυκίαση του «Ανθρώπου! Ανθρώπου!» αναζητήσετε και μια εξ ίσου νευρώδη προέκταση του βραδινού αναγνωστικού σας οργάνου, μια και μόνη λύση υπάρχει: τα «αστυνομικά νέα».

♦ Γιατί δεν θα γίνει πιο συχνά το περιοδικό αυτό; Και καλύτερο; Και μεγαλύτερο; Τι ώρα θα αναγνώσονται! Ζωντανά! Αληθινά! Η «Κούλα Χριστοφιλέα», ο «Αθανασόπουλος», ο «Ταμίας της Αμέρικαν Έξπρες», ή «Ταμάρα και οι Κινέζοι της» — οι φόντοι, τα εγκλήματα της προπολεμικής εποχής! Ποιός Σιμενόν μπορεί να τα εφεύρη;

♦ Ένα από αυτά τα τεύχη μου κάνει την τιμή να παραδέχεται και την αγάπη, την εκτίμηση και την κατανόηση, με την οποία ή στήλη αυτή περιβάλλει πάντα τα Σώματα Ασφαλείας. Ήταν επόμενο, μια και έχει ζήσει από κοντά τις τραγικές συχνά συνθήκες υπό τις οποίες εκτελούν το έργο τους — με το μίνιμουμ της κρατικής συμπαροσάσεως και το μάξιμουμ της εθνοκοινωνικοπολιτικής καθημερινής ευθύνης.

♦ Γι' αυτό και ξαφνιάστηκα (το ομολογώ) σάν μηήκα τις προσάλλες σε ένα νεότευκτο αστυνομικό τμήμα και βρήκα αντικρύ μου ξανά — τον Ψηλομυτάκη.

♦ Δεν ήταν ο ίδιος μά, να πάρη ή εδχή, ήταν — φτυσιός!

♦ Δεν ήταν αστυνομικός, ούτε καν βαθμοφόρος — μά τον είχαν αφήσει εκεί, σε μια στιγμή αίσχυς, ν' αντικαταστήση όλους τους άλλους — και τους χαντάκωσε!

♦ Η επαφή (επιτέλους) της θαδείας πολυθρόνας με τα ταλαιπωρημένα του (επί χρόνια) όπισθια τον ώδηγησε σε μια σειρά αστραπιαίων νοητικών αυτοπροσχωγών, κι όσπου να μπούμε, είχε λησμονήσει ότι ο Εὐάγγελος Καραμπέτσος (και ά π α ν τ ε ς οί πρό και μετ' αυτόν) σ'δέποτε έχουν μιλήσει καθιστοί σε έναν επισκέπτη τους, πού είναι ακόμα όρθιος.

♦ Αλλά τα φάσμα του Ψηλομυτάκη δεν υλοποιήθηκε μόνον στον τομέα των καλών τρόπων. Ήτανε (τάλε - κουάλε!) μια επανάληψη της ήλιθιας εκείνης στιγμής, που δολόκληρη ή θανμάσια (χάρη στην αστυνομία) ύποδοξη ενός άρχηγού κράτους πήγε να τιναχτή στον άέρα, από την κουφότητα ενός Ψηλομυτάκη! Κάπου είχε σιηθή μια πελώρια φωτεινή επιγραφή, καλωσοριστική, προσωρισμένη να φωτογραφηθή και να κινηματογραφηθή. Μά το άρμόδιο όργανο έσχυριζόταν ότι θά μπορούσε να λειτουργήση μόνον την... έπομένη της ύποδοξης, γιατί δεν είχε έκδοση ή σχετική άδεια! Αλλά δεν έκανε και τίποτα για να έπισπεύση αυτή την... έκδοση. Άλλοι, άλλως, δώσανε τη λύση...

♦ Θυμάμαι εκείνον τον παλιό τον Ψηλομυτάκη όταν ήρθε, κάπως μετασημένος σε ένα γραφείο, για να προσπαθήση να άναστειλή μια μετάνοση που ο ισαρχοβλαχισμός του είχε καταστήσει αναγκαία για το ίδιο το κύρος του σώματος.

♦ «Φίλε, του έπαμε, το καθήκον είναι γραντίνο — μά γι' αυτό ο Θεός προίκισε τον άνθρωπο (και ιδιαίτερα τον Έλληνα αστυφύλακα) με λίγη φαντασία. Αν θεοποιούμε όλοι μας την Άμεσο Δράση, είναι γιατί και σε (κολάσιμους, με το γράμμα του νόμου) θεατρνισμούς έμεις οι δημοσιογράφοι καταφύγαμε, στα πρώτα της δήματα, για να δοκιμάσουμε (και εκ των υστέρων να καμαρώσουμε) την... άμεσότητά της, την δικτύωσή της, την ύψηλή άποδοτική της στάθμη, άλλα και την ευγένεια δέκα Μομορανού, και τη διπλωματικότητα εκατό Μετεργίχων, που την χαρακτηρίζουν. Μή λημονείς, λοιπόν, ποτέ την μεγάλη παράδοση του σώματος στο όποιο ανήκεις: οι αστυφύλακες πρώτα βοηθούν και μετά απαγορεύουν!

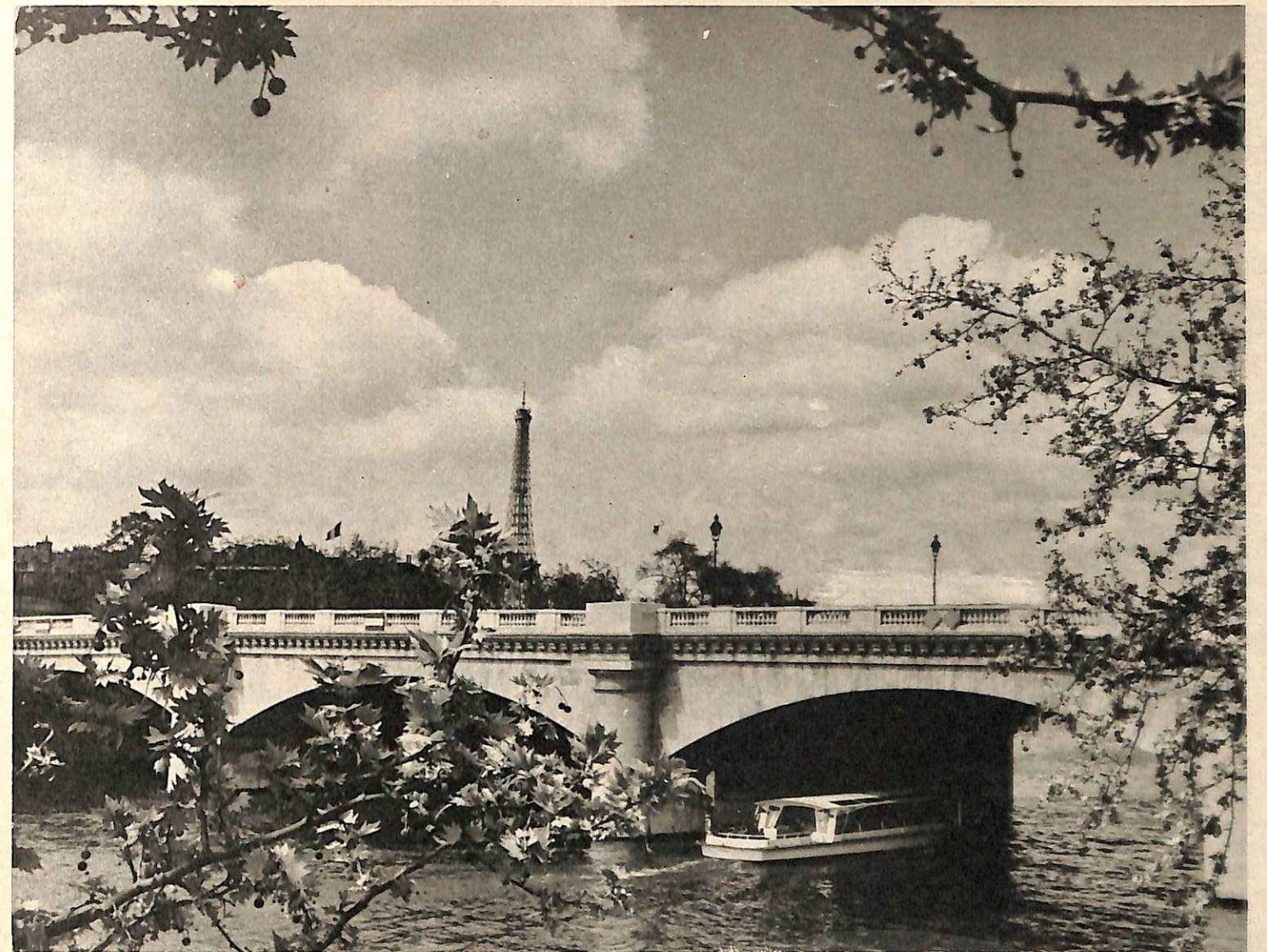
♦ Στον καινούργιο Ψηλομυτάκη, εκείνο το βράδυ, δεν είπαμε τίποτα. Ήταν όλα τόσο ώρατα, τόσο καθαρά, σ'ό νεότευκτο Τμήμα — και σύντομα επέστρεψαν άλλοι συνάδελφοί του, ίσως και άνώτεροι, και μās βοηθήσανε στην έρευνα που κάναμε, και όλα πήγαν μια χαρά.

♦ Μόρες άργότερα μάθαμε πως κάπου στον αθηναϊκό χώρο υπάρχει και ένας τρίτος Ψηλομυτάκης (το επίθετο φυσικά είναι φανταστικό!): κείνος που φρόντισε να διατηρηται ένα γράφιο πορτίκι σε κάποιο κρατητήριο, όπου διενεκτέρευσαν, για κάποια μικροπαράβαση, μερικάς κοσμικές δεσποινίδες...

♦ Μήπως υπάρχει και τέτατος; Και πέμπτος; Κάθε επάγγελμα έχει τους κρυποδυναμιτιστάς του, και σ' αυτό πάντα σιρέφεται πρώτα ή προσοχή κάθε ήγερσίας.

♦ Στην έσωτερική καθαριότητα, φυσική και ψυχική.

Index

ΠΑΡΙΣΙ 11.10' & 18.30'

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

11.10' Ταχεία πτήσις άνευ σταθμού.
Ώράριο μελετημένο για επιχειρηματίες. Άξιοποιείτε το πρωινό σας στην Άθήνα και φθάνετε στο ΠΑΡΙΣΙ την ώρα της έμπορικης κινήσεως.

ΕΠΙΣΗΣ: Κάθε Παρασκευή και Κυριακή αναχώρησις στις 16.40 προς ΠΑΡΙΣΙ, μέσω Ρώμης, Νικαίας και Μασσαλίας.

18.30' Αναχωρείτε στις δροσερές ώρες, αφού τακτοποιήσετε τις υποθέσεις της ημέρας στην Άθήνα. Φθάνετε στο ΠΑΡΙΣΙ την ώρα που αρχίζει ή νυκτερινή ζωή.

Άπευθυνθήτε στο ταξιδιωτικό σας Πράκτορα ή στην AIR FRANCE.
Πλατεία Συντάγματος, τηλ. 230.501.

à votre service

AIR FRANCE
LE PLUS GRAND RÉSEAU DU MONDE

'Η Καμέλια προστατεύει...

...τις ένοχλητικές
ήμέρες κάθε μηνός.

Camelia

Σερβιέτ υγείας άσυναγώνιστες
μέ άποσμητικών **CD9**.

Καθαριότης
Ασφάλεια
Μικρή δαπάνη
Εύχρηστη
Λίγη φροντίδα
Ικανοποίησης πλήρης
Απόλυτη υγεία

Ζητείτε με έπιμονή
τις σερβιέτ υγείας
KAMELIA

Cosmetica Ε.Π.Ε.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ:

ΑΘΗΝΑΙ: (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684.926 & 684.235

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 8 - ΤΗΛ. 36.101

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΛΥΣΕΙΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΠΡΟΦΗΤΙΚΑΙ. 2. ΕΦΑ-
ΜΙΛΛΟΣ — Ν.Α. 3. ΤΗΛΑΥΓΗΣ. 4. ΑΘΕ-
ΜΙΤΟ — ΣΤ' (6). 5. ΚΡ (ΚΑΠΑΡΟ) — ΤΑ
«ΩΝΙΑ» — ΤΑ. 6. ΝΕΑ — ΝΟ — ΝΤΗΝ
(ΡΑΣΚ). 7. ΗΜΕΡΑ — ΙΛΗ — ΣΕ. 8.
ΜΠΡΑΒΟΣ — ΜΙΑ. 9. ΙΡΙΣ — ΤΖΙΜ. 10.
Δ.Α. (ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝ.) — ΣΕΑΡΑ — Ο-
ΑΡ. 11. Ο «ΝΤΕΜΠΥΣΣΥ». 12. ΣΤ' (6η)
— ΛΕΙΩ — ΙΡΑΚ.
ΚΑΘΕΩΣ: 1. ΠΕΡΙΚΝΗΜΙΔΟΣ (ΗΟΝΝΙ
SOIT QUI MAI Y PENSE). 2. ΡΦ (ΡΟΦΟΙ)
— ΡΕΜΠΡΑΝΤ. 3. Ο «ΑΣΑ» — ΑΕΡΙ. 4.
ΦΜ (ΦΗΜΗ) — Θ.Τ. — ΡΑΣΣΕΛ. 5. Η «Ι-
ΤΕΑ» — ΑΒ — ΕΜΕ. 6. ΤΛΗΜΩΝ — Ο-
ΚΑΠΙ. 7. ΙΛΛΙΝΟ-Ι'Σ — ΡΥΩ. 8. ΚΟΑΤΙ
— ΤΑΣ. 9. Η «ΝΑΟΥΣΑ» (ΑΣΥΟΑΝΗ) —
ΣΙ. 10. ΜΙΟΥΡ. 11. ΝΗΣΤΗΣΙΜΑ. 12.
ΚΑΣΤΑΝΕΑ — ΡΟΚ.

Ο ειδικός συνεργάτης μας έπέτυχε με
τόν συνδυασμόν των λέξεων: ΠΟΛΙΚΟΣ —
ΤΡΟΦΙΚΑΙ — ΑΝΤΙΠΕΡΙΣΠΑΣΜΟΥ, σύν-
ολον 51 βαθμών.

Καλύτερους, ίσως, συνδυασμούς να έπιτύ-
χουν αναγνώστες μας με δοκιμάς λέξεων σαν
π.χ.: ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟΝ — ΣΑΝΤΟΥ-Ι-ΤΣ
— ΠΕΡΙΠΟΛΙΚΟΝ — ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΙΚΑ
κλπ.

1. Τα μαλλιά του σκυφτού άνδρος διαφέ-
ρουν.
2. Το λουρί του σκύλου, στο άριστερο μέ-
ρος, πέφτει διαφορετικά.
3. Το άλλο άνδρος, τα δάκτυλα είναι τεν-
τωμένα.
4. Η ούρα του σκύλου διαφέρει.
5. Στο άριστερο φτερό του αυτοκινήτου,
το άσπρο φιλέτο πέφτει προς τόν προφυ-
λακτήρα.
6. Στο παράθυρο του σπιτιού, το κέντρο
των δύο φύλλων έχει μετακινηθή προς τα
άριστερά.
7. Στο κάτω μέρος της πόρτας, ή σιδερέ-
νια βάση είναι πιο ψηλή.

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ' ΑΣΤΡΑ

ΚΡΙΟΣ ('Από 21)3 έως
20)4): Η αλλαγή της
εποχής σας δημιουργεί
προβλήματα και σας ά-
ναγκάζει να φέρεσθε δ-
πως φέρεσθε στο περιβάλλον σας. Στόν
επαγγελματικό τομέα: Τα σχέδιά σας ά-
ποδίδουν μέγας καρπούς. Εθνική ημέρα:
Κυριακή, αριθμός 10. Χρώμα: Κόκκινο.

ΤΑΥΡΟΣ ('Από 21)4 έ-
ως 20)5): Τα άστρα έλ-
ναι ενοικά σε ότι έπι-
χειρήσετε, και θα πρό-
πει να έπωφεληθήτε της
εναλλαγής. Στόν αίσθηματικό τομέα: Η
ανάδοχή δεν πρόκει να σας άπογοητεύσει.
Δεχθήτε μια πρόκληση. Εθνική ημέρα:
Τρίτη, αριθμός 28. Χρώμα: Καφέ όλε.

ΔΙΔΥΜΟΙ ('Από 21)5 έ-
ως 21)6): Η Σελήνη
σας δημιουργεί δυσά-
στες συναισθηματικές
καταστάσεις. Η μελαγ-
χολία, όμως και ή έλλειψη ψυχραιμίας
δεν ώφελούν σε καμιά περίπτωση. Τα
εμπόδια θα ξεπεραστούν. Εθνική ήμέ-
ρα: Πέμπτη, αριθμός 18. Χρώμα: Ρόζ.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ('Από 22)6
έως 22)7): Η δυνατή
προσωπικότητά σας και
ό άκέραιος χαρακτήρας
σας μόνο θα σας όγιά-
λουν από ένα σοβαρό άδιέξοδο που σας
ώδηγουν οι επιδόσεις του Διός και του
Κρόνου. Θάρρος. Εθνική ήμέρα: Σάβ-
βατο, αριθμός 105. Χρώμα: Πράσινο.

ΛΕΩΝ ('Από 23)7 έως
22)8): Τα πράγματα θα
διορθωθούν, όσο και αν
νομίζετε τώρα ότι έχει
χαθή τό πάν. Αυτό δ-
μως εξαρτάται κυρίως από την δική σας
στάση, και από την διαλωπικότητα που
θα δείξετε. Ένα όωρο. Εθνική ήμέρα:
Δευτέρα, αριθμός 71. Χρώμα: Κίτρινο.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ('Από 23)
8 έως 22)9): Αφήστε
πρός τό παρόν κάθε σο-
βαρή υπόθεση που σας
άπασχολεί και άσχολη-
θήτε περισσότερο με την ψυχαγωγία σας
και τις κοινωνικές υποχρεώσεις σας. Στόν
έρωτα: Μικροπαρεξήγηση. Εθνική ήμέ-
ρα: Τετάρτη, αριθμός 83. Χρώμα: Μωβ.

ΖΥΓΙΟΣ ('Από 23)9 έως
22)10): Δεν θα έχετε
να χαρίσετε την αγάπη
σας σε ανθρώπους που
δεν τό αξίζουν. Δείξετε
έμπιστοσύνη σε κάποιον μεγαλύτερό σας,
και μη διασινδυνεύετε την αξιοπρεψείά σας
σε έπιπολαίοντες. Εθνική ήμέρα: Πα-
ρασκευή, αριθμός 15. Χρώμα: Κίτρινο.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ ('Από 23)
10 έως 22)11): Η ό-
λη κατάσταση όπως έξε-
λισσεται και όποια τρα-
πή και αν πάει, είναι ά-
δικής σας στάσεως και
νοοτροπίας. Στόν οικογέ-
νεια: Όργεια, ουντίνα. Εθνική ήμέρα:
Κυριακή, αριθμός 12. Χρώμα: Τυρκουάζ.

ΤΟΞΟΤΗΣ ('Από 23)11
έως 21)12): Η παρού-
σα κατάσταση, όποσδήποτε
ποτε δεν ένοει έξελί-
ξεις. Θα πρόκει να σκε-
φθήτε τα πράγματα ώριμότερα, και να
τά μελετήσετε από κάθε άποψη. Δεν θα
γίνετρί πάντα τό δικό σας. Εθνική ήμέ-
ρα: Τρίτη, αριθμός 13. Χρώμα: Μαύρο.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ ('Από 22)
12 έως 19)1): Τα ά-
στρα δεν είναι τόσο έ-
νοικά, ιδιαίτερα ό "Α-
ρης, που σας γεμίζει με
έριστική διάθεση και τάση άδανειννο-
σίας προς τό περιβάλλον σας. Στόν έ-
ρωτα σας: Σας άποδέχονται. Εθνική ήμέ-
ρα: Πέμπτη, αριθμός 64. Χρώμα: Καφέ.

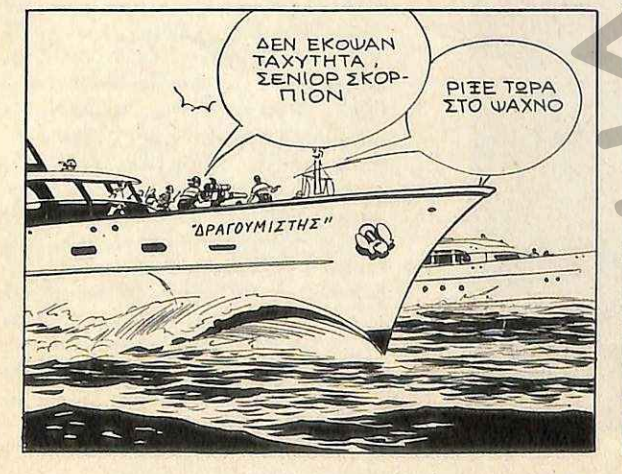

ΥΔΡΟΧΟΟΣ ('Από 20)1
έως 19)2): Τα πράγμα-
τα δεν πηγαινούν όπως
τά είχατε σκεδιάσει, κι
αυτό έξ ατίας μιας ά-
προσδόκητης συνάντησης, που σας έ-
πανάφερε στην μνήμη τό παρελθόν. Τα οί-
κονομικά σας χωλαίνουν. Εθνική ήμέρα:
Σάββατο, αριθμός 93. Χρώμα: Γαλάζιο.

ΙΧΘΥΕΣ ('Από 19)2 έ-
ως 20)3): Τα άστρα θα
σας προσφέρουν πολύ
σύντομα μια εναλλαγή
που αν την έμμεταλλεν-
θήτε, ή ζωή σας θα αλλάξει οριζικά. Ό
χρόνος δεν σας άφίνει περιθώρια για
να διαπράξετε άλλα λάθη. Εθνική ήμέρα:
Δευτέρα, αριθμός 51. Χρώμα: Λευκό.

ΡΙΠ ΚΙΡΜΠΥ

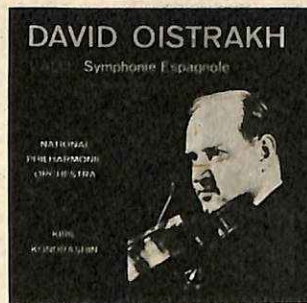
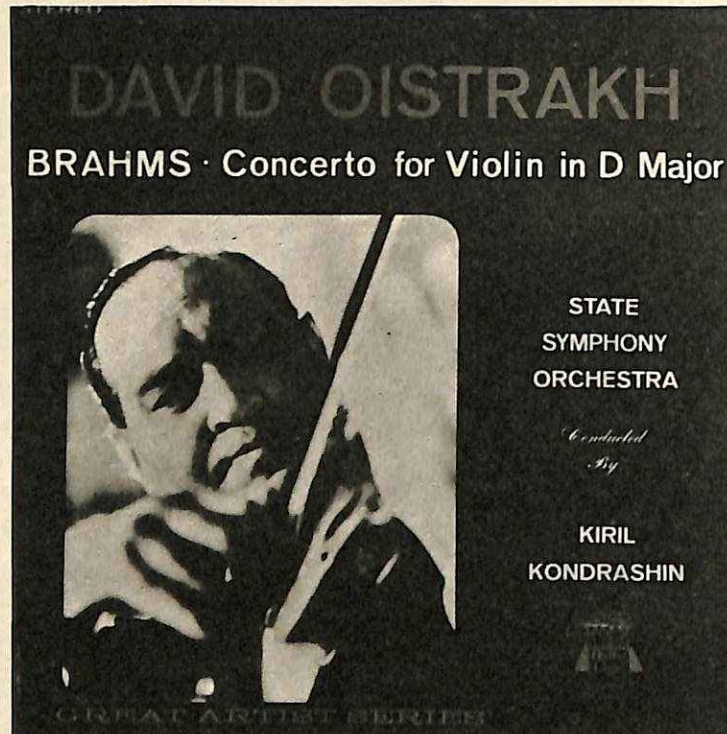
ΔΙΣΚΟΙ

Ενώ οι τιμές αγοράς δίσκων των «κλασικών» έργων παραμένουν σταθερές, πρόσφατα διείσδυσαν «ελεπούρια» αμερικανικής προελεύσεως στην ελληνική αγορά. Πρόκειται περί δίσκων άριστης έγγραφης, που διεκδικούν σε ποιότητα τα ακριβότερα LABELS (άντι 105 δρχ., Στέρεο-Νεοδίσκ). 'Εν τούτοις οι δίσκοι αυτοί (HALL OF FAME) πωλούνται πιδ φθηνά, επειδή ή εταιρία, ακολουθώντας διεθνή «προηγούμενα» άλλων εταιριών —Κολούμπια, CBS, Λόντον— υπέγραψε απ' ευθείας συμβόλαια με Ρώσους καλλιτέχνες. Μεταξύ τους διακρίνονται: Ρίχτερ, Ροστροπόβιτς, Μραβίνσκυ, Άσκενάζ. 'Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει ή σειρά με τόν βιολονίστα Δαβίδ 'Οϊστράχ. Παίζει με άνυπέρβλητη ενεργητικότητα, απλότητα, ύφος σειρά από γνωστά έργα του ρεπερτορίου μεγάλων συμφωνικών ορχηστρών. Παραθέτουμε:

♦ Π. Ι. ΤΣΑΓΚΟΦΣΚΥ: Κοντσέρτο για βιολί και ορχήστρα (HOFS 501): Με άφοσίωση και μουσικότητα ή εθνική φιλαρμονική ορχήστρα διευθύνεται από τόν 'Αλέξανδρο Γκόκ. Συνοδεύοντας τόν 'Οϊστράχ, συμβάλλει στην λεπτομερή αποκάλυψη λεπτομερειών τών εμπνευσμένων πτυχών - σκηνών τού έργου. 'Ενώ ή Ραχμάνινοφ έγραψε τó 2ο κοντσέρτο για πιάνο, με βάση τις άρχές και την τεχνική της «ψυχναλότητας», απεναντίας, ή Τσαγκόφσκι, στό κοντσέρτο για βιολί, αποφεύγει τούς αυτόδραματισμούς.

♦ ΑΠΟ ΤΟΝ Δ. ΟΪΣΤΡΑΧ: Έργα για βιολί (HOFS 519). Με αίσθηση τού φολκλόρ και ρομαντισμό, ή κορυφαία βιολονίστας δίνει έντυπωσιακή έκθεση σειράς έργων τών Σαραζάτε, Βιτάλι, Κράισλερ, Σέν Σάνς, Ντέ Φάλλα, Μπετόβεν.

♦ Γ. ΜΠΡΑΜΣ: Κοντσέρτο για βιολί και ορχήστρα (HOFS 508). Μέχρι της εποχής τού Μπαχ, ή συνθέται έγραφαν «κοντσέρτα» — για πιάνο ή βιολί— με βάση τά στοιχεία τών αντίθεσεων (CERTARE) και της ένδετης (CONCENTUS). 'Απεναντίας, τó 1879, ή Γ. Μπραμς δοκίμασε νά εκμηδενίση την τάση αυτή, πού περιείχετο στην έτυμολογία τών λατινικών λέξεων και έγραψε τó «κοντσέρτο για βιολί και ορχήστρα», έχοντας υπ' όψη τó αί-

σθητικό αξίωμα: Τό βιολί επιτίθεται «έναντίον» της ορχήστρας και κερδίζει (Χούμπερμαν).

Στό έργο αυτό, ή Μπραμς θέτει τόν έκτελεστή ένώπιον δυσκόλων «τέστες» — δεξιοτεχνίας και άντοχής. 'Εν τούτοις, ή συγκινήσεις τού έργου παρουσιάζουν μεγαλοπρέπεια και άνεξάντλητη μουσικότητα. 'Ο Δαβίδ 'Οϊστράχ με την Κρατική Συμφωνική 'Ορχήστρα υπό διεύθυνση Κυρίλλου Κοντρασίν.

♦ Φ. ΜΕΝΤΕΛΣΖΟΝ: Κοντσέρτο για βιολί σε μί έλασσον (HOFS 503): Με ευαισθησία και όνειροπόληση ή 'Οϊστράχ, με την 'Εθνική Συμφωνική 'Ορχήστρα πού διευθύνει ή Κύριλλος Κοντρασίν, αποδίδουν τó απαράμιλλο έργο τού Μέντελσζον. Τό άλμπουμ περιέχει επίσης λυρικό έργο με θεαματικές αντίθεσεις τού Φρ. Σούμπερτ: Σονάτα (σε τέσσερα μέρη) για βιολί και πιάνο (έργο 162).

♦ ΕΔ. ΛΑΛΟ: 'Ισπανική συμφωνία — για βιολί και ορχήστρα (HOFS 502): 'Ο κεντρικός τίτλος περιέχει δύο περιέργες αντιφάσεις. Τούτο διότι τó έργο δέν είναι: 1) συμφωνία — αφού είναι κοντσέρτο, 2) γραμμένο από 'Ισπανό συνθέτη — διότι ή Λαλό είναι Γάλλος — πού γεννήθηκε στή Λίλλη τó 1823. 'Εν τούτοις ή συγγένεια τού έργου με την 'Ισπανία, όφείλεται στούς γραφικούς ρυθμούς και την χάρη τών μελωδιών πού αναδίδουν 'Ισπανικές αναμνήσεις. 'Η ένορχήστρωση είναι άριστοτεχνική.

♦ Ι.Σ. ΜΠΑΧ: Κοντσέρτο για δύο βιολιά (σε ρε έλάσσονα). Με τούς Δαβίδ και 'Ιγκόρ 'Οϊστράχ (HOFS 516). 'Η έκλογή τών δύο βιολονιστών —τού LP δίσκου— δέν όφείλεται σέ σύμπτωση. Πρόκειται για τούς 'Οϊστράχ (πατέρα και υιό) πού σάν «ξευγάρι» αποδεικνύονται άσύγκριτοι. Παίζουν έργα τών «μεγάλων πνευμάτων» της μουσικής ιστορίας. Συμφωνούν όχι μόνον στήν άντίληψη της έρμηνείας, αλλά και στήν ομοιογένεια τού ήχου τών οργάνων. Με την έξης διαφορά. 'Ο 'Ιγκόρ προτιμά «Γκουαρνιέρι», ενώ ή Δαβίδ: «Στραντιβάρι». Στό ίδιο άλμπουμ αποδίδονται επίσης — με τόν πιανίστα Γιαμπόλσκυ: Ναβάρα — τού Σαραζάτε, σονάτες σέ σόλ — τού Χέντελ, και φά — τού Ταρτίνι.

Τ. Βαλ.

Θέλω νά θυμάμαι στιγμές σαν κι αυτήν...

Με μιά κινηματογραφική Μηχανή KODAK INSTAMATIC® κρατάτε για πάντα την κάθε αξέχαστη στιγμή, την κάθε φευγαλέα έκφραση - όπως κάνετε τώρα. Μόνο ή κινηματογράφος μπορεί νά συλλάβη όμορφες στιγμές της ζωής σας σαν κι αυτήν. Μόνο ή κινηματογράφος σας δίνει τη δυνατότητα νά χαρίτε αυτές τις στιγμές, όπως ήταν στην πραγματικότητα, χαρίζοντάς σας άπόλαυση κάθε φορά πού τις ξαναβλέπετε. 'Η άποθησαύριση τών πιδ χαρούμενων στιγμών της ζωής σας είναι πολύ εύκολη με μιά κινηματογραφική μηχανή KODAK INSTAMATIC.

'Ενα όλόκληρο καινούργιο σύστημα για ταινίες με περισσότερη ζωντάνια: Οι κινηματογραφικές μηχανές KODAK INSTAMATIC γεμίζουν αυτόματα, στή στιγμή, τó νέο σχήμα SUPER 8 τού φιλμ KODACHROME II σας χαρίζει εικόνες πού είναι 30% μεγαλύτερες πάνω στό φιλμ και καθαρότερες, φωτεινότερες πάνω στην όθονη. Τό σύστημα αυτό είναι τόσο νέο, πού δά χρειαστήτε κινηματογραφικό προβολέα KODAK INSTAMATIC για τις προβολές σας...

Πωλούνται σ' όλα τά καταστήματα πού υπάρχει τό σήμα της KODAK.

" ΑΛΕΚΤΩΡ "

Kodak

ΠΕΡΙΟΡΑΣΤΕ
ΤΟ ΠΙΣΤΟΤΕΡΟ
ΧΩΡΟ

Για τις ίδιες
εξωτερικές
διαστάσεις

PHILIPS

Ένας φίλος στην οικογένειά!

Ο ΧΩΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΜΑ! Και κυρίως στην κουζίνα!
Νά τό πρόβλημα της νοικοκυράς! Το μεγάλο
ψυγείο δέν χωράει πουθενά και στο μικρό ψυγείο
δέν χωρούν τὰ φαγητά. Τι πρόβλημα...
'Η PHILIPS όμως τό έλυσε για σας. Χάρis στην νέου
τύπου μόνωσι τα ψυγεία PHILIPS DELUXE διαδέχουν 30"
περισσότερο έσωτερικά χωρά για τις ίδies εξωτερικές
διαστάσεις. Κι ακόμα τα ψυγεία PHILIPS έχουν νέο
μέγαλο καταψύξεως μεγαλύτερας αποδόσεως,
αύστημα οριζόντιο δαλάρο καταψύξεως, έμαγε
πορσελάνη στο έσωτερικό, μελετημένη διαρρύθμιση
χώρου και σωστή διάρθρωση θερμοκρασίας.
Ζητήστε να δώτε ένα ψυγείο από την μεγάλη σειρά
PHILIPS. Και δά μιλάτε έσείς αντί για μός.

